

ZWAARDEN VAN MARS

DOOR

EDGAR RICE BURROUGHS

VERTALING VAN

Jhr. R. H. G. NAHUYS

J. T. SWARTSENBURG NV - ZEIST

PROLOOG.

Boven den rand van de kloof bij den bovenloop van de Kleine Colorado was de maan opgekomen. Zij baadde de wilgen, die den oever van dien kleinen bergstroom omzoomen en de katoenboomen, die beneden de kleine hut stonden waarin ik een paar weken in het Witte Gebergte van Arizona gekampeerd had, in een zacht licht.

Ik stond op den drempel van de hut van de teere schoonheden van dezen Arizoonschen nacht te genieten; en terwijl ik de vreedzaamheid en de klaarheid van het landschap aanschouwde, leek het niet mogelijk, dat de woeste en verschrikkelijke Geronimo slechts weinige jaren geleden op deze zelfde plek voor deze zelfde hut gestaan had, of dat generaties dáárvoor, deze schijnbaar onbewoonde kloof door een nu uitgestorven ras bevolkt was geweest.

Ik had in zijn verwoeste steden gevorscht naar het geheim van zijn ontstaansgeschiedenis en het zelfs nog vreemder geheim van zijn uitsterven. Hoe wenschte ik, dat deze afgebrokkelde lavaklippen konden spreken en mij vertellen van alles waarvan zij getuige geweest waren, sedert zij als een gloeiende lavastroom uitgebraakt waren door de koude en zwijgende kegels, waarmee het tafelland voorbij de kloof bezaaid is.

Mijn gedachten keerden wederom terug tot Geronimo en zijn woeste Apachenkrijgers; en deze afdwalende overpeinzingen schiepen herinneringen aan Kapitein John Carter uit Virginië, wiens stoffelijk overschot tien jaren lang in een vergeten rotshol niet ver zuidelijk van deze zelfde plek had gelegen — het hol, waarin hij een toevlucht tegen achtervolgende Apachen gezocht had.

Mijn oogen, die den dwaalweg van mijn gedachten

volgden, zochten het firmament af, tot ze bleven rusten op het roode oog van Mars, dat daar in de blauw-zwarte ruimte fonkelde; en zodoende was Mars het meest vooraanstaand in mijn gedachten, toen ik mijn hut binnenging en mij gereed maakte voor een aangename nachtrust onder het ruischend gebladerte van de katoenboomen, met welker zacht en melodieus wiegelied het kabbelen en klotsen van de wateren van de Kleine Colorado vermengd werd.

Ik had geen slaap; dus na mij ontkleed te hebben, plaatste ik een petroleumlamp bij het hoofdeinde van mijn slaapbank en zette mij tot het genieten van een detectiveverhaal vol moorden en ontvoeringen.

Mijn hut bestaat uit twee kamers. De kleinere achterkamer is mijn slaapvertrek. De ruimere voorkamer dient tot alle doeleinden, namelijk tot eet- en zitkamer en keuken tegelijk. Van mijn slaapbank af, kan ik niet direct in de voorkamer kijken. Een dun beschot scheidt de beide vertrekken van elkaar. Het bestaat uit ruw geschaafde planken, die gedurende het krimpingsproces breede spleten in den wand hebben doen ontstaan, en bovendien wordt de deur tusschen de twee woonruimten zelden gesloten, zoodat ik, al kon ik niet in de aangrenzende kamer zien, alles kon hooren wat daar voorviel.

Ik weet niet of mijn verbeeldingskracht scheppender is dan die van den doorsnee-mensch, maar het is niet tegen te spreken, dat moord-, mysterieuse- en detectiveverhalen altijd opwindender schijnen wanneer ik ze in eenzaamheid gedurende de stille nachtelijke uren lees.

Ik was juist het oogenblik genaderd waarop in het verhaal een moordenaar op het slachtoffer van de ontvoerders toesloop, toen ik de voordeur van mijn hut hoorde openen en sluiten, en, duidelijk, den klank van metaal op metaal.

Nu was er, zoover ik wist, niemand anders dan ik aan den bovenloop van de Kleine Colorado gekampeerd, en stellig niemand, die het recht had mijn hut zonder aankloppen binnen te gaan.

Ik ging overeind zitten en reikte onder mijn hoofd-

kussen naar de .45 Colt revolver, dien ik daar bewaar.

Mijn kamer werd door de petroleumlamp zwak verlicht, maar het meest werd ik er door beschenen. De voorkamer was in donker gehuld, zoals ik zag, toen ik mij buiten mijn slaapbank boog en door de deuropening keek.

„Wie is daar?” vroeg ik, terwijl ik den haan van mijn revolver uit de rust stelde en mij op den grond liet glijden. Toen blies ik, zonder het antwoord af te wachten, de lamp uit.

Uit de andere kamer kwam een spotlachje. „'t Is maar goed, dat je tusschenschot vol reten zit,” zei een zware stem, „anders zou ik in de fuik hebben kunnen lopen. Ik zag een boosaardig uitziend pistool, voor je de lamp uitblies.”

De stem kwam mij bekend voor, maar ik kon haar niet duidelijk thuisbrengen. „Wie ben je?” vroeg ik.

„Steek je lamp aan, dan zal ik binnenkomen,” antwoordde mijn nachtelijke bezoeker. „Als je zenuwachtig bent, kun je je revolver op de deuropening gericht houden, maar blijf asjeblijft van den trekker af, tot je in de gelegenheid bent geweest mij te herkennen.”

„Alle duivels!” mompelde ik, toen ik begon de lamp weer aan te steken.

„Is het glas nog heet?” vroeg de zware stem in het voorvertrek.

„Gloeiend,” antwoordde ik, toen ik er eindelijk in was geslaagd de pit vlam te laten vatten en het heete glas weer op te zetten. „Kom binnen.”

Ik bleef op den rand van mijn slaapbank zitten, maar hield mijn revolver op den doorgang gericht. Ik hoorde weer het gerinkel van metaal op metaal; toen stapte een man binnen den flauwen lichtkring van mijn lamp en bleef in de deuropening staan. Hij was een lange man van ongeveer tusschen de vijftwintig en dertig, met grijze oogen en zwart haar. Hij was naakt op een lendengordel na, waarin wapens staken van een bizonderen vorm, zoals op de Aarde niet gevonden wordt — een kort zwaard, een lang zwaard, een dolk, en een pistool, maar

mijn oogen hadden niet noodig om al deze bijzonderheden op te merken, voor ik hem herkende. Bij den eersten oogopslag, legde ik mijn revolver neer en sprong op.

„John Carter!” riep ik.

„Geen ander,” antwoordde hij, met een van zijn zeldzame glimlachjes.

Wij schudden elkaar de hand. „Je bent niet veel veranderd,” zei hij.

„Jij ook niet,” antwoordde ik.

Hij zuchtte en glimlachte toen opnieuw. „God alleen weet hoe oud ik ben. Ik kan mij geen kindsheid herinneren, noch heb ik er ooit anders uitgezien dan nu; maar kom,” ging hij voort, „je moet daar niet op je bloote voeten blijven staan. Ga weer in bed liggen. Die Arizoonsche nachten zijn niet al te warm.”

Hij nam een stoel en ging zitten. „Wat was je aan 't lezen?” vroeg hij, raapte het boek op, dat op den grond was gevallen en bekeek de plaatjes. „Het lijkt een luguber verhaal.”

„Een aardig verhaal van moord en ontvoeringen tegen bedtijd,” zei ik.

„Heb je daar op aarde nog niet genoeg van, zonder het voor je plezier te lezen?” vroeg hij. „Wij op Mars wel.”

„'t Is een uiting van normale ziekelijke belangstelling in het afschuwwekkende,” zei ik. „'t Is inderdaad niet te rechtvaardigen, maar het neemt niet weg, dat ik van zulke verhalen geniet. Nu is mijn belangstelling echter verdwenen. Ik wil liever hooren van jou en Dejah Thoris en Carthoris, en wat de reden is van je komst. 't Is jaren geleden, sedert je terug bent geweest. Ik had alle hoop om je ooit weer te zien, opgegeven.”

Hij schudde zijn hoofd, een weinig bedroefd, kwam het mij voor. „'t Is een lang verhaal, een verhaal van liefde en trouw, van haat en misdrijf, een verhaal over druipende zwaarden, vreemde plaatsen, en vreemde menschen op een vreemdere wereld. Het doorleven er van zou een zwakker man tot krankzinnigheid hebben gedreven. Om iemand, die je liefhebt, van je weggeno-

men te zien, en haar lot niet te kennen!”

Ik behoefde niet te vragen wie hij bedoelde. Het kon niemand anders zijn dan de onvergelykelijke Dejah Thoris, Prinses van Helium, en gemalin van John Carter. Krijgsheer van Mars — de vrouw voor wier onsterfelijke schoonheid een millioen zwaarden gedurende menig jaar op de stervende planeet rood geverfd gebleven waren.

Gedurende een langen tijd zat John Carter zwijgend naar den grond te staren. Ik wist dat zijn gedachten drieënveertig millioen mijlen ver waren, en ik wilde hem niet storen.

Eindelijk sprak hij. „De menschelijke natuur is overal 't zelfde,” zei hij. Hij tikte tegen den rand van het boek, dat op mijn bank lag. „Wij verbeelden ons, dat wij de tragedieën van het leven wenschen te vergeten, maar, dat is niet zoo. Indien ze voor een oogenblik aan ons voorbijgaan en ons met rust laten, moeten wij hen weer opwekken, hetzij in onze gedachten, of door zulk een middel als jij hebt aangewend. Zooals jij er een ijzig vermaak in vindt om er over te lezen, zoo vindt ik er een ijzig vermaak in om er aan te denken.

„Maar mijn herinneringen aan dat groote treurspel zijn volstrekt niet droevig. Er was bezielend avontuur, er werd nobel in gestreden, en uiteindelijk was er — maar misschien wil je het graag hooren.”

Ik antwoordde hem dat het zoo was, en hij vertelde mij de geschiedenis, die ik hier in zijn eigen woorden heb neergeschreven, zoo nauwkeurig als ik mij die kan herinneren.

HOOFDSTUK I.

Rapas de Ulsio.

Meer dan negentienhonderd mijlen oostelijk van de Tweelingsteden van Helium op ongeveer 30° Zuiderbreedte en 172° Oosterlengte, ligt Zodanga. Het is altijd een broeinest van verzet geweest, sedert den dag waarop ik de woeste groene horden van Thark er tegen aanvoerde, en, door het te onderwerpen, het bij het Keizerrijk Helium voegde.

Binnen de dreigende wallen woont menige Zodangaan, die Helium niet welgezind is, en ook hier hebben zich talrijke ontevredenen verzameld uit het groote Rijk, dat wordt geregeerd door Tardos Mos, Jeddak van Helium. Naar Zodanga zijn niet alleen tal van persoonlijke en politieke vijanden van Tardos Mos en zijn schoonzoon, John Carter, Prins van Helium, verhuisd.

Ik bezocht de stad zoo zelden mogelijk, omdat ik haar en haar bevolking slechts weinig genegenheid toedroeg, maar mijn plichten riepen mij nu en dan daarheen, voornamelijk omdat daar het hoofdkwartier gevestigd was van een van de machtigste moordenaarsgilden op Mars.

Het land van mijn geboorte wordt door zijn geboefte, zijn moordenaars, en zijn menschenroovers verpest; maar deze vormen slechts een lichte bedreiging, bij de hoogst krachtdadige, op Mars bloeiende organisaties, vergeleken. Hier is moorden een beroep; menschenrooven, een schoon vak. Elk heeft zijn gilde, zijn wetten, zijn gewoonten en zijn ethisch woordenboek; en hun vertakkingen zijn zoo wijd en zijd verspreid, dat zij met het geheele maatschappelijke en politieke leven op de planeet onontwarbaar samengeweven schijnen te zijn.

Jaren achtereen heb ik getracht dit verderfelijke systeem uit te roeien, maar die taak is gebleken een ondankbare en een hopelooze te zijn. Achter de eeuwenoude wallen van gewoonte en traditie verschanst, nemen zij in het openbaar bewustzijn een plaats in, die een zekeren luister van romantiek en eer er op doet afstralen.

De menschenroovers staan niet in zulk een goeden reuk, maar onder de meer beruchte moordenaars zijn mannen, die in de achting van de massa nagenoeg dezelfde positie innemen als op aarde de groote helden van de worstel- en honkbalcompetities.

Voorts werd ik in den oorlog, dien ik tegen hen voerde, zeer belemmerd door de omstandigheid, dat ik bijna alleen moest strijden, omdat zelfs die van de roode mannen van Mars, welke ten aanzien van dezen evenzoo dachten als ik, tevens de meening toegedaan waren, dat het kiezen van mijn zijde tegenover de moordenaars een nieuw middel tot zelfmoord genoemd zou kunnen worden. Toch weet ik, dat zij zich zelfs daardoor niet zouden hebben laten terughouden, indien zij van gevoelen geweest waren, dat er eenige hoop op eventueel succes bestond.

Dat ik gedurende zulk een geruimen tijd aan de vlijmscherpe kling van den moordenaar ontsnapt was, scheen hen weinig minder dan een wonder toe, en ik vermoed, dat alleen mijn buitengewoon zelfvertrouwen en mijn bekwaamheid om voor mezelf te zorgen, mij belette om hetzelfde gezichtspunt te deelen.

Dejah Thoris en mijn zoon, Carthoris, rieden mij dikwijls aan, den strijd te staken; maar zoo lang ik leef, heb ik de nederlaag ongaarne erkend, noch heb ik de gelegenheid tot een eerlijken strijd ooit vrijwillig verzuimd.

Zekere manieren van het plegen van moord op Mars zijn met den dood strafbaar, en de meeste moorden van die moordenaars vielen onder die strafbepaling. Tot zoo ver, was dit het eenige wapen geweest, dat ik vermocht tegen hen te hanteeren, en dan nog niet altijd met succes, want het was doorgaans moeilijk om hun misdrijf te bewijzen, omdat zelfs ooggetuigen geen getuige-

nis tegen hen durfden afleggen.

Ik had echter langzamerhand andere middelen om hen te bestrijden ontvouwd en georganiseerd. Deze bestonden uit een geheime organisatie van super-moordenaars. Met andere woorden, had ik verkozen den duivel te bestrijden met vuur.

Toen er een moord bericht werd, trad mijn organisatie in de rol van detectieve op, om den moordenaar uit te graven. Vervolgens handelde zij als rechter en jury, en ten slotte als scherprechter. Iedere van haar handelingen geschiedde in 't geheim, maar over het hart van ieder van haar slachtoffers werd met de scherpe punt van een dolk een „X” gesneden.

Wij stieten in den regel snel toe, zoo wij al konden toestooten, maar weldra leerden het publiek en de moordenaarsbende die „X” over het hart te beschouwen als het merkteeken van de hand der gerechtigheid, die zich over den schuldige had gesloten; en ik wist dat wij in een aantal van de grootere steden van Helium het sterftcijfer aan moord aanzienlijk verminderd hadden. Overigens echter, schenen wij even ver van ons doel verwijderd als toen wij begonnen.

De poverste resultaten werden in Zodanga verkregen; en de moordenaars in die stad lieten zich er openlijk op voorstaan, dat zij mij te slim af waren, want ofschoon zij het niet met zekerheid wisten, vermoeden zij dat de X-en op de borst van hun gedoode kameraden gemaakt werden door een organisatie, aan welker hoofd ik stond.

Ik hoop, dat ik je met deze uiteenzetting niet heb verveeld, maar zij leek mij noodig tot inleiding van de avonturen, die ik beleefde, en die mij in een vreemde wereld brachten bij een poging, om de boosaardige machten, die in mijn leven een drama veroorzaakt hadden, te dwarsboomen.

In mijn strijd tegen de moordenaars van Barsoom, was ik nooit in staat geweest om veel tusschenpersonen aan te werven, die in Zodanga voor mij zouden werken, maar zij, die daar hun arbeidsveld hadden, deden het slechts half van harte, zoodat onze vijanden goede rede-

nen hadden om ons over ons fiasco te beschimpen.

Te zeggen dat zulk een toestand mij hinderde, zou te zwak uitgedrukt zijn; dus besloot ik om mij persoonlijk naar Zodanga te begeven, niet alleen met het doel een deugdelijk onderzoek in te stellen, maar om de moordenaars van Zodanga een lesje te geven, dat hen het lachen zou verleen.

Ik besloot in 't geheim en vermomd te gaan, want ik wist dat indien ik mij als John Carter, Krijgsheer van Mars, daarheen begaf, ik niets méér zou vernemen dan wat ik reeds wist.

Vermommen is voor mij een betrekkelijk eenvoudige zaak. Mijn blanke huid en mijn zwarte haren hebben mij op Mars tot een geteekend persoon gemaakt, waar alleen de kastanjebruin-harige Lothariërs en de volkomen kaalhoofdige Therns, een even licht gekleurde huid bezitten als ik.

Hoewel ik een onbegrensd vertrouwen stelde in de goede trouw van mijn huurlingen, kan men nooit vooruit weten, wanneer een spion zich bij de met de grootste zorg bestuurde organisatie kan indringen. Om die reden hield ik mijn plannen en toebereidselen voor zelfs de vertrouwdste leden van mijn naaste omgeving geheim.

In de hangars op het dak van mijn paleis staan vliegmachines van onderscheidene modellen, en ik koos er een één-persoons verkenningsvliegtuig uit, waarvan ik de onderscheidingsteekenen van mijn Huis zorgvuldig verwijderde. Nadat ik den bewaker van de hangars op zekeren avond vroeg, onder het een of ander voorwendsel weggezonden had, smokkelde ik aan boord van dat vliegtuig alles, wat ik voor een deugdelijke vermomming noodig had. Behalve een roode verfstof voor mijn eigen huid, en verf voor den romp van het vliegtuig, voorzag ik mij van een volledige Zodangaansche wapenrusting, harnas en wapens.

Dien avond bracht ik alleen met Dejah Thoris door; en ongeveer vijfentwintig xats na de achtste zode, of te middernacht, aardsche tijd, trok ik een eenvoudig leeren harnas aan, en maakte ik mij gereed om op mijn

avontuur uit te gaan.

„Ik wenschte dat je niet ging, mijn prins; ik heb een voorgevoel, dat — welnu, dat wij er beiden spijt van zullen hebben.”

„De moordenaars hebben hard een les nodig,” antwoordde ik, „of niemands leven zal op Barsoom meer veilig zijn. Volgens hun manier van optreden, gaan zij bepaald uittartend te werk, en ik kan niet dulden, dat straffeloos te laten voortgaan.”

„Dat kan ik mij voorstellen,” antwoordde zij. „Je hebt je hooge positie hier, met je zwaard veroverd; en met je zwaard zul je die moeten handhaven, maar ik wenschte, dat het anders was.”

Ik sloot haar in mijn armen en kustte haar en verzocht haar zich niet ongerust te maken — en zei, dat ik niet lang zou wegblijven. Vervolgens ging ik naar de hangar op het dak.

De bewaker van de hangar dacht misschien dat het een ongewone tijd in den nacht voor mij was, om naar het buitenland te vertrekken, maar omtrent mijn bestemming kan hij onmogelijk eenig vermoeden hebben gekoesterd. Ik nam een westelijken koers en doorkliefde weldra de ijle lucht van Mars onder de myriaden sterren en de twee prachtige satellieten van de ronde planeet.

De manen van Mars hebben altijd mijn nieuwsgierigheid geprikkeld, en toen ik dien nacht op hen neerzag, kwam ik onder de betoovering van de geheimzinnigheid, die hen omzweeft. Thuria, de dichtstbij zijnde maan, aan de aardebewoners bekend als Phobos, is de grootste; en omdat zij op een afstand van slechts 5800 mijlen haar kringloop rondom Barsoom beschrijft, biedt zij een zeldzaam prachtig schouwspel aan. Cluros, de verder verwijderde maan, ofschoon in middellijn een weinig kleiner dan Thuria, schijnt véél kleiner te zijn, omdat zij haar baan op veel grooteren afstand van de planeet beschrijft, namelijk, 14.500 mijlen ver.

Sedert eeuwen, bestond er een Marsiaansche legende, waarvan het mij gegeven was de onwaarheid aan te toonen, dat het zwarte ras, de zoogenaamde Eerstgebo-

renen van Barsoom, op Thuria, de dichtstbij gelegen planeet, woonden; maar ten tijde toen ik de valsche goden van Mars aan de kaak stelde, bewees ik onomstootelijk, dat het zwarte ras woonde in de vallei Dor, bij de zuidelijke pool van de planeet.

Thuria, die schijnbaar laag boven mij hing, bood een onvergelijklijk schouwspel aan, hetgeen nog daardoor opmerkelijk werd gemaakt, doordat zij zich door de hemelen scheen te bewegen van west naar oost, hetgeen veroorzaakt werd doordat haar baan zich zoo dicht bij de planeet bevindt, dat zij die volbrengt in een derde van die van de dagelijksche omwenteling van Mars. Maar terwijl ik haar dien nacht in droomerige betoovering beschouwde, kon ik weinig denken welk een belangrijke rol zij weldra zou spelen in de tintelende avonturen en het groote drama, die even voorbij mijn horizon lagen.

Toen ik de Tweelingsteden van Helium goed en wel voorbij was, doofde ik mijn navigatielichten en kringde naar het Zuiden, geleidelijk naar het Oosten aanhoudend, tot ik mij in den juisten koers voor Zodanga bevond. Na mijn bestemmingskompas gesteld te hebben, stond het mij vrij mijn aandacht aan andere dingen te wijden, want ik wist dat deze vernuftige uitvinding mijn vliegtuig veilig op zijn bestemming brengen zou.

Mijn eerste taak was om den romp van mijn vliegtuig over te schilderen. Ik bevestigde riemen met gespen aan mijn harnas en aan ringen in het dolboord van mijn machine, en nadat ik mij over den rand had laten zakken, zette ik mij aan 't werk. Het vorderde langzaam, want na zoo ver ik reiken kon in alle richtingen geschilderd te hebben, moest ik aan dek gaan en de riemen aan andere ringen bevestigen, opdat ik bij een ander gedeelte van den romp zou kunnen komen. Tegen den morgen echter, was ik gereed, ofschoon ik niet kan zeggen, dat ik met trots naar de resultaten keek van iets, dat op een artistieke prestatie geleek. Ik was er evenwel in geslaagd om de oorspronkelijke verflaag te bedekken, en dus het vliegtuig een ander uiterlijk te geven voor wat de kleur betrof. Hierna, wierp ik mijn

kwast en het overschot van de verf overboord, en liet hen volgen door het leeren harnas, dat ik thuis had aangetrokken.

Omdat ik mezelf bijna evenveel met verf beklad had als mijn machine, kostte het mij eenigen tijd om mijn lichaam te ontdoen van de laatste sporen, waaruit een scherp opmerker de gevolgtrekking had kunnen maken, dat ik zeer onlangs mijn vliegtuig overgeschilderd had.

Na dit gedaan te hebben, wreef ik iedere vierkante duim van mijn naakt lichaam in met de roode verfstof, zoodat ik, na hiermee gereed te zijn, overal op Mars voor een lid van het overheerschende roode ras der Marsbewoners kon doorgaan; en nadat ik de Zodangaansche wapenrusting, harnas en wapens, omgegord had, voelde ik, dat mijn vermomming compleet was.

Het was nu in het midden van den ochtend, en, na gegeten te hebben, ging ik liggen om een paar uren te slapen.

Het binnenkomen van een stad op Mars na donker, schijnt heel wat zwarigheden aan te bieden voor iemand, voor het doel van wiens komst niet gemakkelijk een verklaring te geven is. De mogelijkheid bestond natuurlijk, dat ik zonder lichten zou kunnen binnenvliegen, maar de kans op ontdekking door een van de talrijke patrouille-vliegtuigen was te groot; en omdat ik van mijn komst niet gemakkelijk opheldering zou kunnen geven, of mijn identiteit bekend maken, zou ik stellig naar de mijnen gezonden zijn en, ongetwijfeld, de straf ontvangen, die aan spionnen toegemeten wordt — langdurige gevangenisstraf in de mijnen, gevolgd door den dood in de arena.

Indien ik met lichten binnenvloog, zou ik zeer zeker worden aangehouden, en omdat ik niet in staat zou zijn op vragen een bevredigend antwoord te geven, en omdat er niemand zou zijn, die zich borg voor mij zou willen stellen, zooals ik de stad voor het aanbreeken van den morgen op den tweeden dag naderde, zette ik mijn motor af en liet mij een eind buiten de door de zoeklichten van

de patrouille-vliegtuigen bestreken ruimte afdrijven.

Zelfs na het doorbreken van het daglicht, naderde ik de stad niet, dan op het midden van den ochtend, op een tijd, dat andere vliegtuigen zich vrijelijk buiten- en binnenwaarts over de muren bewogen.

Overdag, en tenzij in een stad oorlogstoestand heerscht, zijn aan het komen en gaan van kleine vliegtuigen weinig beperkingen opgelegd. Nu en dan houden de patrouille-vliegtuigen er een aan om het te ondervragen; en omdat op het vliegen zonder behoorlijk brevet zware boeten zijn gesteld, onderhoudt de regeering een schijn van controle.

In mijn geval ging het niet om een brevet als vlieger, maar om het recht mij ten eenenmale in Zodanga te mogen ophouden; dus was mijn nadering van de stad niet geheel van den prikkel van avontuur gespeend.

Eindelijk lag de stadsmuur bijna recht onder mij; en ik wenschte mezelf geluk met mijn buitenkansje, want er was geen patrouille-vliegtuig in 't zicht! Maar ik was te voorbarig geweest, want bijna onmiddellijk verscheen er van achter een hoogen toren een van die snelle kruisers, die in alle steden op Mars gewoonlijk voor den patrouilledienst worden gebruikt, en het vloog in rechten koers op mij aan.

Ik vloog langzaam, om geen indruk te wekken, die voor mij ongunstig kon zijn, maar ik verzeker je, dat mijn hersens bliksemsnel werkten. Het één-persoons verkenners-vliegtuig, waarvan ik mij bediende, is zeer snel, en ik zou gemakkelijk hebben kunnen omkeeren en het van het patrouille-vliegtuig winnen, maar er bestonden twee ernstige bezwaren tegen zulk een handelwijze. De eerste was, dat, onverbiddelijk, de jager het vuur onmiddellijk op mij zou openen, met de schoonste kans mij naar omlaag te schieten. De andere was, dat indien ik mocht ontkomen, het praktisch onmogelijk voor mij zou zijn om de stad opnieuw langs deze route binnen te komen, omdat mijn vliegtuig gesignaleerd zou zijn, en de geheele vloot patrouille-jagers er naar zou uitkijken.

De kruiser naderde mij steeds, en ik bezon mij op een

leugenverhaal, dat ik geruimen tijd uit Zodanga afwezig was geweest en daarbij mijn papieren had verloren. Het gunstigste wat ik daarvan mocht verwachten, was dat ik voor het verlies van mijn papieren beboet zou worden, en omdat ik van geld in overvloed voorzien was, zou zulk een oplossing van mijn moeilijkheden mij hoogst welkom zijn.

Dit echter, was een zeer vage hoop, want het was bijkans een uitgemaakte zaak, dat zij zouden aandringen om te weten wie mijn borg was, op het tijdstip dat mijn zoek geraakte papieren afgegeven werden, en zonder borg zou ik leelijk in de knel komen te zitten.

Juist toen zij dichtbij genoeg gekomen waren om mij aan te roepen, en ik overtuigd werd dat ik aangehouden zou worden, hoorde ik een luid gekraak boven mij, en omhoog kijkend, zag ik twee kleine vliegtuigen met elkaar in botsing komen. Ik kon den commandant van het patrouille-vliegtuig nu duidelijk zien, en toen ik naar hem keek, zag ik zijn oogen op mij richten. Hij blafte een soort van kort bevel; de neus van den verkenner wipte op, en hij cirkelde snel opwaarts, terwijl zijn aandacht van mij afgeleid werd door een veel belangrijker gebeuren. Van deze gelegenheid maakte ik gebruik om kalm naar de stad Zodanga door te vliegen.

Ten tijde dat Zodanga, vele jaren geleden, door de groene horden van Thark gebrandschat werd, was het zoo goed als geheel met den grond gelijk gemaakt. Dat was de oude stad geweest, waarin ik mij zoo volkomen had thuis gevoeld, en sedert had ik het herbouwde Zodanga een of twee malen bezocht.

Op goed geluk af rondkruisend, vond ik eindelijk wat ik zocht — een onopvallende hangar in een armoedig stadsgedeelte. In iedere stad waarmee ik bekend ben, zijn wijken waar iemand zich kan bewegen zonder aan nieuwsgierig vragen blootgesteld te worden, zoo lang hij het niet aan den stok krijgt met handhavers van de wet. De hangar in deze wijk leek mij zulk een plaats te zijn.

De hangar bevond zich op het dak van een zeer oud gebouw, dat blijkbaar voor de verwoesting door de Thar-

ken gespaard gebleven was. De landingsruimte was klein, en de hangar zelf rommelig en verwaarloosd.

Toen mijn machine op het dak neergestreden was, kwam een dikke man, overal met zwarte smeerolie besmeurd, te voorschijn van achter een vliegmaschine, met welke motor hij blijkbaar bezig was.

Hij keek mij vragend aan, en naar wat het mij voorkwam, met een niet bijster vriendschappelijke uitdrukking. „Wat moet u hebben?” vroeg hij.

„Is dit een publieke hangar?”

„Ja.”

„Ik wensch ruimte voor mijn machine.”

„Heeft u geld bij zich?” vroeg hij.

„Een weinig. Ik zal een maand huur vooruit betalen,” antwoordde ik.

De frons verdween van zijn gezicht. „Die gindsche hangar is vrij,” zei hij en wees. „Rijd haar daar in.”

Na mijn vliegtuig onderdak verschaft en de stuurorganen nagekeken te hebben, keerde ik naar den man terug en betaalde hem.

„Is er een goed logement in de buurt?” vroeg ik. „Een dat goedkoop is en niet te onzindelijk.”

„Er is er een in ditzelfde gebouw,” antwoordde hij, „dat even goed is als andere hier in de buurt.”

Dit kwam mij uitmuntend gelegen, omdat iemand, die op een avontuur van dezen aard uit is, nooit weten kan hoe gauw een vliegtuig vereischt kan worden, of hoe gauw dit het eenige is, dat tusschen leven en dood staat.

Ik verliet den eigenaar van de hangars, en daalde de trap af, die op het dak uitkwam.

De liften gingen niet verder dan tot de verdieping onder het dak, en hier vond ik er een waarvan de deur open stond. De liftbediende was een losbandig en schunnig uitziend jonkman.

„Gelijkvloers?” vroeg hij.

„Ik zoek naar een logies,” antwoordde ik. „Ik wensch naar het bureau van het hotel in dit gebouw gebracht te worden.”

Hij knikte, en de lift daalde. Het gebouw scheen van

binnen zelfs nog ouder en vervallener dan van buiten, en de bovenste verdiepingen schenen zoo goed als onbewoond te zijn.

„Hier is u er,” zei hij weldra, liet de lift stoppen, en maakte de deur open.

In steden op Mars, dienen logementen als dit alleen om te slapen. Er zijn zelden weinige, zooal eenig, privé vertrekken. Langs de zijmuren van langwerpige kamers zijn lage platforms, waarop iedere logeergast zijn dekens van zijde en bont neerlegt op een genummerde plaats, die hem aangewezen wordt.

Wegens de tallooze gevallen van moord, wordt er in deze kamers bij nacht en bij dag gepatrouilleerd door gewapenden, waarvoor de eigenaar te zorgen heeft, en het is grootendeels daaraan te danken, dat privé vertrekken zoo weinig worden gevraagd. In huizen, die vrouwen herbergen, worden deze gasten afgescheiden; en in die logementen zijn geen privé vertrekken en geen bewakers meer, omdat de mannen van Barsoom zelden, zoo ooit, een vrouw doodden, of laat mij dit liever wijzigen door te zeggen, dat zij gewoonlijk geen moordenaars huren om hen te doodden.

Het logement waar het toeval mij bracht, verleende alleen nachtverblijf aan mannen. Er waren geen vrouwen in.

De eigenaar, een zwaarlijvig man, die, zooals ik later vernam, een vermaard panthan, of fortuinsoldaat, geweest was, wees mij een slaapplaats aan en eischte zijn geld voor een nacht logies, en na mij op mijn vraag gezegd te hebben waar ik een maaltijd kon nuttigen, verliet hij mij.

Op dit uur van den dag waren er zoo goed als geen van de logeergasten thuis. Hun persoonlijke bezittingen, hun slaapdekens en -pelswerk, lagen op de toegewezen plaatsen, en zelfs indien geen bewakers hun ronde door de kamers maakten, zou alles veilig zijn geweest, omdat diefstal op Mars nagenoeg onbekend is.

Ik had eenige oude en zeer gewone dekens van zijde en bont meegenomen, en deze werden door mij op het

platform gelegd. Op de plaats er naast, lag een scheelooig individu met een ongunstig gezicht lang uitgestrekt. Ik had opgemerkt, dat hij mij van mijn binnenkomen af, tersluiks gade had geslagen. Eindelijk richtte hij het woord tot mij.

„Kaor!” zei hij, den op Mars gebruikelijken groet bezigend.

Ik knikte en antwoordde op dezelfde wijze.

„Wij zullen bureu worden,” ging hij voort.

„Dat schijnt zoo,” antwoordde ik.

„U is blijkbaar een vreemdeling, althans in dit deel van de stad,” vervolgde hij. „Ik hoorde u den eigenaar vragen waar u een eethuis kunt vinden. Dat, hetwelk hij u noemde, is niet zoo goed als dat, hetwelk ik pleeg te bezoeken. Ik ga daar nu heen, indien ge lust hebt, kunt ge mij vergezellen. Ik zal u met plezier meenemen.”

Er was iets gluiperigs aan den man, wat mij, bij zijn ongunstig gezicht gevoegd, de overtuiging schonk, dat hij tot de misdadige klasse behoorde; en omdat ik juist onder die klasse wilde werken, strookte zijn voorstel bijzonder met mijn plannen, zoodat ik mij haastte het aan te nemen.

„Mijn naam is Rapas,” zei hij, „men noemt mij Rapas de Ulsio,” liet hij niet zonder een zweem van trots volgen.

Nu had ik zekerheid, dat ik hem juist had beoordeeld, want Ulsio beteekent „Rat”.

„En de mijne Vandor,” zei ik, en gaf den naam op, dien ik mij voor dit avontuur uitgekozen had.

„Aan uw wapenrusting zie ik dat u Zodangaan is,” zei hij, terwijl wij uit de kamer naar de lift liepen.

„Ja,” antwoordde ik, „maar ik ben jaren uit de stad afwezig geweest. Ik heb haar zelfs niet gezien, sedert zij door de Tharken verbrand werd. Er hebben zoovele veranderingen plaats gegrepen, dat zij mij een vreemde stad toelijkt.”

„Naar uw uiterlijk, zou ik zeggen dat u van beroep krijgsman is,” opperde hij.

Ik knikte. „Ik ben panthan. Ik heb vele jaren in een

ander land gediend, maar doodde onlangs een man, en moest vluchten." Ik wist dat indien hij een misdadiger was, zoals ik vermoedde, deze bekentenis, dat ik een moord op mijn geweten had, hem vrijmoediger jegens mij zou maken.

Zijn schuwe oogen wierpen een snellen blik op mij en wendden zich dan af; en ik kon bemerken, dat mijn mededeeling, hoe dan ook, niet zonder indruk op hem was gebleven. Onderweg naar het eethuis, dat in een andere straat op korten afstand van ons logement was gelegen, onderhielden wij een luchtig gesprek.

Nadat wij aan een tafel hadden plaats genomen, bestelde Rapas dranken, en dadelijk na het ledigen van zijn eerste glas, werd zijn tong losgemaakt.

„Ben je van plan in Zodanga te blijven?" vroeg hij.

„Dat hangt er van af of ik al of niet hier een bestaan kan vinden," antwoordde ik. „Mijn geld zal niet lang van duur zijn; en, nu ik mijn laatste patroon onder deze omstandigheden verlaten heb, bezit ik uiteraard geen getuigschriften, zoodat het mij moeilijk zal vallen iets te vinden."

Terwijl wij onzen maaltijd gebruikten, bleef Rapas doordrinken, en hoe meer hij dronk, des te spraakzamer werd hij.

„Je begint in mijn smaak te vallen, Vandor," zei hij nu, „en als je de ware man bent, waar ik je voor houd, kan ik je een betrekking bezorgen." Toen boog hij zich naar mij over en fluisterde mij iets in 't oor. „Ik ben gorthan," zei hij.

Dit was een ongelooflijk buitenkansje. Ik had gehoopt met de moordenaars in aanraking te komen, en de eerste de beste, met wie ik kennismaking aanknoopte, erkende dat hij tot het gilde behoorde.

Ik trok geringschattend mijn schouders op.

„Daar is niet veel geld mee te verdienen," zei ik.

„Ruimschoots, mits je goede relaties hebt," verzekerde hij.

„Maar ik heb geen goede relaties, of wie ook, hier in Zodanga," zei ik. „Ik behoor niet tot het Zodangaansche

gilde, en zooals ik je al heb gezegd, ben ik zonder papieren hier gekomen.”

Hij keek loerend om zich heen, om te zien of iemand ons kon beluisteren. „Je hoeft niet tot een gilde te behooren,” fluisterde hij, „wij zijn ook niet allen lid van het gilde.”

„Een goede manier om zelfmoord te plegen,” merkte ik op.

„Niet als je een goed hoofd op je schouders hebt. Kijk eens naar mij; ik ben moordenaar, maar behoort niet tot het gilde. En ik verdien goed geld ook, en ik behoef met niemand te delen.” Hij dronk zijn glas weer leeg. „Er zijn er niet veel, met zulk en goed hoofd als Rapas de Ulsio.”

Hij schoof nog dichter bij mij. „Ik mag je wel, Vandor,” zei hij, „je bent een beste vent.” Zijn tong werd dik van den drank. „Ik heb één zeer rijken lastgever; hij heeft massa's werk te geven, en hij betaalt goed. Ik kan je nu en dan een karweitje voor hem laten verrichten. Misschien kan ik vast werk voor je vinden. Hoe zou dat je bevallen?”

Ik haalde mijn schouders op. „Een man moet leven,” zei ik, „hij kan niet te kieskeurig met een betrekking zijn, als hij niet veel geld heeft.”

„Welnu, ga dan met mij mee; ik ga daar vanavond heen. Terwijl Fal Sivas met je spreekt, zal ik hem zeggen dat jij juist de man bent, dien hij nodig heeft.”

„En jij dan?” vroeg ik. „'t Is jouw baantje, en niemand kan zeker twee moordenaars gebruiken.”

„Maak je om mij niet bekommerd,” zei Rapas, „ik heb meer pezen op mijn boog.” Hij zweeg plotseling en wierp mij een snellen, argwanenden blik toe. Het was bijna, alsof hetgeen hij gezegd had, hem ontnuchterd had. Hij schudde zijn hoofd, blijkbaar in een poging om het helderder te maken. „Wat heb ik gesproken?” vroeg hij. „Ik schijn aardig beschonken te worden.”

„Je hebt gezegd, dat je andere plannen hebt. Vermoedelijk heb je een ander baantje op het oog.”

„Is dat alles wat ik heb gezegd?” vroeg hij.

„Je zei ook, dat je mij zoudt brengen bij een zekeren Fal Sivas, die mij aan werk zou helpen.”

Rapas scheen opgelucht. „Ja, ik zal je vanavond bij hem brengen.”

HOOFDSTUK II.

Fal Sivas.

Gedurende het overige van den dag sliep Rapas, terwijl ik den tijd besteedde aan het prutsen aan mijn vliegtuig in de publieke hangar op het dak van de herberg. Dit was een veel afgezonderder plaats dan de openbare slaapzaal of de straten van de stad, waar een toeval mijn vermomming zou kunnen verraden en mijn identiteit onthullen.

Terwijl ik aan mijn motor bezig was, herinnerde ik mij Rapas' plotselinge ongerustheid, dat hij mij in zijn dronkemanspraak iets verraden had, en ik vroeg mij af wat het zou kunnen zijn. Het was gevolgd op zijn opmerking dat hij nog andere pezen op zijn boog had. Welke? Welke het ook waren, het was blijkbaar iets snoods, of hij zou zich zoo ongerust gemaakt hebben, dat hij zijn mond voorbij had gepraat.

Mijn korte bekendheid met Rapas had mij overtuigd, dat mijn eerste oordeel omtrent zijn karakter juist, en dat zijn bijnaam van Rapas de Rat welverdiend was.

Ik ergerde mij over de gedwongen ledigheid van den langen dag, maar eindelijk viel de avond, en Rapas de Rat en ik verlieten ons logies en begaven ons opnieuw naar het eethuis.

Rapas was nu nuchter, en hij dronk bij zijn maaltijd slechts één glas.

„Je hoofd moet helder zijn, als je met den ouden Fal Sivas spreekt,” zei hij. „Bij mijn eersten voorvader, nooit werd een schranderder brein uit een vrouw geboren!”

Nadat wij gegeten hadden, gingen wij de duisternis in,

en Rapas geleidde mij door de breede straten en nauwe steegjes, tot wij aan een groot gebouw kwamen, dat dicht bij den oostelijken muur van Zodanga stond.

Het was een donker en somber massief, en de straat, die er langs liep, was onverlicht. Het stond in een wijk waar veel pakhuizen waren, en op dit uur van den avond was de omgeving verlaten.

Rapas naderde een klein portaal in een hoek van een soort bastion. Ik zag hem met zijn handen aan een rand van de deur morrelen; toen ging hij achterwaarts en wachtte.

„Niet iedereen kan toegang tot het huis van Fal Sivas krijgen,” merkte hij een weinig verwaand op. „Je moet het goede signaal kennen, en dat beteekent dat de oude baas een goed vertrouwen in je stellen moet.”

Wij wachtten zwijgend gedurende ongeveer twee of drie minuten. Van achter de deur werd geen geluid vernomen, maar weldra werd een zeer klein rond luikje in het paneel geopend, en bij het vage licht van een verre maan, zag ik een oog ons begluren. Toen sprak een stem.

„Ha, de edele Rapas!” De woorden werden gefluisterd, en kort daarop werd de deur geopend.

De gang daar voorbij was nauw, en de man die de deur open had gemaakt, drukte zich tegen den muur om ons te kunnen laten voorbijgaan. Vervolgens sloot hij de deur achter ons en volgde ons over een donkere gang, tot wij eindelijk in een kleine, flauw verlichte kamer kwamen.

Hier hield onze gids stil. „Mijn meester heeft niet gezegt, dat je een ander moest meebrengen,” zei hij tegen Rapas.

„Hij kon het niet weten,” antwoordde Rapas. „Zelfs ik wist het niet eerder dan vandaag, maar 't is in orde. Je meester zal blij zijn dat ik hem meegebracht heb, wanneer ik heb uitgelegd waarom.”

„Dat is een zaak waarover Fal Sivas zelf te beslissen zal hebben,” antwoordde de slaaf. „Misschien kun je beter eerst alleen met hem spreken, en den vreemdeling bij mij laten.”

„Mij goed,” stemde mijn metgezel toe. „Blijf hier tot ik terug kom, Vandor.”

De slaaf ontsloot de deur aan het andere einde van de kamer, en nadat Rapas er door was gegaan, volgde hij en deed de deur dicht.

Ik vond deze handeling een weinig vreemd, omdat hij daarstraks gezegd had, dat hij bij mij zou blijven, maar ik zou niet verder er over nagedacht hebben, indien ik niet onder den zeer levendigen indruk geraakt was, dat ik bespied werd.

Ik kan dit gevoel, dat mij nu en dan overvalt, niet nader verklaren. Aardbewoners, die het kunnen weten, zeggen dat deze vorm van telepathie wetenschappelijk onmogelijk is, maar toch heb ik bij verscheidene gelegenheden dit geheime bespieden gevoeld, om later tot de ontdekking te komen, dat er inderdaad het oog op mij gehouden was.

Toen ik mijn oogen onverschillig door de kamer liet dwalen, bleven zij rusten op de deur tegenover mij, waarachter Rapas en de slaaf verdwenen waren. Zij bleven gevestigd op een klein rond gaatje in het paneel, waarachter in de duisternis iets glinsterde, dat een oog had kunnen zijn. Ik wist, dat het een oog was.

Waarom juist ik bespied moest worden, zou ik niet hebben kunnen zeggen, maar indien mijn bespieder iets verdachts aan mij hoopte te bemerken, werd hij teleurgesteld, want zoodra ik wist dat er een oog op mij gericht gehouden werd, liep ik naar een bank langs den eenen wand van de kamer en ging zitten, vastbesloten om niet de geringste belangstelling in mijn omgeving aan den dag te leggen.

Een zoodanige bewaking had waarschijnlijk op zichzelf weinig te beteekenen, maar in verband met het sombere en afstootende uiterlijk van het gebouw en de omslachtigheid en geheimzinnigheid waarmee wij binnengelaten waren, had ik een hoogst onaangename indruk van de plaats behouden, en de bewoner was reeds begonnen in mijn gedachten vorm aan te nemen.

Van achter de wanden van de kamer kwam geen ge-

luid, en geen enkel geluid van buiten drong tot deze wachtkamer door. Aldus bleef ik gedurende ongeveer tien minuten zitten; toen ging de deur open, en dezelfde slaaf wenkte mij.

„Volg mij,” zei hij. „Mijn meester zal u ontvangen. Ik moet u bij hem brengen.”

Ik volgde hem over een sombere gang en langs een wenteltrap naar een verdieping hoger in het gebouw. Een oogenblik later liet hij mij in een zacht verlicht vertrek, dat met Sybaritische weelde was gemeubeld, en waar ik Rapas zag staan voor een divan, waarop een man zat, of liever, hurkte. Onwillekeurig herinnerde hij mij aan een groote kat, die haar prooi beloert, steeds tot den sprong gereed.

„Dit is Vandor, Fal Sivas,” zei Rapas, bij wijze van voorstelling.

Ik boog mijn hoofd ter erkenning, en stond in wachtende houding voor den man.

„Rapas heeft mij van je verteld,” zei Fal Sivas. „Waar kom je vandaan?”

„Oorspronkelijk uit Zodanga,” antwoordde ik, „maar dat was jaren geleden, vóór de plundering van de stad.”

„En waar ben je sedert geweest?” vroeg hij. „Wie heb je gediend?”

„Dat is een zaak, die alleen mij aangaat,” antwoordde ik. „'t Is voldoende, dat ik niet in Zodanga gewoond heb, en dat ik niet kan terugkeeren naar het land, waaruit ik juist ben gevlucht.”

„Heb je dan geen vrienden of kennissen in Zodanga?” vroeg hij.

„Sommigen van mijn kennissen kunnen natuurlijk nog in leven zijn, maar dat weet ik niet,” was mijn antwoord. „Mijn familie en de meesten van mijn vrienden werden echter gedood, toen de groene horden zich van de stad meester hadden gemaakt.”

„En je hebt sedert je vertrek geen punten van aanraking meer met Zodanga gehad?” vroeg hij.

„Hoegenaamd geen.”

„Misschien ben je juist de man, dien ik noodig heb.

Rapas is er zeker van, maar ik ben nooit van iets zeker. Niemand kan vertrouwd worden.”

„Maar, meester,” merkte Rapas op, „heb ik u niet altijd goed en trouw gediend?”

Ik meende de lippen van Fal Sivas door een hoonlachje te zien krullen.

„Jij bent een model Rapas,” zei hij, „de eer zelve.”

Rapas zwol van gewichtigheid. Hij was te egoïstisch, om den zweem van sarcasme in de stem van Fal Sivas op te merken.

„En mag ik mezelf als aangenomen beschouwen?” vroeg ik.

„Is het je duidelijk, dat het gebruik van een dolk vaker van je zal worden gevraagd, dan dat van een zwaard?” vroeg hij, „en dat aan vergiften somtijds de voorkeur gegeven moet worden boven pistolen?”

„Dat is mij duidelijk.”

Hij keek mij doorborend aan.

„Er zou een tijd kunnen aanbreken,” zei hij, „dat je je lange zwaard of je korte tot mijn verdediging zoudt moeten trekken. Ben je een bekwaan zwaardvechter?”

„Ik ben panthan,” antwoordde ik, „en omdat panthans van het zwaard leven, wordt uw vraag reeds door het feit dat ik hier ben, beantwoord.”

„Niet geheel. Ik moet een meester zwaardvechter hebben. Rapas, hier, is handig met het korte zwaard. Laat ons eens zien wat je tegen hem kunt doen.”

„Op leven en dood?” vroeg ik.

Rapas barstte in een schaterlach uit. „Ik heb je niet hier gebracht om je te doden,” zei hij.

„Neen, niet op leven en dood, natuurlijk,” zei Fal Sivas. „Alleen een korte schermutseling. Laat ons zien wie den ander het eerst een lichte schram kan toebrengen.”

Het denkbeeld stond mij niet aan. Ik trek gewoonlijk mijn zwaard niet, tenzij ik voornemens ben te doden, maar ik zag bijtijds in, dat ik een rol speelde, en dat ik, voor ik geslaagd was, nog vele malen dingen zou moeten verrichten, die mijn instemming niet hadden; ik knikte dus toestemmend, en wachtte tot Rapas zijn

zwaard zou trekken.

Zijn kort zwaard vloog uit de scheede. „Ik zal je niet ernstig verwonden, Vandor,” zei hij, „want je bent zeer in mijn smaak gaan vallen.”

Ik bedankte hem en trok mijn eigen wapen.

Rapas deed een pas voorwaarts om het offensief te openen, een zelfvertrouwelijk glimlachje om zijn lippen. Het volgende oogenblik suisde zijn wapen door de kamer. Ik had hem ontwapend, en hij was aan mijn genade overgeleverd. Hij krabbelde achterwaarts, een boosaardigen grijns op zijn gezicht. Fal Sivas lachte.

„Dat was bij ongeluk,” zei Rapas. „Ik was nog niet paraat.”

„Dat spijt mij,” zei ik. „Ga je wapen oprapen.”

Hij deed het en kwam terug, en nu deed hij een woedenden uitval naar mij. Indien deze gelukt was, zou het niet bij een lichte schram gebleven zijn. Hij zou mij recht door het hart aan zijn zwaard hebben geregen. Ik pareerde en viel op mijn beurt uit, waarin zijn zwaard opnieuw de lucht doorkliefde en kletterend met den tegenover liggenden muur in aanraking kwam.

Fal Sivas bulderde van den lach. Rapas was buiten zichzelf van woede.

„Zoo is het voldoende,” zei eerstgenoemde. „Ik ben tevreden. Steekt je zwaarden op.”

Ik wist, dat ik mij Rapas tot vijand gemaakt had; maar daar trok ik mij niet bijster veel van aan, omdat ik, gewaarschuwd zijnde, altijd voor hem op mijn hoede zou kunnen zijn. In ieder geval, volkomen vertrouwd had ik hem nooit.

„Ben je bereid om dadelijk in mijn dienst te treden?” vroeg Fal Sivas.

„Ik beschouw mij als reeds in uw dienst te zijn,” antwoordde ik.

Hij glimlachte. „Ik denk, dat je een goed man van mij zult maken. Rapas wenscht eenigen tijd afwezig te zijn, om particuliere zaken te kunnen regelen. Gedurende zijn afwezigheid, zul jij als mijn lijfwacht hier blijven. Bij zijn terugkomst zal ik altijd nog wel op de een

of andere manier nut van je kunnen trekken. Dat je in Zodanga onbekend bent, maakt je voor mij van groote waarde." Hij richtte zich tot Rapas. „Je kunt nu gaan, Rapas," zei hij, „en gedurende je afwezigheid, zou je een paar schermlessen kunnen nemen."

Toen Fal Sivas dit zei, grijnsde hij, maar Rapas niet. Hij keek zeer zuur, en zei mij niet goedendag, toen hij de kamer verliet.

„Ik vrees dat je hem in zijn waardigheid gekwetst hebt," merkte Fal Sivas op, nadat de deur zich achter den moordenaar gesloten had.

„Ik zal er niet slechter om slapen," antwoordde ik, „en het was in ieder geval mijn schuld niet. Het was de zijne."

„Hoe bedoel je dat?" vroeg Fal Sivas.

„Rapas is geen goed zwaardvechter."

„Hij gaat voor een uitmuntend door," sprak Fal Sivas mij tegen.

„Ik verbeeld mij, dat hij als moordenaar beter met dolk en vergif kan omgaan."

„En jij zelf?" vroeg hij.

„Als krijgsman, geef ik natuurlijk de voorkeur aan het zwaard," antwoordde ik.

Fal Sivas trok zijn schouders op. „Dat is een zaak, die mij weinig interesseert," zei hij. „Geef je er de voorkeur aan, om mijn vijanden met het zwaard te doden, bedien je dan van het zwaard. Ik vraag je alleen om hen te doden."

„Heeft u veel vijanden?" vroeg ik.

„Er zijn er velen, die mij graag uit den weg geruimd zouden zien," antwoordde hij. „Ik ben uitvinder, en er zijn personen, die mij mijn uitvindingen willen ontstelen. Verscheidenen van dezen heb ik moeten vernietigen. Hun bloedverwanten verdenken mij en zoeken wraak; maar er is er één, die boven alles, mij zoekt te vernietigen. Hij is ook uitvinder, en hij heeft een lid van het moordenaarsgilde aangenomen, om mij te vermoorden.

„Aan het hoofd van het gilde staat Ur Jan, en hij persoonlijk heeft mijn leven bedreigd, omdat ik mij van een

lid van een ander gilde dan het zijne bediend heb, om vijanden te dooden.”

Wij spraken nog een korten tijd; toen riep Fal Sivas een slaaf, om mij mijn vertrekken te toonen. „Die liggen onder de mijne,” zei hij; „roep ik, dan moet je onmiddellijk bij mij komen. Goeden nacht.”

„Is er nog iets van uw dienst, meester?” vroeg de slaaf, toen hij mij alleen wilde laten.

„Neen,” antwoordde ik.

„Er zal morgen een slavin aangewezen worden om u te bedienen.” Met deze woorden verliet hij mij, en ik luisterde om te hooren of hij de deur aan de buitenzijde afsloot. Dit gebeurde echter niet, ofschoon ik mij er niet over verbaasd zou hebben, zoo duister geheimzinnig scheen alles, wat met dit sombere huis in verband stond.

Ik hield mezelf eenige oogenblikken met een nader onderzoek van mijn verblijf onledig. Het bestond uit een woonkamer, twee kleine slaapkamers, en een badkamer. Eén enkele deur leidde van de woonkamer naar de gang. Geen van de kamers had vensters. Er waren kleine ventilatoren in de vloeren en de plafonds, en tocht, die uit eerstgenoemde woei, bewees, dat de luchttoevoer mechanisch werd geregeld. De kamers werden verlicht door radium ballons, gelijk aan die, welke over geheel Barsoom in gebruik zijn.

In de woonkamer stonden een tafel, een divan, en verscheidene stoelen, en op een plank stond een aantal boeken. Een blik op deze, zei mij, dat het alle wetenschappelijke werken waren. Er waren boeken over geneeskunde, chirurgie, werktuigkunde en electriciteit.

Zoo nu en dan, meende ik op de gang geluiden te hooren, maar ik ging niet op onderzoek uit, omdat ik mij in het vertrouwen van Fal Sivas en zijn huisgenooten wilde dringen, voor ik een poging durfde wagen om meer te weten te komen dan zij meenden dat wenschelijk voor mij was. Ik wist zelfs niet, wat ik nog meer omtrent de huishouding van Fal Sivas wenschte te weten te komen, want, achteraf, had het doel van mijn komst naar Zodanga met hem niets te maken. Ik was

gekomen om de kracht van Ur Jan en zijn gilde te ondermijnen, en, zoo mogelijk, te vernietigen; en alles wat ik noodig had, was een basis om op voort te bouwen. Ik was inderdaad een weinig teleurgesteld, dat het Lot verkozen had mij met de tegenstanders van Ur Jan in aanraking te brengen. Ik zou er de voorkeur aan gegeven hebben, en had inderdaad die hoop gekoesterd, dat ik mij bij de organisatie van Ur Jan had kunnen aansluiten, voelende, dat ik van de interne zijde meer zou kunnen uitrichten dan van den buitenkant.

Indien ik mij bij het gilde kon voegen, zou ik weldra de identiteit van de voornaamste leden leeren kennen; en dit, boven al het andere, was hetgeen ik wenschte, opdat ik hen hetzij voor het gerecht zou kunnen brengen, hetzij op hun hart met mijn eigen zwaard het kruis zou kunnen teekenen.

Van deze gedachten vervuld, was ik op het punt mij van mijn harnas te ontdoen en onder mijn slaapdekens te kruipen, toen ik geluiden hoorde, die veroorzaakt hadden kunnen worden door een handgemeen op de verdieping boven mij, en daarna een plof, als van een vallend lichaam.

De aanvankelijke onnatuurlijke stilte in het groote huis deed de beteekenis van de geluiden, die ik hoorde, nog sterker uitkomen, en verleende er een geheimzinnigheid aan, die naar ik overdacht, in 't geheel niet in verhouding tot hun ware belangrijkheid kon staan. Ik glimlachte, toen ik den invloed ondervond, die mijn omgeving op mijn doorgaans stalen zenuwen scheen uit te oefenen, en had mijn toebereidselen voor den nacht gemaakt, toen een hevige gil door het gebouw weergalmde.

Ik hield op en luisterde opnieuw, en nu hoorde ik duidelijk het getrippel van snelle voetstappen. Zij schenen naderbij te komen, en ik giste, dat ze kwamen van de trap boven mijn hoofd naar de gang, die langs mijn kamer liep.

Misschien was hetgeen er in het huis van Fal Sivas omging, mijn zaak niet, maar ik heb nog nooit een vrouw

hooren gillen, of ik ging op onderzoek uit, dus bleef ik nu bij de deur van mijn zitkamer staan en wierp die open, en nu zag ik een jonge vrouw, die hard naar mij toe liep. Haar haren hingen verward, en uit haar wijde, verschrikte oogen wierp zij herhaaldelijk blikken achterwaarts over haar schouder heen.

Zij was al bijna bij mij, voor zij mij zag; toen bleef zij een oogenblik met een zucht van verbazing of angst staan; dat kon ik niet precies zeggen. Eindelijk snelde zij langs mij heen door de open deur mijn zitkamer binnen.

„Sluit de deur,” lispelde zij, met een stem, die stroef was van onderdrukte gemoedsbeweging. „Laat hij mij niet krijgen! Laat hij mij niet vinden!”

Niemand scheen haar te achtervolgen, maar ik sloot de deur, zooals zij verzocht had, en keerde mij tot haar voor nadere opheldering.

„Wat scheelt er aan?” vroeg ik. „Voor wie ben je op de vlucht gegaan?”

„Voor hem.” Zij huiverde. „O, hij is verschrikkelijk. Verberg mij; laat hij mij niet krijgen alstublieft!”

„Wie bedoel je? Wie is verschrikkelijk?”

Zij stond daar bevend en met opengesperde oogen langs mij heen naar de deur te staren, als iemand, die door vrees verlamd is.

„Hem,” fluisterde zij. „Wie anders?”

„Je bedoelt...?”

Zij kwam dichterbij en wilde spreken; toen aarzelde zij. „Maar waarom zou ik u vertrouwen? U is een van zijn kreaturen. Op deze afschuwelijke plaats zijn zij allen eender.”

Zij stond nu zeer dicht bij mij, en trilde als een blad. „Ik kan het niet verdragen!” riep zij. „Hij zal mij niet hebben!” En toen, zoo snel dat ik het niet kon verhinderen, rukte zij den dolk uit mijn gordel en richtte dien tegen zichzelf.

Maar nu was ik haar te vlug, en greep haar pols, voor zij haar voornemen ten uitvoer had kunnen brengen.

Zij was een teer uitzierend wezentje, maar haar uiter-

lijk logenstrafte haar kracht. Het kostte mij echter weinig moeite om haar te ontwapenen; toen drong ik haar achterwaarts naar den divan en liet haar er op plaats nemen.

„Bedaar,” zei ik, „je hebt van mij niets te vreezen — niets en van niemand, zoo lang ik bij je ben. Vertel mij wat er gebeurd is. Zeg mij voor wie je zoo bang bent.”

Zij zat mij een langen tijd in de oogen te kijken, en weldra begon zij haar zelfbeheersching terug te krijgen. „Ja,” zei zij ten laatste, „misschien kan ik u vertrouwen. U geeft mij dat gevoel — uw stem, uw uiterlijk.”

Ik legde mijn hand op haar schouder, als iemand die een verschrikt kind wil kalmeeren. „Wees niet bevreesd,” zei ik, „vertel mij iets van jezelf. Hoe heet je?”

„Zanda,” antwoordde zij.

„Woon je hier?”

„Ik ben een slavin, een gevangene.”

„Waarom gilte je?”

„Ik was het niet, die gilte,” antwoordde zij, „dat was een andere. Hij wilde mij beetpakken, maar ik ontweek hem, zoodat hij een andere nam. Mijn beurt zal komen. Hij zal mij krijgen. Hij krijgt ons allen.”

„Wie? Wie zal je krijgen?”

Zij rilde, toen zij den naam uitsprak. „Fal Sivas,” zei zij, en er lag afschuw in haar toon.

Ik ging op den divan naast haar zitten en legde mijn hand op de hare.

„Wees kalm,” vermaande ik, „en zeg mij wat dit alles beteekent. Ik ben hier vreemd. Ik ben pas vanavond in dienst van Fal Sivas getreden.”

„Weet u dan niets omtrent Fal Sivas?” vroeg zij.

„Alleen, dat hij een vermogend uitvinder is en voor zijn leven vreest.”

„Ja, hij is vermogend, en hij is uitvinder, maar niet zulk een groote uitvinder, als een moordenaar en dief. Hij steelt ideeën van andere uitvinders, en laat hen dan vermoorden, om van het bezit van wat hij gestolen heeft, zeker te zijn. Zij, die te veel omtrent zijn uitvindingen

te weten komen, moeten sterven. Zij komen nooit meer buiten dit huis. Hij houdt altijd een moordenaar gereed om zijn bevelen uit te voeren; somtijds hier, somtijds in de stad; en hij is altijd bevreesd voor zijn leven.

„Rapas de Ulsio is op dit oogenblik zijn huurmoordenaar, maar beiden zijn bevreesd voor Ur Jan, het hoofd van het moordenaarsgilde, want Ur Jan heeft vernomen dat Rapas voor Fal Sivas moorden pleegt tegen een veel lager tarief dan door het gilde wordt berekend.”

„Maar wat zijn die wonderbaarlijke uitvindingen, waar Fal Sivas aan werkt?” vroeg ik.

„Ik weet niet alles waar hij mee bezig is, maar daar is het schip. Dat zou een wonder zijn, indien het niet uit bloed en verraad was geschapen.”

„Wat voor soort van schip?” vroeg ik.

„Een schip, dat veilig door interplanetaire ruimte kan varen. Hij zegt, dat wij binnenkort in staat zullen zijn om tusschen de planeten even gemakkelijk heen en weer te reizen, als nu van de eene stad naar de andere.”

„Interessant,” zei ik, „maar niet zoo afschuwelijk, zoo ver ik zien kan.”

„Maar hij doet andere dingen — afschuwelijke dingen. Een van hen is een mechanisch brein.”

„Een mechanisch brein?”

„Ja, maar daar kan ik natuurlijk geen uitlegging van geven. Ik ben zoo weinig ontwikkeld. Ik heb er hem dikwijls over hooren spreken, maar ik begrijp het niet. Hij beweert, dat alle leven, alle materie, het resultaat zijn van mechanische werking, niet van primaire, chemische werking. Hij houdt staande, dat alle chemische werking mechanisch is.

„O, waarschijnlijk leg ik het u niet goed uit. 't Is voor mij ook zoo overstelpend, omdat ik het niet begrijp; maar hoe dan ook, hij werkt aan een mechanisch brein; een brein, dat helder en logisch moet werken, geheel en al onbeïnvloed door ieder van buiten komend medium, dat een menschelijk oordeel voortbrengt.”

„Het lijkt een nogal angstwekkend denkbeeld,” zei

ik, „maar iets afschuwelijks kan ik er niet in zien.”

„Niet het denkbeeld zelf is afschuwelijk,” antwoordde zij. „'t Is de methode, die hij aanwendt om zijn uitvinding te volmaken. In zijn poging om de menselijke hersens te dupliceeren, moet hij die bestudeeren. Om die reden heeft hij vele slaven noodig. Sommigen koopt hij, maar de meesten worden voor hem geroofd.”

Zij begon te beven, en haar stem kwam in korte, afgebroken zinnen. „Ik weet het niet; ik heb het niet zelf gezien; maar men zegt dat hij zijn slachtoffers zoodanig vasthoudt, dat zij zich niet kunnen bewegen en dan den schedel afneemt, tot de hersens bloot zijn komen te liggen; en door middel van stralen, die het weefsel doorboren, bestudeert hij dan de werking van de hersens.”

„Maar het lijden van zijn slachtoffers kan niet lang zijn,” merkte ik op. „Zij zouden het bewustzijn verliezen en weldra sterven.”

Zij schudde haar hoofd. „Neen, hij heeft middelen weten te vervaardigen, die hij in hun aderen spuit, opdat zij in leven blijven en het bewustzijn een langen tijd behouden. Uren achtereen, dient hij hen een stimulans toe, en gaat de werking daarvan op de hersens na. Stel u, indien het mogelijk is, het lijden van deze slachtoffers voor.

„Vele slaven worden hier gebracht, maar zij blijven niet lang. Er zijn slechts twee deuren, die buiten het gebouw leiden, en de buitenmuren hebben geen vensters. De slaven, die verdwijnen, gaan niet door een van de twee deuren. Ik zie hen vandaag; morgen zijn zij er niet meer, verdwenen door het deurtje van de gruwelkamer naast het slaapvertrek van Fal Sivas.

„Dezen avond liet Fal Sivas twee van ons halen, een ander meisje en mij. Zijn voornemen was, slechts met een van ons te experimenteren. Hij onderzoekt altijd een paar en kiest dan die van ons uit, die hem het beste exemplaar lijkt, maar zijn onderzoek heeft niet uitsluitend een wetenschappelijken ondergrond. Hij kiest altijd

het mooiste meisje van de twee, die hij heeft laten halen.

„Hij onderzocht ons, en ten slotte viel zijn keuze op mij. Ik was doodsbenauwd. Ik probeerde hem van mij af te houden. Hij liep mij in de kamer na, maar hij gleed uit en viel, en voor hij had kunnen opstaan, opende ik de deur en vluchtte. Toen hoorde ik het andere meisje gillen, en ik wist dat hij haar gegrepen had, maar ik heb niets meer bereikt, dan uitstel van executie. Hij zal mij krijgen; daar is geen ontkomen aan. U noch ik, zullen deze plaats levend verlaten.”

„Waarom denk je dat?” vroeg ik.

„Dat doet nooit iemand.”

„En Rapas dan?” zei ik. „Hij komt en gaat blijkbaar naar welgevallen.”

„Ja, Rapas komt en gaat. Hij is de huur-moordenaar van Fal Sivas. Hij helpt ook mee bij het rooven van slachtoffers. Onder die omstandigheden moet het hem vrij staan het huis te kunnen verlaten. Er zijn een paar anderen, oude en betrouwbare werktuigen, ware deelhebbers in het misdrijf, wier levens door Fal Sivas in de palm van zijn hand worden gehouden, maar u kunt verzekerd zijn, dat geen van dezen veel omtrent zijn uitvindingen weten. Van af het oogenblik, dat Fal Sivas er een in zijn vertrouwen neemt, zijn diens dagen geteld.

„De man schijnt behept te zijn met een manie, om van zijn uitvindingen te spreken. Hij *moet* die aan iemand uitleggen. Ik schrijf dat aan zijn enorm egoïsme toe. Hij houdt van bluffen. Daarom vertelt hij ons, die gedoemd zijn, zooveel van zijn arbeid. U kunt verzekerd zijn, dat Rapas niets weet wat van belang is. Ik heb Fal Sivas zelfs op een keer hooren zeggen, dat hij Rapas, alleen om diens grove onwetendheid, zoo buitengewoon op prijs stelt. Fal Sivas zegt, dat al legde hij Rapas iedere bijzonderheid van zijn uitvinding uit, Rapas te dom zou zijn om er iets van te begrijpen.”

Intusschen had de jonge vrouw zich geheel hersteld, en toen zij met spreken ophield, liep zij naar de deur. „Ik dank u ten zeerste,” zei zij, „dat u mij hier heeft

laten binnenkomen. Ik zal u waarschijnlijk nooit terugzien, maar ik wilde graag weten, wie mij zulk een vriendendienst bewezen heeft.”

„Mijn naam is Vandor,” antwoordde ik. „Maar waarom denk je, dat je mij nooit zult terugzien, en waar ga je nu heen?”

„Ik keer terug naar mijn kamertje, om het volgende oponthoud af te wachten. Dat kan morgen komen.”

„Je zult doodeenvoudig hier blijven,” zei ik. „Wij vinden misschien nog een uitweg om je te redden.”

Zij keek mij verwonderd aan en was op het punt te antwoorden, toen zij opeens haar hoofd schuin hield en haar ooren spitste. „Daar komt iemand aan,” zei zij. „Er wordt naar mij gezocht.”

Ik nam haar bij een hand en trok haar den doorgang naar mijn slaapvertrek. „Kom hier binnen,” zei ik. „Laat eens kijken of wij je niet kunnen verbergen.”

„Neen, neen,” stribbelde zij tegen. „Als zij mij dan vonden, zouden wij beiden gedood worden. U is goed voor mij geweest. Ik wil niet, dat u sterft.”

„Maak je over mij niet bekommerd,” antwoordde ik, „ik kan op mezelf passen. Doe zoals ik je gezegd heb.”

Ik bracht haar in mijn kamer en liet haar gaan liggen op het lage platform, dat in Barsoom tot bed dient. Vervolgens wierp ik dekens en pelswerk op een hoop over haar heen. Alleen bij een zeer nauwkeurig onderzoek, zou ontdekt kunnen worden dat haar teere gestalte er onder verborgen lag.

Na de zitkamer weer binnen gegaan te zijn, nam ik een willekeurig boek van de plank, ging in een stoel zitten, en sloeg het open. Nauwelijks was ik er mee gereed, toen ik hoorde krassen op de deur, die op de gang uitkwam.

„Binnen!” riep ik.

De deur werd geopend, en Fal Sivas kwam bij mij binnen.

HOOFDSTUK III.

In de Val.

Ik liet mijn boek zakken, en keek bij de binnenkomst van Fal Sivas op. Hij gluurde snel en achterdochtig mijn kamer in 't rond. Ik had de deur naar mijn slaapkamer met opzet open laten staan, om geen argwaan te wekken, voor 't geval dat iemand een onderzoek mocht komen instellen. De deuren naar de tweede slaapkamer en de badkamer stonden eveneens open. Fal Sivas keek naar het boek in mijn hand. „Nogal zware kost voor een panthan,” merkte hij op.

Ik glimlachte. „Ik heb zijn „Theoretische Werktuigkunde” onlangs gelezen. Dit is een vroegere uitgave, geloof ik, en niet zoo autoritair. Ik keek het slechts even door.”

Fal Sivas sloeg mij een oogenblik oplettend gade. „Ben je niet een weinig te ontwikkeld voor je handwerk?” vroeg hij.

„Iemand kan nooit te veel weten,” antwoordde ik.

„Hier kan iemand wel te veel weten,” zei hij, en ik dacht aan wat het meisje tegen mij had gezegd.

Zijn toon veranderde. „Ik kwam even binnen om te zien of alles hier in orde is, of het je gerieflijk gemaakt was.”

„O, zeer,” antwoordde ik.

„Ben je niet gestoord? Is er niemand bij je gekomen?”

„Het schijnt zeer rustig in huis,” zei ik. „Ik hoorde kort geleden iemand lachen, maar dat was alles. Het hinderde mij niet.”

„Heb je van niemand bezoek gehad?” vroeg hij nu.

„Bezoek? Wie had ik dan kunnen verwachten?”

„Niemand, natuurlijk,” zei hij kortaf, en begon mij te ondervragen met het kennelijke doel, mij omtrent mijn kennis op werktuigkundig en chemisch gebied aan den tand te voelen.

„Ik weet waarlijk niet veel van een van beide af,” verzekerde ik hem. „Ik ben man van het zwaard van beroep, en geen geleerde. Natuurlijk brengt het verstand hebben van vliegtuigen eenige kennis van de werktuigkunde met zich mede, maar in den grond ben ik een beginneling.”

Hij beschouwde mij met spotzieke blikken. „Ik wilde dat ik je beter kende,” zei hij eindelijk, „ik wilde dat ik de zekerheid had, dat ik vertrouwen in je kon stellen. Je bent een schrander man. Wat hersens betreft, sta ik hier geheel alleen. Ik heb een assistent nodig. Ik heb behoefte aan een man als jij.” Hij schudde misnoegd zijn hoofd. „Maar tot welk nut? Ik kan niemand vertrouwen.”

„U heeft mij tot uw lijfwacht aangesteld. Voor zulk werk ben ik geschikt. Laat het er bij.”

„Je hebt gelijk,” gaf hij toe. „De tijd zal leeren waar je nog meer geschikt voor bent.”

„En indien ik u beschermen moet,” ging ik voort, „is het voor mij nodig wat meer omtrent uw vijanden te weten. Ik moet weten wie zij zijn, en hun plannen leeren kennen.”

„Er zijn er velen, die graag mijn verderf zouden willen zien, of mij zelf verderven, maar er is er één, die, méér dan alle anderen, bij mijn dood voordeel hebben zou. Hij is Gar Nal, de uitvinder.” Hij keek mij vragend aan.

„Ik heb nooit van hem gehoord,” zei ik. „U moet bedenken, dat ik vele jaren uit Zodanga afwezig ben geweest.”

Hij knikte. „Ik ben aan 't vervolmaken van een schip, dat de ruimte moet doorklieven. En Gar Nal ook. Hij zou niet alleen gaarne mijn ondergang zien, maar ook de geheimen van mijn uitvinding stelen, die hem in staat zouden stellen de zijne te volmaken. Ur Jan is echter degeen, dien ik het meest vrees, omdat Gar Nal zich van

hem bediend heeft, om mij te dooden.”

„Ik ben in Zodanga onbekend. Ik zal dien Ur Jan opsporen, en zien wat ik vernemen kan.”

Er was één ding, dat ik op staanden voet wenschte te vernemen, namelijk, of Fal Sivas mij al of niet vergunnen zou, zijn huis onder eenig voorwendsel te verlaten.

„Je zoudt niets kunnen vernemen,” zei hij. „Hun samenkomsten zijn geheim. Zelfs indien je je toegang kon verschaffen, wat twijfelachtig is, zou je gedood worden, voor je er uit had kunnen komen.”

„Misschien niet,” merkte ik op. „'t Zou in ieder geval de moeite zijn het te probeeren. Is het u bekend, waar zij hun samenkomsten houden?”

„Ja, maar als je het zoo wilt aanleggen, zal ik je door Rapas naar het gebouw laten brengen.”

„Als ik ga, wensch ik niet, dat Rapas er iets van weet,” zei ik.

„Waarom?” vroeg hij.

„Omdat ik Rapas niet vertrouw,” was mijn antwoord. „Ik zou niemand vertrouwen, die mijn plannen kent.”

„Je hebt volkomen gelijk. Wanneer je klaar bent om te gaan, zal ik je zoodanige inlichtingen geven, dat je hun plaats van samenkomst kunt vinden.”

„Ik wil morgen gaan,” zei ik, „na het donker.”

Hij knikte goedkeurend. Hij stond daar, waar hij recht in de slaapkamer kon kijken waar de jonge vrouw verborgen was. „Heb je voldoende slaap- en bontdekens?” vroeg hij.

„In overvloed,” antwoordde ik. „Maar morgen zal ik de mijne meebrengen.”

„Dat zal niet noodig zijn. Ik zal je voorzien van alles wat je noodig hebt.” Hij stond nog in de andere kamer te staren. Ik vroeg mij af, of hij eenig vermoeden van de waarheid had, of dat de vrouw zich had bewogen, of dat haar ademhaling merkbaar was onder den stapel dekens, die haar bedekte.

Ik durfde mij niet omdraaien of zelf te kijken, uit vrees van zijn argwaan nog meer op te wekken. Ik zat eenvoudig in afwachting, mijn handen dicht bij het ge-

vest van mijn zwaard. Misschien was de vrouw ontdekking nabij, maar, zoo ja, dan was Fal Sivas den dood zeer dicht nabij.

Eindelijk keerde hij zich naar de deur van mijn kamer. „Ik zal je morgen zeggen, hoe je de vergaderplaats van de gorthans bereiken kunt, en morgen zal ik je ook een lijfbediende bezorgen. Wil je een slaaf of een slavin?”

Ik gaf de voorkeur aan een man, maar ik meende hier een mogelijkheid te zien, om de jonge vrouw in bescherming te kunnen nemen. „Een slavin,” zei ik.

Hij glimlachte. „En een mooie, zeker?”

„Ik zou haar zelf willen uitkiezen, indien ik mag.”

„Zooals je wenscht,” zei hij. „Ik zal ze morgen aan je vertoonen. Slaap lekker.”

Hij verliet de kamer en sloot de deur achter zich; maar ik wist dat hij op de gang langen tijd bleef staan luisteren.

Ik nam het boek weer op en begon het te lezen, maar er drong geen letter van tot mij door, want al mijn zinnen waren geconcentreerd op luisteren.

Na hetgeen een langen tijd scheen, hoorde ik hem zich verwijderen; en kort daarop op de verdieping boven mijn hoofd een deur sluiten. Eerst toen bewoog ik mij, en stond op om naar de deur te loopen. Ze werd aan de binnenzijde met een zware staaf gesloten, en deze deed ik er nu onhoorbaar voor.

Door de kamer, ging ik het vertrek binnen, waar de vrouw lag, en trok de dekens weg, die haar verborgen. Toen zij haar oogen naar mij opsloeg, legde ik een vinger op mijn lippen. Zij had zich niet bewogen.

„Heb je het gehoord?” vroeg ik.

Zij knikte.

„Morgen zal ik je uitkiezen als mijn slavin. Dan vind ik misschien later een uitweg om je in vrijheid te stellen.”

„U is wel vriendelijk,” zei zij.

Ik bukte mij en vatte haar hand. „Kom in de andere kamer,” zei ik. „Daar kun je vannacht veilig slapen, en

in den morgen zullen wij overleggen, hoe wij de rest van ons voornemen ten uitvoer kunnen leggen.”

„Ik denk dat dit niet moeilijk zal zijn,” zei zij. „Vroeg in den morgen gaan allen, behalve Fal Sivas, naar een groote eetzaal op deze verdieping. Velen zullen op deze gang voorbij moeten gaan. Ik kan ongezien uit deze kamer sluipen en mij bij hen voegen. Aan het ontbijt zult u gelegenheid hebben om alle slavinnen te zien. Dan kunt u mij er uit kiezen, als u het nog wenscht.”

Er waren slaap- en bontdekens in de kamer, die ik voor haar had bestemd, en ik wist dat zij het gerieflijk zou hebben, dus liet ik haar alleen, en keerde in mijn eigen kamer terug, om mijn voorbereidselen voor den nacht te maken, die op zulk een vreemdsoortige wijze gestoord geworden waren.

Den volgenden morgen vroeg maakte Zanda mij wakker. „'t Zal weldra tijd voor hen zijn om te gaan ontbijten,” zei zij. „U moet eerder gaan dan ik, en de deur open laten. Wanneer er dan niemand op de gang is, wip ik naar buiten.”

Toen ik uit mijn appartement kwam, zag ik twee of drie personen, die over de gang liepen in de richting waarvan Zanda mij gezegd had dat de eetzaal lag, zoodat ik hen volgde, en een groot vertrek binnen ging, waar een tafel stond, waar ongeveer twintig personen konden aanzitten. De helft van de plaatsen was reeds bezet. Er waren zeer veel slavinnen — jonge vrouwen, en verscheidenen van hen waren zeer mooi.

Met uitzondering van twee mannen, die ieder aan een uiteinde van de tafel zaten, waren alle aanwezigen in de zaal ongewapend.

De man aan het hoofd van de tafel was dezelfde, die Rapas en mij den vorigen avond binnen gelaten had. Ik vernam later dat hij Hamas heette, en hier de betrekking van majordomus bekleedde.

De andere gewapende man was Phystal. Hij was belast met het toezicht over de slaven en slavinnen. Hij was ook, zooals ik later vernam, betrokken bij de leverantie van dezen, gewoonlijk door omkooprij of ontvoering.

Toen ik het vertrek binnenkwam, werd ik door Hamas opgemerkt, die mij tot zich wenkte. „Je moet hier zitten, Vandor, naast mij,” zei hij.

Ik kon niet nalaten op te merken, dat zijn houding geheel anders was als die van den vorigen avond, toen hij min of meer een onderdanige slaaf gebleken was. Ik kwam tot de slotsom, dat hij een dubbele rol speelde, om redenen, die het best aan hemzelve of aan zijn meester bekend waren. In zijn rol van het oogenblik, was hij blijkbaar een persoon van gewicht.

„Heb je goed geslapen?” vroeg hij.

„Uitmundend,” antwoordde ik. „Het schijnt in huis 's nachts zeer stil en vreedzaam te zijn.”

Hij gromde iets. „Wanneer je 's nachts ongewone geluiden mocht hooren,” zei hij, „mag je er geen onderzoek naar doen, tenzij de meester of ik je roepen.” En alsof hij voelde, dat dit een nadere verklaring behoefde, liet hij volgen: „Fal Sivas werkt somtijds tot laat in den nacht aan zijn proefnemingen. Je mag hem niet storen, onverschillig wat je mocht hooren.”

Er waren nog eenige slavinnen binnen gekomen, en onder deze bevond zich Zanda. Ik keek naar Hamas, en zag hem zijn oogen vernauwen, toen ze op het meisje bleven rusten.

„Daar is ze nu, Phystal,” zei hij.

De man aan het andere einde van de tafel draaide zich in zijn stoel om en keek naar de jonge vrouw, die hem van in zijn rug naderde. Hij sprak haar nijdig aan.

„Waar ben je den laatsten nacht geweest, Zanda?” vroeg hij, toen het meisje bij de tafel was gekomen.

„Ik was bang, en hield mij verborgen,” antwoordde zij.

„En waar hield je je verborgen?” vroeg Phystal.

„Vraag dat aan Hamas,” antwoordde zij.

Phystal keek Hamas aan. „Hoe zou ik kunnen weten waar je was?” vroeg deze laatste.

Zanda trok haar gewelfde wenkbrauwen op. „O, wat spijt het mij,” riep zij. „Ik wist niet, dat je er om gaf, wie het weten zou.”

Hamas keek boos. „Wat wil je daarmee zeggen?”

vroeg hij. „Waar wil je op neerkomen?”

„O,” zei zij, „ik zou er niets van gezegd hebben, maar ik dacht, natuurlijk, dat Fal Sivas het wist.”

Phystal zat argwanend naar Hamas te kijken. Alle slavinnen keken naar hem, en wat zij dachten, stond bijna op hun gezichten te lezen.

Hamas was woedend, Phystal achterdochtig, en steeds stond het meisje met de onschuldigste en engelachtigste uitdrukking op haar gezicht.

„Wat bedoel je, om zoiets te zeggen?” riep Hamas.

„Wat heb ik gezegd?” vroeg zij naïef.

„Je zei.. , je zei...”

„Ik zei alleen, „vraag het Hamas.” Is daar iets verkeerd in?”

„Maar wat weet ik er van?” vroeg de majordomus.

Zanda trok haar slanke schouders op. „Ik ben bang om iets meer te zeggen. Ik wil niet, dat je in moeilijkheden komt.”

„Misschien hoe minder gezegd, hoe beter,” zei Phystal.

Hamas wilde spreken, en scheen van gedachte te veranderen. Hij keek een oogenblik nijdig naar Zanda, en viel toen op zijn ontbijt aan.

Even voor de maaltijd afgelopen was, zei ik tegen Hamas, dat Fal Sivas mij opgedragen had om een slavin voor mij uit te kiezen.

„Ja, dat heeft hij mij ook gezegd,” antwoordde de majordomus. „Spreek er met Phystal over; hij houdt het toezicht over de slaven.”

„Maar weet hij, dat ik vergunning van Fal Sivas heb, om zelf een slavin uit te kiezen?”

„Ik zal het hem zeggen.”

Een oogenblik later was hij met ontbijten gereed, en toen hij de eetzaal wilde verlaten, bleef hij staan om Phystal aan te spreken.

Zoodra ik zag, dat Phystal op het punt stond van tafel op te staan, ging ik naar hem toe en zei hem dat ik graag een slavin wilde uitkiezen.

„Welke wou je hebben?” vroeg hij.

Ik keek de tafel in 't rond, en deed alsof ik iedere van de slavinnen aandachtig keurde, tot mijn oogen eindelijk op Zanda bleven rusten.

„Ik zal die nemen,” zei ik.

Phystal fronste zijn voorhoofd en scheen te weifelen.

„Fal Sivas heeft gezegd, dat ik kiezen mocht wie ik wilde,” maakte ik hem opmerkzaam.

„Maar waarom wil je juist deze hebben?” vroeg hij.

„Zij schijnt schrander, en ziet er knap uit,” antwoordde ik.

„Ik kan het met haar doen, tot ik hier beter bekend ben.” En zoo werd Zanda aangewezen om mij te dienen. Haar werkzaamheden zouden bestaan uit het schoonhouden van mijn appartementen, mijn wapenrusting te onderhouden, mijn wapens te poetsen, mijn zwaarden en dolken te slijpen, en zich overigens verdienstelijk te maken.

Ik zou veel liever een slaaf gehad hebben, maar de zaken waren zoodanig verlopen, dat de rol van beschermer van het meisje mij opgedrongen was, en dit scheen de eenige weg, waarlangs ik in die richting iets zou kunnen bereiken, maar of Fal Sivas al dan niet zou toestaan dat ik haar behield, was voor mij een vraag. Dat was een omstandigheid, die voor latere oplossing vatbaar bleef, wanneer, en indien, het daartoe mocht komen.

Ik nam Zanda mee naar mijn appartementen, en terwijl zij daar met haar werkzaamheden bezig was, ontving ik een boodschap, dat ik voor Fal Sivas moest verschijnen.

Een slaaf bracht mij naar hetzelfde vertrek waar Fal Sivas, Rapas en mij den vorigen avond had ontvangen, en bij mijn binnenkomen begroette de oude uitvinder mij met een hoofdknik. Ik verwachtte dat hij mij dadelijk zou ondervragen omtrent Zanda, want Hamas en Phystal waren beiden bij hem, en ik twijfelde niet, of zij hadden hem alles verteld, wat aan de ontbijttafel was voorgevallen.

Ik kwam echter aangenaam bedrogen uit, want hij roerde het onderwerp niet voor 't minst aan, maar gaf

mij alleen aanwijzingen omtrent hetgeen ik had te verrichten.

Ik moest op de gang bij zijn kamerdeur op post staan, en hem vergezellen, wanneer hij zijn kamer verliet. Behalve Hamas en Phystal, mocht ik in die kamer niemand toelaten, zonder vergunning van Fal Sivas. Verliet hij die, dan moest ik hem vergezellen. Onder geen omstandigheden mocht ik ooit den voet zetten op de verdieping daar boven, tenzij met zijn toestemming of op zijn uitdrukkelijk bevel. Hij beijverde zich zeer, om mij dit nadrukkelijk in te prenten, en ofschoon ik niet overnieuwsgierig ben, moet ik erkennen, dat nu mij verboden was om een van de bovenverdiepingen te betreden, mijn verlangen om zulks te doen, juist bijzonder groot werd.

„Wanneer je langer in mijn dienst bent geweest en ik je beter ken,” ging Fal Sivas voort, „hoop ik je in mijn vertrouwen te kunnen nemen, maar voor 't tegenwoordige ben je op proef.”

Dat was de langste dag, dien ik ooit heb doorgebracht; niets dan bij die deur te staan en niets uit te voeren, maar eindelijk was hij voorbij, en ik herinnerde mij de belofte van Fal Sivas, mij het hoofdkwartier van Ur Jan aan te wijzen, zoodat ik dien avond een poging zou kunnen doen om er binnen te dringen.

Hij gaf mij zeer nauwgezette aanwijzingen naar een gebouw in een andere stadswijk.

„Je mag er heen gaan, wanneer je wilt,” zei hij tot besluit. „Ik heb Hamas gelast, dat je naar believen mag komen en gaan. Hij zal je het wachtwoord of sein zeggen, waarmee je toegelaten zult worden. Ik wensch je veel succes,” zei hij, „maar een zwaard door je hart, is het gunstigste wat je zult kunnen bereiken, geloof ik. Je loopt je te pletter tegen de wreedste en onbevooroordeeldste bende in Zodanga.”

„Dat is een risico, dat ik op mij zal moeten nemen,” zei ik. „Goeden avond.”

Ik ging naar mijn appartementen en beval Zanda, dat zij zich moest insluiten, nadat ik vertrokken zou zijn, en

de deur alleen moest openen in antwoord op een bepaald signaal, dat ik met haar afsprak. Zij was slechts te blij om mijn verbod na te komen.

Toen ik gereed was om het gebouw te verlaten, bracht Hamas mij naar den buitensten uitgang. Hier toonde hij mij een knop, die in het metselwerk was verborgen, en wees mij hoe ik die gebruiken moest, om mijn terugkomst kenbaar te maken.

Ik was nog slechts een korten afstand van het huis van Fal Sivas verwijderd, toen ik Rapas de Ulsio tegenkwam. Hij scheen zijn wrok jegens mij vergeten te hebben, of anders huichelde hij, want hij begroette mij met warmte.

„Waarheen?” vroeg hij.

„Voor vanavond uit,” antwoordde ik.

„Waar ga je heen, en wat ga je doen?”

„Ik ga naar mijn logement om mijn zaken te halen en die op te bergen, en daarna ga ik een weinig voor mijn plezier uit.”

„Als wij elkaar later op den avond eens ergens ontmoetten?” stelde hij voor.

„Mij goed,” antwoordde ik. „Hoe laat en waar?”

„Ik zal eenigen tijd na de achtste zode met mijn zaken gereed zijn. Als wij eens afspraken in het eethuis, waar ik je gisteren gebracht heb?”

„Uitstekend,” zei ik, „maar wacht niet lang op mij. Misschien kan ik het nergens naar mijn genoegen vinden, en dan uit verveling naar huis gaan.”

Na afscheid van Rapas te hebben genomen, ging ik naar het logement, waar ik mijn boeltje achter gelaten had, pakte het bijeen, en ging er mee naar de hangar, waar mijn vliegtuig geborgen was. Vervolgens kwam ik weer op straat, en begaf mij naar het adres, dat Fal Sivas mij had opgegeven.

Mijn weg voerde langs een schitterend verlichte winkelwijk, en naar een duister gedeelte van de oude stad. Het was een wijk met particuliere woningen, maar van de mindere soort. Sommige huizen rustten nog op den grond, maar de meeste verhieven zich op hun stalen

masten twintig of dertig voet boven het plaveisel.

Ik hoorde gelach en gezang en nu en dan een gebral — de geluiden van het nachtleven in een groote stad op Mars, en kwam vervolgens in een ander en op het oog verlaten stadsgedeelte.

Ik naderde het hoofdkwartier van de moordenaars. Ik bleef in de schaduwen van de gebouwen, en vermeed de weinige menschen, die zich op de straat bevonden, door zijstraten en stegen in te slaan. Ik wenschte hier niemand te ontmoeten, die mij later zou kunnen herkennen of identificeeren. Ik speelde een spel met den Dood, en ik mocht dien geen voordeel op mij geven.

Toen ik eindelijk aan het gebouw kwam, dat ik zocht, vond ik een portiek aan de overzijde van de straat, vanwaar ik mijn bestemming kon zien zonder zelf gezien te worden.

De verste maan wierp een zwak licht op den voorgevel van het gebouw, maar onthulde mij niets van belang.

In 't eerst, kon ik geen lichten in het gebouw onderscheiden, maar na een scherperen blik zag ik een flauwe weerkaatsing achter de vensters van een bovenverdieping. Daar bevond zich ongetwijfeld de vergaderplaats van de moordenaars, maar hoe zou ik die kunnen binnenkomen?

Dat de deuren van het gebouw degelijk gesloten en iedere toegang tot de vergaderplaats streng bewaakt zou zijn, scheen niet aan twijfel onderhevig.

Op verscheidene verdiepingen waren balcon's voor de vensters, en ik merkte in 't bizonder op, dat er drie voor vensters op de bovenverdieping aangebracht waren. Deze balcon's boden mij een toegangsmiddel tot die verdieping, indien ik daar slechts komen kon.

De groote kracht en lenigheid, die de geringere zwaartekracht op Mars aan mijn aardsche spieren verleent, zouden misschien voldoende zijn geweest om tegen den gevel van het gebouw te klauteren; alleen, dat dit eigenaardige gebouw geen steunpunt voor den voet tot aan de vijfde verdieping scheen op te leveren, terwijl daarboven het sierlijk gesneden lijstwerk begon.

Iedere mogelijkheid in stilte overwegend, door de eene na de andere uit te schakelen, kwam ik tot de slotsom, dat ik het best over het dak zou kunnen binnendringen.

Toch besloot ik, om het eerst met den hoofdingang gelijkvloers te probeeren, en ik was op het punt de straat tot dat doel over te steken, toen ik twee mannen zag naderen. Ik trok mij in de schaduwen van mijn schuilplaats terug en wachtte tot zij voorbij gegaan zouden zijn, maar in plaats daarvan, hielden zij stil voor den ingang van het gebouw, dat door mij bespied werd. Het duurde slechts een oogenblik, want de deur ging open en de mannen werden toegelaten. Dit voorval gaf mij de zekerheid, dat de hoofdingang door iemand werd bewaakt, en dat het nutteloos zou zijn om te trachten langs dien weg naar binnen te komen.

Nu bleef alleen het dak mij over, en ik was het weldra met mezelf eens, op welke wijze ik dit plan ten uitvoer zou brengen.

Ik verliet mijn schuilplaats, keerde haastig terug naar de inrichting waar ik verblijf had gehouden, en begaf mij rechtstreeks naar de hangar op het dak.

Daar was niemand, en weldra had ik aan den stuurstoel in mijn vliegtuig plaats genomen. Ik moeste het er nu op wagen van door een patrouille-vliegtuig aangehouden te zullen worden, maar dit was min of meer twijfelachtig, want behalve wanneer het openbaar welzijn er toe dwingt, wordt er binnen de wallen van de stad weinig aandacht aan sportvliegtuigen geschonken.

Voor alle zekerheid echter, vloog ik laag en volgde de donkere straten beneden de huizendaken, en binnen korten tijd bereikte ik de nabijheid van het gebouw, dat mijn bestemming was.

Hier steeg ik tot boven de daken uit, en na het gebouw herkend te hebben, streek ik langzaam op het dak neer.

Het was oorspronkelijk niet tot dit doel bestemd geweest, en er waren geen hangars, noch meerringen, maar op Mars staat er zelden een hooge wind, en dit was een bijzonder windstille avond.

Ik stapte uit mijn vliegtuig, en zocht op het dak naar een toegangsweg om in het gebouw te kunnen komen. Ik vond één enkel klein luik, maar het was van binnen stevig gegrendeld, en ik kon het niet van zijn plaats krijgen — althans niet zonder eenig lawaai te moeten maken.

Ik liep naar den rand van het dak en keek naar de straat onder mij, waarbij ik recht onder mij een balcon in 't oog kreeg. Ik zou mij van de daklijst hebben kunnen laten zakken, aan mijn handen hangen, en er op neerploffen, maar ook hier vreesde ik, dat dit laatste de aandacht zou kunnen trekken.

Ik onderzocht den voorgevel van het gebouw recht onder mij, en ontdekte, dat evenals bij de meeste gebouwen op Mars, het gesneden lijstwerk mij voldoende steunpunten voor hand en voet zou aanbieden.

Zachtjes over de daklijst stappend, voelde ik met mijn teenen tot ik een uitsteeksel vond, dat mij kon dragen. Toen liet ik één hand los en tastte naar een tweede steunpunt, en aldus hand voor hand, en voet voor voet, liet ik mij op het balcon zakken.

Ik had deze plaats zoodanig gekozen, dat ik voor een onverlichte balcondeur stond. Een oogenblik bleef ik luisteren. Ergens binnen het gebouw hoorde ik onderdrukte stemmen. Toen wierp ik een been over de balustrade en stond in de duisternis van het vertrek daar achter.

Langzaam en op den tast, sloop ik naar een muur en volgde dien tot ik aan het einde van de kamer aan een deur recht tegenover de balcondeur kwam. Ik tastte naar den deurknop en vond dien. Ik trok zachtjes; de deur was niet op het slot; ze ging geluidloos naar mij toe open.

Aan de andere zijde was een gang. Ze werd zeer flauw verlicht, als door een licht, dat op een open portaal of in een andere gang scheen. Nu werd het geluid van stemmen duidelijker. Ik kroop voorzichtig in de richting van waar ze kwam.

Nu kwam ik op een andere gang, rechthoekig op die,

welke door mij gevolgd was. Hier was het licht sterker, en ik zag dat het afkomstig was van een trapportaal verder op de gang, die ik op het punt stond te betreden. Ik was er echter van overtuigd, dat de stemmen niet kwamen uit de kamer, die ik kon zien, omdat zij dan duidelijker en luider hadden moeten klinken.

Mijn toestand was zeer hachelijk. Ik wist volstrekt niets van de inwendige inrichting van het gebouw af. Ik wist niet, welke gang door de ingewijden des huizes gevolgd zou worden. Indien ik tot dat trapportaal doorliep, stelde ik mij aan ontdekking bloot.

Ik wist dat ik te doen had met moordenaars, zonder uitzondering meester-zwaardvechters; en ik maakte mij niets wijs, door te wanen dat ik tegen een dozijn of meer van hen opgewassen zou zijn.

Evenwel, mannen die van het zwaard leven, zijn er aan gewoon een risico op zich te nemen, en somtijds een wanhopiger, dan met hun taak is overeen te brengen.

Misschien was zulks nu het geval, maar ik was naar Zodanga gekomen om te ontdekken wat ik zou kunnen ondernemen tegen het moordenaarsgilde, aan welker hoofd Ur Jan stond, en nu het geluk mij in een positie had geplaatst, waarin ik een massa nuttige kennis zou kunnen opdoen, kwam het niet bij mij op om terug te krabbelen, omdat ik een weinig gevaar onder de oogen te zien zou krijgen.

Ik sloop behoedzaam voorwaarts, en stond eindelijk bij de deur. Ik gluurde zeer angstvallig voorzichtig binnen in de kamer er tegenover, terwijl ik mij duim voor duim naar het portaal voortbewoog.

Er was een klein vertrek, blijkbaar een wachtkamer, en er was niemand. Er stond eenig meubilair — een tafel, een paar stoelen, en ik merkte in 't bijzonder een antieke kast op, die in een hoek schuin op twee wanden geplaatst was, met een van de zijden ongeveer een voet van den eenen wand.

Van waar ik nu op de gang stond, kon ik de stemmen zeer duidelijk hooren, en maakte daaruit op, dat de man-

nen, die ik zocht, in de aangrenzende kamer bijeen waren.

Ik sloop de wachtkamer binnen en naderde de deur aan het tegenover liggende einde. Onmiddellijk links van die deur stond de kast, waarvan ik gesproken heb.

Ik legde mijn oor tegen het paneel, in een poging of af te luisteren wat er in de kamer werd gesproken, maar de woorden drongen onduidelijk en gedempt tot mij door. Zoo kwam ik niet verder. Onder deze omstandigheden kon ik noch iets zien, noch iets hooren.

Ik besloot een ander punt om te naderen te zoeken, en wilde de kamer juist verlaten, toen ik op de gang naderende voetstappen hoorde. Ik zat in de val!

HOOFDSTUK IV.

Dood bij Nacht.

Bij meer dan één gelegenheid in mijn leven heb ik voor heete vuren gestaan, maar het scheen mij toe, dat ik zelden eerder zoo blindelings in de val geloopt was. De voetstappen op de gang naderden snel. Ik kon uit het gedreun opmaken, dat ze door meer dan één persoon werden voortgebracht.

Indien er slechts twee mannen waren, kon ik mij vechtend een weg voorbij hen banen, maar het rumoer van de schermutseling zou de aandacht van de in de andere kamer aanwezigen trekken, en voorzeker zou ieder soort van gevecht mij voldoende oponthoud bezorgen, om anderen naar de plaats te doen snellen, voor ik had kunnen ontsnappen.

Ontsnappen! Hoe kon ik dat, indien ik werd ontdekt? Zelfs indien ik tot het balkon kon komen, zouden zij mij op de hielen zitten; en ik zou niet naar het dak hebben kunnen klimmen, voor zij mij naar omlaag getrokken hadden.

Mijn positie scheen nagenoeg hopeloos, en toen viel mijn oog op de kast, die in den hoek vlak naast mij stond, en de ongeveer een voet breede ruimte tusschen deze en den wand.

De voetstappen waren nu bijna recht tegenover mij. Er was geen tijd te verliezen. Ik gleed vlug achter de kast en wachtte.

En geen oogenblik te vroeg. De mannen op de gang kwamen bijna onmiddellijk daarna de kamer binnen, zoo spoedig, inderdaad, dat het mij toescheen dat ik door hen gezien moest zijn. Dit was blijkbaar niet zoo, want

zij liepen recht door naar de deur van de binnenste kamer, die door een van hen werd open geworpen.

Van uit mijn schuilplaats kon ik dezen man duidelijk zien en ook in de kamer daar achter, terwijl de schaduw van de kast mij voor ontdekking behoedde.

Wat ik in die kamer zag, gaf mij stof tot nadenken. Ik zag een ruime kamer in welker midden een groote tafel stond, waar omheen minstens vijftig mannen in 't rond gezeten waren — vijftig van de grootste bandietentronies, die ik ooit bij elkaar heb gezien. Aan het hoofd van de tafel zat een forsche man, en ik wist dadelijk, dat dit Ur Jan moest zijn. Hij was zeer fors gebouwd, maar goed geëvenredigd; en ik was bij den eersten oogopslag overtuigd, dat hij een geducht zwaardvechter moest zijn.

De man, die de deur had geopend, was eveneens voor mij zichtbaar, maar zijn metgezel of metgezellen kon ik niet zien, omdat de kast hen aan mijn oog onttrok.

Bij het open gaan van de deur had Ur Jan opgekeken. „Wat nu?” vroeg hij. „Wie heb je daar bij je?” En toen: „O, ik herken hem al.”

„Hij heeft een boodschap voor je, Ur Jan,” zei de man bij de deur. „Hij zei dat ze dringend was, anders zou ik hem niet hier gebracht hebben.”

„Laat hem binnenkomen,” zei Ur Jan. „Wij zullen zien wat hij wenscht, en jij kunt naar je post terugkeeren.”

„Ga binnen,” zei de man tegen zijn metgezel, die achter hem stond, „en smeeke je eersten voorvader af, dat je boodschap Ur Jan belang inboezemt, anders zul je die kamer niet meer op je eigen voeten uitkomen.”

Hij ging opzij, en ik zag een man langs hem heen de kamer binnengaan. Het was Rapas de Rat.

Toen hij Ur Jan naderde, zag ik reeds aan zijn rug, dat hij zenuwachtig en bang was. Ik vroeg mij af wat hem hier gebracht kon hebben, want blijkbaar maakte hij geen deel uit van het gilde. Vermoedelijk brak Ur Jan zich over dezelfde vraag het hoofd, zooals uit zijn volgende woorden bleek.

„Wat zoekt Rapas de Ulsio hier?” vroeg hij.

„Ik ben gekomen als vriend,” antwoordde Rapas. „Ik kom Ur Jan een boodschap brengen, waarnaar hij reeds lang verlangd heeft.”

„De beste boodschap, die je mij zoudt kunnen brengen, zou zijn, dat iemand je vuile keel afgesneden heeft,” mompelde Ur Jan.

Rapas lachte — 't was een nogal zuur en nerveus lachje.

„De groote Ur Jan houdt van een grapje,” mompelde Rapas gemelijk.

Het beestmensch aan het hoofd van de tafel sprong op en liet zijn gebalde vuist zwaar op het soarapushouten tafelblad neerkomen.

„Wat doet je denken, dat ik scherts, ellendige, nietige strotafsnijder? Maar je kunt beter lachen zoo lang je nog kunt, want indien je mij niets belangrijks te vertellen hebt; als je gekomen bent waar het voor buitenstaanders verboden is; als je deze bijeenkomst zonder goede redenen hebt verstoord, zal ik je een nieuwen mond in je keel zetten, maar je zult er niet mee kunnen lachen.”

„Ik had je juist een gunst willen bewijzen,” zei Rapas. „Ik was overtuigd, dat wat ik je kom zeggen, naar je genoeg zou zijn, anders was ik niet gekomen.”

„Welnu, vooruit dan? Zeg op, wat is het?”

„Ik weet wie voor Fal Sivas zijn moorden pleegt.”

Ur Jan lachte. 't Was een onheilspellend lachen. „Ik ook,” zei hij, „hij heet Rapas de Ulsio.”

„Neen, neen, Ur Jan,” riep Rapas, „je doet mij onrecht. Luister, Ur Jan.”

„Je bent gezien, toen je het huis van Fal Sivas in- en uitging,” beschuldigde het hoofd van de moordenaars. „Je staat in zijn dienst; en tot welk doel zou hij zich van dezulken als jij bedienen, tenzij om zijn moorden voor hem te doen?”

„Ja, ik ging naar het huis van Fal Sivas. Ik kwam daar dikwijls. Hij gebruikte mij als zijn lijfwacht, maar ik nam die betrekking alleen aan, om hem te kunnen

bespionneeren. Nu ik weet wat ik daar te weten heb willen komen, ben ik rechtstreeks naar jou gegaan.”

„Nu, en wat ben te weten gekomen?”

„Hij heeft een man in zijn dienst genomen, die in Zodanga een vreemdeling is — een panthan, Vandor geheeten. En die man doet zijn moorden voor hem.”

Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Een ieder verbeeldt zich een goed karakterlezer te zijn, en wanneer er iets voorvalt, dat hem in dat geloof sterkt, heeft hij reden om voldaan te zijn, en des te eerder, omdat weinig lieden inderdaad goede beoordeelaars van een karakter zijn, zoodat het zelden gebeurt, dat iemand zichzelf in dit opzicht geluk mag wenschen.

Ik had Rapas nooit vertrouwd, en van 't begin af, had ik hem als gluiper en verrader gesignaleerd. Blijkbaar was hij beide.

Ur Jan wierp hem een sceptischen blik toe. „En waarom doe je mij die mededeeling? Je bent geen vriend van mij. Je behoort niet tot mijn bende, en zoo ver ik weet, ben je met geen van ons bevriend.”

„Maar ik zou het graag willen zijn,” antwoordde Rapas. „Ik waagde mijn leven om je deze inlichting te kunnen geven, omdat ik mij bij het gilde wil aansluiten en onder den grooten Ur Jan dienen. Als dat gebeurde, zou het de schoonste dag van mijn leven zijn. Ur Jan is de grootste man in Zodanga — hij is de grootste man op geheel Barsoom. Ik wensch hem te dienen, en ik zal een trouw dienaar zijn.”

Iedereen is vatbaar voor vleierij, en hoe onwetender, dikwijls des te toegankelijker. Ur Jan maakte geen uitzondering. Ik kon hem bijna een hooge borst zien zetten. Hij zette zijn zware schouders vierkant en zat rechtop.

„Welnu,” zei hij op meegaander toon, „wij zullen er eens over denken. Misschien kunnen wij je gebruiken, maar eerst zul je het aldus moeten aanleggen, dat wij dien Vandor uit den weg kunnen ruimen.” Hij keek vluchtig de tafel in 't rond. „Kent een van jullie hem?”

Er volgde een koor van ontkenningen — niemand

gaf voor mij te kennen.

„Ik kan hem je aanwijzen,” zei Rapas de Ulsio. „Dezen avond nog.”

„Waarom denk je dat?” vroeg Ur Jan.

„Omdat ik een afspraak met hem heb, hem later op den avond in een eethuis te ontmoeten.”

„Geen slecht denkbeeld,” zei Ur Jan. „Om hoe laat is die afspraak?”

„Kort na de achtste zode,” antwoordde Rapas.

Ur Jan liet wederom zijn blik rond de tafel gaan. „Uldak,” zei hij, „jij zult Rapas vergezellen, en je komt niet terug, zoo lang die Vandor nog leeft.”

Ik nam Uldak terdege op, toen Ur Jan hem er uitkoos, en nu ik hem naar de deur zag loopen om zich bij Rapas te voegen en met hem te vertrekken met het doel mij te vermoorden, prentte ik iedere bijzonderheid van 's mans uiterlijk onuitwischbaar in mijn geheugen, zelfs zijn gang, als hij liep; en ofschoon ik hem slechts voor een oogenblik zag, wist ik dat ik hem nooit zou vergeten.

Toen de twee mannen de groote kamer verlieten en door de wachtkamer gingen waar ik mij had verborgen, legde Rapas zijn metgezel uit, welke plannen hij gesmeed had.

„Ik zal met je meegaan en je het eethuis wijzen, waar ik hem ontmoeten zou. Dan kun je later terugkeeren en zul je weten dat de man in wiens gezelschap ik ben, degeen is, dien je zoekt.”

Ik kon alleen glimlachen, toen de twee mannen op de gang buiten het gehoor verdwenen. Wat zouden zij en Ur Jan gedacht hebben, indien zij hadden geweten dat het voorwerp van hun misdadigen opzet slechts een paar ellen van hen af was?

Ik wenschte Rapas en Uldak te volgen, want ik had een plan waarvan de ten uitvoerlegging zeer gemakkelijk zou zijn, maar ik kon niet van achter de kast komen zonder de deur te passeeren van de kamer, waar Ur Jan en zijn vijftig moordenaars gezeten waren.

Het leek er op alsof ik zou moeten wachten tot de

bijeenkomst geëindigd was en het gezelschap zich verspreid had, voor ik den terugweg naar het dak en mijn vliegtuig kon aanvaarden.

Hoewel ik geneigd was mij bij de gedachte aan deze gedwongen werkloosheid te verknijpen, deed ik niettemin mijn voordeel met de open deur, door mij de gezichten van de moordenaars in te prenten, voor zoo ver die voor mij zichtbaar waren. Sommigen zaten met hun rug naar mij toe, maar zelfs van hun profiel kon ik nu en dan een glimp opvangen.

Het was geluk, dat ik deze gelegenheid bijtijds tot mijn voordeel uitbuitte, want een paar minuten na het vertrek van Rapas en Uldak keek Ur Jan op en bemerkte dat de deur open stond, waarna hij een moordenaar, die er dicht bij zat, het bevel gaf haar te sluiten.

Nauwelijks was dit gebeurd, of ik kwam van achter de kast te voorschijn.

Ik zag niemand, en hoorde geen geluid in de richting waaruit de moordenaars in en uit de wachtkamer gekomen waren, en omdat mijn weg in tegengestelde richting lag, was ik niet erg bevreesd, dat ik ontdekt zou worden.

Ik kwam zonder ongevallen op het balcon en beklom het dak, en weldra vloog ik naar de hangar op het dak van het huis, die ik gehuurd had. Ik liep de straat op, en ging naar het eethuis waarheen Rapas met Uldak op weg was, overtuigd, dat ik daar eerder dan het nobele tweetal zou aankomen.

Ik vond een plaatsje waar ik den ingang betrekkelijk veilig kon bespieden, en daar vatte ik post. Mijn wachten duurde niet lang, want ik zag het duo weldra naderen. Zij bleven op korten afstand van het eethuis bij de splitsing van twee straten staan, en nadat Rapas het had aangewezen, scheidden zij. Rapas begaf zich in de richting van het huis waar ik hem voor 't eerst ontmoet had, terwijl Uldak de straat insloeg, waar het vergaderingsgebouw van de moordenaars lag.

Er ontbrak nog een halve zode aan het uur van mijn afspraak met Rapas, en omdat deze mij voor 't oogen-

blik volstrekt niet interesseerde, besloot ik mij bezig te houden met Uldak.

Zoodra Rapas mij aan de overzijde van de straat voorbij gegaan was, verliet ik mijn waarnemingspost, om snel achter Uldak aan te loopen.

Bij de splitsing van de twee straten gekomen, zag ik den moordenaar op korten afstand voor mij uit loopen. Hij liep langzaam, blijkbaar alleen om den tijd te dooden, tot het uur waarop ik Rapas in het eethuis moest ontmoeten, geslagen zou zijn.

Ik bleef aan de overzijde van de straat, en volgde hem over een aanzienlijken afstand, tot hij in een wijk kwam, die zeer verlaten scheen — ik wenschte geen toeschouwers bij hetgeen ik van plan was te doen.

Ik stak de straat over, versnelde mijn stap, en de afstand tusschen ons verminderde weldra tot slechts weinige schreden. Ik had zeer zachtjes geloopt, en hij wist niet, dat er iemand vlak bij hem was. Toen sprak ik hem aan.

„Kijk je naar mij uit?” vroeg ik.

Hij draaide zich bliksemsnel om, en zijn hand ging naar het gevest van zijn zwaard. Hij keek mij strak aan. „Wie ben je?” vroeg hij.

„Misschien vergis ik mij,” zei ik. „Je bent immers Uldak?”

„Wat zou dat?” vroeg hij.

Ik trok mijn schouders op. „Niet veel, behalve dat ik niet beter weet of je bent uitgezonden om mij te vermoorden. Mijn naam is Vandor.”

Nadat ik uitgesproken had, trok ik mijn zwaard. Hij stond eenvoudig paf, toen ik hem gezegd had wie ik was, maar er bleef hem niets anders over dan een verdedigende houding aan te nemen, en toen hij zijn wapen trok, liet hij een gemeen lachje hooren.

„Je moet gek zijn,” zei hij. „Iedereen, die niet gek is, zou hard wegloopen en zich verbergen, indien hij wist dat hij door Uldak gezocht werd.”

Blijkbaar hield de man zich voor een onoverwinlijk zwaardvechter. Ik zou hem uit dien waan hebben kun-

nen helpen, door hem met mijn ware identiteit bekend te maken, want iederen krijgsman op Barsoom zou het hart in de schoenen zijn gezonken, indien hij geweten had, John Carter tot tegenstander te hebben, maar ik onthield mij er van. Ik ging alleen een schermutseling met hem aan, om te zien of hij zoo goed was als zijn woord.

Hij bleek inderdaad een bekwaam zwaardvechter te zijn, maar, zooals ik verwacht had, vol slinksche streken en trucjes. De meesten van dit soort lieden missen totaal alle begrip van eer; zij zijn louter moordenaars.

In het eerste begin schermde hij tamelijk fair, omdat hij mij met gemak dacht te kunnen overwinnen, maar toen dit hem niet gelukte, nam hij zijn toevlucht tot ongeoorloofde middelen, die uitliepen op iets volkomen onvergeeflijks — met zijn vrije hand tastte hij naar zijn pistool.

Hem en zijns gelijken kennend, had ik onwillekeurig iets dergelijks verwacht, zoodat ik op het oogenblik dat zijn vingers zich over de kolf sloten, zijn zwaard zijdelings duwde, en met het mijne een houw deed naar zijn pols, die daardoor bijna van zijn arm gescheiden werd.

Met een kreet van woede en pijn tuimelde hij achterover, en toen attakeerde ik hem in ernst.

Hij brulde om genade en schreeuwde dat hij Uldak niet was; dat ik mij vergist had, en smeekte mij hem te laten gaan. Toen sloeg de lafaard op de vlucht, zoodat ik gedwongen werd tot datgene, wat ik het meest ongaarne deed. Indien ik mijn plan ten uitvoer brengen wilde, mocht ik hem echter niet laten leven, zoodat ik een sprong nam en zijn hart van achteren met mijn zwaard doorstak.

Uldak lag morsdood op zijn gezicht.

Toen ik mijn zwaard uit zijn lichaam had getrokken, keek ik snel om mij heen. Nergens was iemand te zien. Ik keerde het lijk op den rug en teekende op de borst boven het hart, met de punt van mijn zwaard een kruis.

HOOFDSTUK V.

Het Brein.

Toen ik het eethuis binnenkwam, zat Rapas op mij te wachten. Hij zag er zeer zelfvoldaan en tevreden uit.

„Je bent prachtig op tijd,” zei hij. „Heb je het nachtleven in Zodanga amusant gevonden?”

„Ik heb een zeer genoeglijken avond doorgebracht, en jij?”

„Ik ook. Ik heb uitmuntende betrekkingen aangeknoopt, en, mijn waarde Vandor, ik heb jou niet vergeten,” antwoordde Rapas.

„Erg aardig van je,” zei ik.

„Ja, je zult reden hebben om je dezen avond je leven lang te herinneren,” riep hij, om dan in lachen uit te barsten.

„Daar moet je mij eens meer van vertellen,” zei ik.

„Neen, niet nu,” antwoordde hij. „Het moet nog een tijdje geheim blijven. Je zult er gauw genoeg alles van weten, en laten wij nu gaan eten. Ik trakteer vanavond. Alles is voor mijn rekening.”

De ellendige rat scheen van eigenwaan te zwellen, nu hij zich bijna als een volwaardig lid van Ur Jans moordenaarsgilde beschouwde.

„Zeer goed,” zei ik, „jij trakteert dus,” want het zou grootelijks tot mijn vermaak bijdragen, om dezen ingebeelden zot het gelag te laten betalen, en ik zocht de duurste schotels uit, die op het menu te vinden waren.

Bij mijn binnenkomst had Rapas reeds recht tegenover den ingang plaats genomen, en nu keek hij er aanhoudend naar. Telkens wanneer iemand binnenkwam, kon ik den trek van verwachting op zijn gezicht zien, om even-

wel weldra in een van teleurstelling te veranderen.

Wij spraken over verschillende onbelangrijke zaken, en naarmate de maaltijd vorderde, kon ik niet nalaten zijn gejaagdheid en ongeduld op te merken.

„Wat scheelt er aan, Rapas?” vroeg ik na een oogenblik. „Je schijnt plotseling zenuwachtig geworden. En je kijkt voortdurend naar den ingang. Verwacht je iemand?”

Toen bedwong hij zich zeer snel; maar hij wierp mij door zijn half gesloten oogleden een opmerkzamen blik toe. „Neen, neen,” zei hij, „niet dat ik iemand verwacht, maar ik heb vijanden. Ik moet steeds op mijn hoede zijn.”

Zijn uitvlucht was vrij aannemelijk, ofschoon ik natuurlijk wist, dat het niet de waarheid was. Ik had hem kunnen zeggen, dat hij wachtte op iemand, die nooit komen zou, maar deed het niet.

Rapas rekte den maaltijd zoo lang mogelijk, en hoe later het werd, des te zenuwachtiger werd hij en des te vaker keek hij naar den ingang. Eindelijk maakte ik aanstalten om te vertrekken, maar hij hield mij terug. „Laten wij nog wat blijven,” stelde hij voor. „Je hebt geen haast, wel?”

„Ik moet naar huis,” antwoordde ik. „Fal Sivas zou mij noodig kunnen hebben.”

„Neen,” zei hij, „niet voor den morgen.”

„Maar ik wil gaan slapen,” hield ik aan.

„Je zult slaap genoeg krijgen; zit daar niet over in,” zei hij.

„Nu, ik vertrek toch, ik ga meteen naar bed,” zei ik en stond op.

Hij probeerde mij terug te houden, maar ik had dien avond alle genoegen gesmaakt, dat ik gemeend had er uit te kunnen halen, zoodat ik voet bij stuk hield om te willen vertrekken.

Hij stond met tegenzin op. „Dan wandel ik een eind met je mee,” zei hij.

Wij waren dicht bij den uitgang, toen twee mannen binnenkwamen. Zij waren in een levendig gesprek ge-

wikkeld, en groetten den eigenaar.

„De handlangers van den Krijgsheer zijn weer aan 't werk,” zei er een.

„In de Groene Thoat-straat is juist het lijk van een van de moordenaars van Ur Jan gevonden — het kruis van den Krijgsheer was boven zijn hart geteekend.”

„Dat moest de Krijgsheer meer doen,” merkte de eigenaar op. „Het zou voor Zodanga beter zijn, als wij ze allen kwijt waren.”

„Onder welken naam was de vermoorde bekend?” vroeg Rapas, met grootere belangstelling, naar het mij voorkwam, dan hij had willen laten blijken.

„Sommigen van de omstanders geloofden dat hij Uldak heette,” antwoordde de man, die met het nieuwtje aangekomen was.

Rapas verbleekte.

„Was hij een vriend van je, Rapas?” vroeg ik.

De Ulsio schrok. „O neen,” zei hij. „Ik kende hem niet. Laten wij gaan,”

Wij liepen samen over de straat, in de richting van het huis van Fal Sivas. Wij gingen schouder aan schouder door de verlichte wijk. Rapas was zeer stil en leek zenuwachtig. Ik sloeg hem van terzijde gade en probeerde zijn gedachten te lezen, maar hij nam zich in acht en liet mij niets raden.

Dikwijls heb ik in zooverre een voordeel op de bewoners van Mars, dat ik hun gedachten kan lezen, ofschoon zij de mijne niet kunnen doorgronden. Hoe dat komt, weet ik niet. Gedachtenlezen is een zeer algemeene eigenschap op Mars, maar om zich tegen de gevaren er van te vrijwaren, hebben alle Marsbewoners zich het vermogen aangeleerd om hun gedachten naar welgevallen voor anderen te verbergen — een verdedigings-mechanisme van zulk een ouden datum, dat het bijna een algemeene karaktertrek is geworden, zoodat iemand zich slechts zelden verraadt.

Zoodra wij echter in de donkerder wijken waren gekomen, merkte ik op, dat Rapas pogingen aanwendde om bij mij achter te komen, en toen behoefde ik niet

zijn gedachten te lezen om te weten wat hij wilde — Uldak had gefaald, en nu deed zich voor de Rat een gelegenheid voor, om zich met roem te overladen en de achting van Ur Jan te winnen, door het voornemen van Uldak ten uitvoer te brengen.

Wanneer iemand zin voor humor bezit, kan een toestand als de onderhevige zeer gemakkelijk worden, zoals nu met mij het geval was. Hier liep ik over een donkere straat, met een man, die voornemens was mij bij de eerste gelegenheid te doden, terwijl het voor mij noodig was, dat ik zijn plan deed mislukken, zonder hem te laten bemerken dat ik hem niet vertrouwde, want ik was niet voornemens Rapas de Ulsio te doden, althans nu nog niet. Ik voelde dat ik hem op deze of geene manier tot mijn nut zou kunnen aanwenden, zonder hem ooit te laten vermoeden, dat hij in mijn kaart speelde.

„Kom,” zei ik eindelijk, „waarom blijf je zoo achter? Wordt je moe?” En ik stak mijn linkerarm door zijn rechter, en aldus vervolgden wij onzen weg naar het huis van Fal Sivas.

Na een korten afstand, waar de straat zich splitste, maakte Rapas zich los. „Hier verlaat ik je,” zei hij, „ik keer vanavond niet naar het huis van Fal Sivas terug.”

„Zooals je wilt, mijn vriend,” zei ik, „maar ik hoop je spoedig weer te zien.”

„Ja,” antwoordde hij. „Héél gauw.”

„Misschien morgenavond?” stelde ik voor, „of anders overmorgen. Zoodra ik vrij heb, kom ik naar het eethuis, en daar vind ik je misschien.”

„Goed,” zei hij. „Ik eet daar iederen avond.”

„Slaap lekker, Rapas.”

„Insgelijks, Vandor.” Toen sloeg hij linksaf, en ik liep door.

Ik had een vermoeden, dat hij mij volgen zou, maar dat gebeurde niet, en eindelijk kwam ik aan het huis van Fal Sivas.

Hamas liet mij binnen, en na een paar woorden met hem te hebben gewisseld, ging ik rechtstreeks naar mijn kamers, waar ik, na het met Zanda afgesproken sig-

naal, door haar binnengelaten werd.

Zij vertelde mij dat het gedurende den avond in huis zeer rustig was geweest, en dat niemand haar gestoord, of een poging gedaan had om bij mij binnen te dringen. Zij had mijn bed met toebehooren gereed gemaakt, en omdat ik tamelijk vermoeid was, ging ik weldra ter ruste.

Den volgenden morgen dadelijk na het ontbijt, hervatte ik mijn dienst voor de deur van de studeerkamer van Fal Sivas. Ik was daar nog slechts kort, toen ik bij hem binnen werd geroepen.

„Hoe is het gisterenavond gegaan?” vroeg hij. „Welke avonturen heb je gehad? Ik zie, dat je nog levend bent, zoodat ik vermoed, dat je er niet in bent geslaagd om binnen het vergaderlokaal van de moordenaars te komen.”

„Integendeel,” antwoordde ik hem. „Ik was in de kamer daarnaast en heb hen allen gezien.”

„En wat heb je vernomen?”

„Niet veel. Toen de deur gesloten werd, kon ik niets meer hooren. Ze stond slechts een korten tijd open.”

„En wat hoorde je, terwijl ze open stond?” vroeg hij.

„Zij wisten, dat ik door u als uw lijfwacht was aangesteld.”

„Wat!” riep hij. „Hoe konden zij dat hebben geweten?”

Ik schudde mijn hoofd. „Er moet ergens een lek zijn,” zei ik.

„Een verrader!” riep hij.

Ik vertelde hem niets omtrent Rapas. Ik vreesde dat hij hem zou laten vermoorden, en dat wenschte ik niet, zoo lang ik nog nut uit hem kon trekken.

„Wat hoorde je nog meer?” vroeg Fal Sivas.

„Ur Jan beval, dat ik gedood moest worden.”

„Dan moet je voorzichtig zijn,” ried Fal Sivas aan. „Misschien doe je beter met vanavond niet weer uit te gaan.”

„Ik kan op mezelf passen,” antwoordde ik, „en ik kan van grooter dienst zijn, indien ik 's avonds uitga en

buitenshuis met menschen spreek, dan door mijn vrijen tijd hier door te brengen.”

Hij knikte. „Je zult wel gelijk hebben,” zei hij, en verzonk toen een oogenblik in gepeins. Eindelijk richtte hij zijn hoofd op. „Ik weet het!” riep hij. „Ik weet wie de verrader is!”

„Ja?” vroeg ik minzaam.

„'t Is Rapas de Ulsio — Ulsio! Hij draagt zijn naam met eere.”

„Weet u het zeker?” vroeg ik.

„Het zou niemand anders kunnen zijn,” antwoordde Fal Sivas nadrukkelijk. „Sedert je komst heeft niemand dan jullie tweeën het huis verlaten. Maar wij zullen er een einde aan maken, zoodra hij teruggekeerd is. Dan moet jij hem verdelgen? Begrepen?”

Ik knikte.

„Dat is een bevel,” ging hij voort, „zorg, dat het wordt nagekomen.” Hij zat eenigen tijd zwijgend, en ik kon zien dat hij mij nauwlettend bestudeerde. Eindelijk sprak hij. „Uit je belangstelling in de boeken in je appartementen maak ik op, dat je een schijntje kennis bezit van de wetenschappen.”

„Slechts een schijntje,” verzekerde ik hem.

„Ik heb iemand zooals jij noodig,” ging hij voort, „indien ik er maar een kon vinden, dien ik vertrouwen kan. Wie is echter te vertrouwen?” Hij scheen hardop te denken. „Ik vergis mij zelden,” ging hij peinzend voort. „Ik lees Rapas als een boek. Ik wist dat hij gemeen en onwetend en in zijn hart een verrader was.”

Hij richtte zich plotseling tot mij. „Maar jij bent anders. Ik geloof, dat ik het er met jou op zou kunnen wagen, maar indien je mij bedriegt” — hij stond op, en ik zag nooit zulk een boosaardige uitdrukking op een menschelijk gezicht. „Als je mij bedriegt, Vandor, zul je zulk een dood sterven, als alleen in het brein van Fal Sivas kan opkomen.”

Ik moest tegen wil en dank glimlachen. „Ik kan slechts één maal sterven,” antwoordde ik.

„Maar het kan lang duren, voor je sterft, als het we-

tenschappelijk gedaan wordt.” Maar nu was hij gekalmeerd, en zijn toon was lichtelijk schertsend. Ik kon mij voorstellen, dat Fal Sivas genieten zou, als hij een vijand een afschuwelijken dood zag sterven.

„Ik zal je in mijn vertrouwen nemen — voor een klein gedeelte, een héél klein gedeelte,” zei hij.

„Bedenk, dat ik er niet om heb gevraagd,” merkte ik op, „dat ik niet getracht heb, mij in een van uw geheimen te dringen.”

„Het risico zal wederkeerig zijn,” zei hij, „jouw leven tegen mijn geheimen. Kom, ik zal je iets laten zien.”

Hij bracht mij buiten de kamer, langs een gang voorbij mijn kamers, en de trap naar de verboden verdieping er boven. Hier gingen wij door een weelderig ingerichte suite, woonkamers en eindelijk door een kleine deur, achter een voorhangsel, tot wij eindelijk in een ontzaglijk hoge ruimte kwamen, die zich tot aan het dak van het gebouw uitstreckte, blijkbaar verscheidene verdiepingen boven ons.

Door een steiger omringd en bijna de geheele lengte van het kolossale vertrek innemend, zag ik het vreemdsoortigste schip, dat ik ooit heb aanschouwd. De neus was ovaalvormig, en van de grootste middellijn van het schip, die even achter den neus was, liep die tot aan een punt aan den achtersteven spits toe.

„Daar is het,” merkte Fal Sivas met trots op, „het werk van een menschenleeftijd, en bijna voltooid.”

„Een geheel nieuw type van schip,” zei ik. „In welk opzicht munt het uit boven andere typen?”

„Het is gebouwd om resultaten te bereiken, die buiten het vermogen van ieder ander schip liggen,” antwoordde Fal Sivas. „Het is bestemd om een snelheid te ontwikkelen, ver boven de stoutste verbeeldingskracht van den mensch. Het zal routes bevliegen, door geen mensch of schip eerder bevlogen.” En hij ging voort: „In dat schip, Vandor, kan ik Thuria en Cluros bezoeken. Ik kan de verre ruimte-afstanden naar andere planeten afleggen.”

„'t Is een wonder,” merkte ik op.

„Maar dat is niet alles. Je ziet, dat het voor snelheid gebouwd is. Ik kan je verzekeren, dat het geconstrueerd is om den sterksten weerstand te verdragen dat het geïsoleerd is tegen de uiterste afwisseling van hitte en koude. Misschien, Vandor, zouden andere uitvinders hetzelfde tot stand hebben kunnen brengen. Ik geloof zelfs, dat Gar Nal reeds iets soortgelijks heeft geschapen, maar er is slechts één persoon op Barsoom, ongetwijfeld is er slechts één stel hersens in het geheele Zonnestelsel, dat zou kunnen verrichten wat Fal Sivas gedaan heeft. Ik heb dat schijnbaar onbezielde lichaam een stel hersens gegeven, waarmee het denken kan. Ik heb mijn mechanisch brein vervolmaakt, Vandor, en na nog slechts een korten tijd, na een paar kleine verbeteringen te hebben aangebracht, kan ik dit schip onbemand uitzenden, en het zal gaan waarheen ik wensch, en weer tot mij terugkeeren.

„Ik twijfel niet, of je zult dat onmogelijk vinden. Je houdt Fal Sivas voor krankzinnig, maar kijk nu eens goed toe!”

Hij concentreerde zijn blik op den neus van het vreemd uitzierende vliegtuig, en weldra zag ik dien langzaam van tusschen den steiger oprijzen, tot op ongeveer tien voet, om dan in evenwicht in de ruimte te blijven hangen. Vervolgens ging de neus weer een eindje omhoog, en daarna de staart, tot het geheel ten slotte vlak en boven den steiger stillag.

Ik was zeer zeker verbluft. Nooit in mijn leven had ik iets zoo wonderbaarlijks gezien, en ik deed dan ook geen poging om mijn bewondering voor Fal Sivas te verhelen.

„Je ziet, dat ik er zelfs niet tegen behoef te spreken,” ging hij voort. „De mechanische geest, dien ik het schip ingeblazen heb, reageert op gedachtengolven. Ik heb er alleen de impuls aan mede te deelen van de gedachte, waarnaar ik wensch dat het zich bewegen zal. Dan werkt het mechanisch brein geheel en al zooals mijn brein doet, en bestuurt het mechanisme, dat het schip voortstuwt op geheel en al dezelfde wijze als het brein van

den piloot dezen de hand zou laten brengen naar hefboomen, drukknoppen, of kleppen.

Vandor, ik heb een langdurigen en vreeselijken strijd moeten voeren, om dit wonder van mechaniek te vervolmaken. Ik ben gedwongen geweest om handelingen te verrichten, die fijner voelende stervelingen tegen de borst gestuit zouden hebben, maar ik geloof, dat alles zeer de moeite waard geweest is. Ik geloof, dat mijn grootste werk opweegt tegen alles, wat het aan levens en lijden gekost heeft.

„Ook ik heb er een prijs voor moeten betalen. Het heeft mij iets ontnomen, dat nooit vervangen kan worden. Ik geloof, Vandor, dat het mij van elk menscheijk instinct heeft beroofd. Behalve dat ik sterfelijk ben, ben ik evenzeer een schepsel van koude, onbezielde formules, als het voorwerp, dat je daar ziet rusten. Soms, en om die reden, verafschiuw ik het, en toch ben ik bereid er voor te sterven. Ik zou er anderen voor zien kunnen sterven, talloze anderen, in de toekomst, zoals er in het verleden anderen voor zijn gestorven. Het moet leven. 't Is het grootste product van den menscheijken geest.”

HOOFDSTUK VI.

Het Schip.

Een ieder van ons, geloof ik, is behept met twee karakters. Dikwijls zijn deze zoo aan elkaar gelijk, dat deze tweevoudigheid niet merkbaar is, maar ook weer bestaat er zulk een uiteenlopend onderscheid, dat wij het phenomeen van een Dr. Jekyll en Mr. Hyde, in eenzelfde individu vereenigd zien. De korte ophelderende zelf-onthulling van Fal Sivas bracht mij op het denkbeeld, dat hij een voorbeeld van een zoodanige uiteenloopendheid van karakter zijn kon.

Hij scheen onmiddellijk berouw van zijn hartstochtelijke ontboezeming te hebben, en ging met een nadere verklaring van zijn uitvinding voort.

„Zou je graag het binnenste van den romp willen zien?” vroeg hij.

„Zeer gaarne,” antwoordde ik.

Hij concentreerde zijn aandacht opnieuw op den neus van het schip, en weldra ging een zijdeur open en werd een touwladder tot op den vloer van de ruimte neergelaten. Het was een spookachtige vertooning — alsof ze door spokenhanden werd verricht.

Fal Sivas wenkte mij hem op de ladder voor te gaan. Het was zijn gewoonte om zorg te dragen, dat hij nooit iemand in zijn rug had — waardoor de zenuwachtige spanning waarin hij leefde, verraden werd — steeds in den angst, dat hij vermoord zou worden.

Een gangetje leidde rechtstreeks naar een kleine, gerieflijke, zelfs weelderig ingerichte cabine.

„Het achterschip is ingericht voor provisiekamers, waar voorraden voor lange tochten bewaard kunnen blij-

ven,” legde Fal Sivas uit. „Ook bevinden zich achter, de motoren, de oxygeen-water-generatoren, en het apparaat voor de regeling van de temperatuur. Vooruit is de stuur-cabine. Ik geloof, dat die je groot belang zal inboezemen,” en hij gaf mij een wenk om voor hem uit te gaan door een kleine deur in het voorste beschot van de cabine.

Het binnenste van de stuur-cabine, die de geheele ruimte van den neus besloeg, was een samenstel van ingewikkelde mechanische en elektrische toestellen.

Aan iedere zijde van den neus waren twee groote, ronde patrijspoorten, waarin dikke platen van kristalglas geplaatst waren. Van de buitenzijde van het schip gezien, geleken deze twee patrijspoorten op de kolossale oogen van een reusachtig monster; en, inderdaad, dit was het doel waartoe ze dienden.

Fal Sivas vestigde mijn aandacht op een klein, rond metalen voorwerp, van omtrent de grootte van een groote grapefruit, dat even boven en tusschen de twee oogen stevig opgehangen was. Vandaar liep een dikke kabel, die uit een groot aantal zeer dunne geïsoleerde draden gevlochten was. Ik kon zien dat sommige van deze draden met de vele apparaten in de stuur-cabine verbonden waren, en dat anderen door buizen naar het achterdeel van het schip werden geleid.

Fal Sivas stak een hand uit en legde deze bijna teeder op het bolvormige voorwerp, waarop hij mij opmerkzaam had gemaakt. „Dit,” zei hij, „is het brein. Vervolgens wees hij mij op twee plekken, één in het juiste midden van ieder kristalglas van de voorste patrijspoorten. Ik had die in 't eerst niet opgemerkt, maar nu zag ik, dat ze tot in den grond verschilden van het overige gedeelten van de kristallen ruiten.

„Deze lenzen,” vervolgde Fal Sivas, „worden ingesteld op de opening in het onderste gedeelte van het brein,” en hij vestigde mijn aandacht op een klein gaatje onder in den bol, „zoodat ze naar het brein kunnen overbrengen, wat de oogen van het schip zien. Daarna functionneert het brein mechanisch, op geheel dezelfde

wijze als het menschelijk brein, alleen met grootere accuratesse.”

„'t Is ongelooflijk!” riep ik.

„Maar, niettemin, waar,” antwoordde hij. „In één opzicht echter, mist het brein menschelijke macht. Het kan niet op een oorspronkelijk denkbeeld komen. Misschien is dit wel zoo goed, want indien het daartoe in staat was, zou het op mijzelf en Barsoom een onbezield monster hebben kunnen loslaten, dat onberekenbaar onheil had kunnen aanrichten voor het vernietigd had kunnen worden, want dit schip is uitgerust met hoog-frequent radium geweren, die door het brein afgevuurd kunnen worden met veel doodelijker zekerheid, dan voor eenig menschelijk wezen mogelijk is.”

„Ik zag geen geweren,” merkte ik op.

„Neen,” antwoordde hij. „Die zijn in de schotten ingebouwd, en er is niets van zichtbaar, dan kleine ronde gaatjes in den romp van het schip. Maar, zooals ik gezegd heb, is het eenige zwakke punt van het mechanische brein juist datgene, wat het zoo doeltreffend maakt voor het gebruik van den mensch. Voordat het kan functionneeren, moet het door menschelijke gedachten-golven worden geladen. Met andere woorden, moet ik het mechanisme de oorspronkelijke gedachten inprenten, die het voedsel voor de functionneering zijn.

„Bijvoorbeeld, ik laad het met de gedachte, dat het loodrecht, tien voet omhoog moet stijgen, daar een aantal seconden stil moet blijven liggen, om dan opnieuw op den steiger te komen rusten.

„Om dat denkbeeld naar een uitgestrekter terrein over te planten, zou ik het kunnen bezielen met de aansporende gedachte, dat het naar Thuria moet vliegen, een geschikte landingsplaats zoeken, en op den grond neerstrijken. Ik zou dit denkbeeld zelfs nog verder kunnen uitbreiden, door het te waarschuwen, dat indien het aangevallen werd, het zijn vijanden met geweervuur van zich af moet houden en zoodanig manoeuvreeren, dat onheil voorkomen wordt, en dan rechtstreeks naar Barsoom moet terugkeeren, liever, dan zich aan vernieling

bloot te stellen.

„Het is eveneens toegerust met camera's, en ik zou het kunnen instrueeren om daar foto's mee te maken, terwijl het op den bodem van Thuria rustte.”

„En denk je, dat het al die handelingen zal verrichten, Fal Sivas?” vroeg ik.

Hij keek mij een weinig beleedigd aan. „Natuurlijk. Nog een paar dagen, en ik zal de laatste kleinigheid voltooid hebben. 't Is een zaak van minder belang, de motor-overbrenging betreffend, waarmee ik nog niet geheel tevreden ben.”

„Misschien kan ik u daarin helpen,” zei ik. „Ik heb gedurende mijn lang verblijf in de lucht verscheidene kunstmiddeltjes voor krachtoverbrenging geleerd.”

Zijn belangstelling werd op staanden voet gewekt en hij beduidde mij om weer naar den vloer van zijn hangar terug te keeren. Hij volgde mij naar omlaag, en weldra zaten wij over de teekening van zijn motor gebogen.

Ik had spoedig het verkeerde er aan gevonden, en gaf aan, hoe dit verbeterd zou kunnen worden. Fal Sivas was verrukt. Hij erkende dadelijk de waarde van de opmerkingen, die ik gemaakt had.

„Ga met mij mee,” zei hij, „wij zullen de wijzigingen zonder uitstel onderhanden nemen.”

Hij bracht mij naar een deur aan het einde van de hangar, en, na die te hebben geopend, volgde hij mij naar een ander vertrek.

Hier, en in een reeks aangrenzende ruimten, zag ik de wonderbaarlijkst geoutilleerde werktuigkundige en elektrische werkplaatsen, die ik ooit heb aanschouwd; en ik zag nog iets anders, dat mij deed huiveren, toen ik dacht aan de boosaardigheid van dezen man, ten opzichte van zijn obsessie van geheimhouding in de ontwikkeling van zijn uitvindingen.

De werkplaatsen waren door mechaniciens dicht bevolkt, en ieder van dezen was aan zijn machine of zijn draaibank vastgeketend. Hun gelaatskleur was wasachtig door langdurige gevangenschap, en in hun oogen

stond de uitdrukking der hopeloosheid te lezen.

Fal Sivas moest de uitwerking daarvan op mijn gezicht gelezen hebben, want eensklaps, en op niets anders dan mijn eigen gedachtengang, merkte hij op: „Ik ben er wel toe verplicht, Vandor; ik kan niet het gevaar op mij nemen, dat een van hen ontsnapt en mijn geheimen wereldkundig maakt, voor ik gereed ben.”

„En wanneer zal die tijd aanbreken?” vroeg ik.

„Nooit,” riep hij schamper. „Indien Fal Sivas sterft, zullen zijn geheimen met hem sterven. Zoo lang hij leeft, zullen ze hem maken tot de machtigste van het heelal. Ja, zelfs John Carter, Krijgsheer van Mars, zal de knie voor Fal Sivas moeten buigen.”

„Moeten deze arme drommels dan levenslang hier blijven?” vroeg ik.

„Zij behoorden trotsch en gelukkig te zijn,” zei hij, „want wijden zij zich niet aan den meest grootschen arbeid, die het menschelijk vernuft ooit opgevat heeft?”

„Er bestaat niets grootschers dan de vrijheid,” merkte ik op.

„Houd je kinderachtige sentimentaliteit voor je,” beet hij mij toe. „Voor sentimentaliteit is in het huis van Fal Sivas geen plaats. Als je voor mij van eenige waarde wilt zijn, moet je alleen het doel voor oogen houden, en de middelen, waardoor het bereikt kan worden, vergeten.”

Och, ik begreep, dat ik voor deze arme slachtoffers niets zou kunnen bereiken door hem tegen te spreken, zoodat ik met een schouderophalen volstond. „Je hebt natuurlijk gelijk, Fal Sivas,” maakte ik er mij mee van af.

„Zoo is het beter,” zei hij en riep toen een meesterknecht met wie wij de aan te brengen veranderingen aan den motor bespraken.

Bij ons vertrek, zuchtte Fal Sivas. „Ach,” zei hij, „konden wij mijn mechanisch brein slechts in hoeveelheden fabricceeren. Eén machine in iedere kamer zou alle verrichtingen kunnen doen waarvoor nu van twintig tot vijfentwintig mannen noodig zijn, en bovendien beter —

veel beter.”

Fal Sivas ging naar zijn laboratorium op dezelfde verdieping, en zei dat hij mij voorlopig niet nodig zou hebben, maar dat ik in mijn appartement moest blijven en de deur open houden, om toe te zien, dat geen onbevoegde zich over de gang naar de trap naar zijn laboratorium begaf.

In mijn kamer gekomen, vond ik Zanda bezig met het poetsen van een extra wapenrusting, die Fal Sivas volgens haar voor mijn gebruik had laten bezorgen.

„Ik sprak kort geleden even met de slavin van Hamas,” zei zij daarbij. „Zij zegt, dat Hamas u met schele oogen aanziet.”

„Waarom?” vroeg ik.

„Hij denkt dat de meester een voorliefde voor u heeft opgevat, en vreest nu voor zijn eigen positie. Hij heeft hier vele jaren een groote macht uitgeoefend.”

Ik lachte. „Ik streef niet naar zijn lauweren,” antwoordde ik.

„Maar dat weet hij niet,” zei Zanda. „Hij zou het niet gelooven, indien het hem gezegd werd. Hij is uw vijand, en een zeer machtige vijand. Ik wilde u alleen waarschuwen.”

„Welbedankt, Zanda. Ik zal mij voor hem in acht nemen, maar ik heb een groot aantal vijanden, en ik ben daar zoo aan gewoon, dat een meer of minder er niet op aan komt.”

„Hamas komt er voor u wel degelijk op aan,” zei zij. „Hij heeft het oor van Fal Sivas. Ik maak mij zoo ongerust over je, Vandor.”

„Dat moet je niet; maar als het je tot troost kan zijn, vergeet dan niet, dat jij het oor hebt van de slavin van Hamas. Je kunt haar laten weten, dat ik er niet naar streef, Hamas uit zijn positie te verdringen.”

„Dat is een goed denkbeeld,” zei zij, „maar ik vrees dat er niet veel mee te bereiken zal zijn, en indien ik in je plaats was, zou ik niet terugkeeren wanneer je weer uitgaat. Je bent gisterenavond uit geweest, dus vermoed ik, dat je naar believen kunt in- en uitgaan.”

„Dat is zoo,” antwoordde ik.

„Zoo lang Fal Sivas je niet heeft meegenomen naar zijn bovenverdieping en je geen van zijn geheimen heeft onthuld, zul je waarschijnlijk vrij mogen uitgaan, tenzij Hamas Fal Sivas weet over te halen om je dat voorrecht te ontnemen.”

„Maar ik ben al daar boven geweest,” zei ik, „en heb vele van de wonderen van de uitvindingen van Fal Sivas aanschouwd.”

Toen ontsnapte haar een lichte kreet van schrik. „O, Vandor, dan ben je verloren!” riep zij. „Nu zul je deze afschuwelijke plaats nooit meer verlaten.”

„Integendeel, ik zal haar nog dezen avond verlaten, Zanda,” zei ik. „Fal Sivas heeft het al goed gevonden.”

Zij schudde haar hoofd. „Dat begrijp ik niet,” zei zij, „en ik kan het niet geloven, dan nadat je gegaan bent.”

Tegen den avond liet Fal Sivas mij roepen. Hij zei, dat hij mij over verdere veranderingen aan den motor wenschte te spreken, zoodat ik dien avond niet uitging, en toen hij mij den volgenden dag het toezicht liet houden over de arbeiders, die de vastgestelde veranderingen aanbrachten, werd ik wederom verhinderd om het gebouw te verlaten.

Onder dit of dat voorwendsel, ging het nu iederen avond zoo, en hoewel de vergunning tot uitgaan mij feitelijk niet ontnomen werd, begon ik inderdaad te voelen, dat ik een gevangene was.

Ik stelde echter groot belang in het laboratoriumwerk, en het liet mij vrij koud, of ik uitging of niet.

Voortdurend sedert ik het wonder-vliegtuig van Fal Sivas had gezien en naar zijn verklaringen hoe het mechanische brein er van werkte, geluisterd had, was het in mijn gedachten geweest. Ik zag er alle mogelijkheden ten goede en ten kwade in, die Fal Sivas er mee had beoogd, terwijl ik geprikkeld werd door de gedachte, wat hij, die het bestuurde, in staat was er mee te verrichten.

Indien die persoon het welzijn van het menschdom op het oog had, zou zijn uitvinding een onschatbare zegen voor Barsoom kunnen worden, maar ik vreesde dat Fal

Sivas te zelfzuchtig was en te veel naar macht dorstte, om zijn uitvinding uitsluitend voor het openbaar welzijn aan te wenden.

Dergelijke overpeinzingen leidden mij uiteraard tot de vraag, of ook een ander dan Fal Sivas het brein zou kunnen besturen. Deze gedachte liet mij niet met rust, en ik besloot bij de eerste gelegenheid een proef te nemen, of het onbezielde voorwerp ook aan mijn wil gehoorzamen zou.

Dien middag werkte Fal Sivas in zijn laboratorium, en ik was in de werkplaats met de rampzalige geketende arbeiders bezig. Het groote schip rustte in de aangrenzende hangar. Hier, bedacht ik, deed zich een schoone gelegenheid voor om mijn proef te nemen.

De mij omringende arbeiders waren allen slaven. En voorts, zij haatten Fal Sivas; het zou hen dus onverschillig zijn wat ik deed.

Ik was minzaam tegen hen geweest, en had hen zelfs hoop ingeblazen, ofschoon zij niet geloofden dat er nog eenige hoop bestond. Zij hadden te velen van hen in ketenen zien sterven, om nog één enkele gedachte omtrent verlossing te kunnen koesteren. Zij waren in ieder opzicht apathisch, en ik betwijfel of een van hen opmerkte, dat ik de werkplaats verliet en de hangar binnenging waar het schip geborgen was.

Ik sloot de deur achter mij, plaatste mij bij den neus, en concentreerde mijn gedachten op het brein daar binnen. Ik doordrong het van den wil om te stijgen, op de manier waarop Fal Sivas het daartoe gedwongen had, en vervolgens weer op zijn plaats neer te komen. Ik verbeeldde mij, dat indien dit mij gelukte, ik er al hetzelfde mee zou kunnen doen als Fal Sivas in persoon.

Ik geraak niet spoedig in vuur, maar ik moet bekennen, dat ieder van mijn zenuwen gespannen was, terwijl ik naar het monster boven mijn hoofd keek, brandend van nieuwsgierigheid, of het zou gehoorzamen aan de onzichtbare gedachten-golven, die ik het toezond.

Een zoodanige concentratie joeg natuurlijk alle andere gedachten in mijn hoofd op de vlucht, maar zelfs

toen zag ik visioenen van hetgeen ik zou kunnen bereiken, indien mijn proefneming met welslagen werd bekroond.

Ik vermoed, dat ik daar slechts een oogenblik geweest ben, maar toch scheen het veel langer; en toen rees het schip langzaam omhoog, als door een onzichtbare hand opgelicht. Het zweefde een oogenblik ongeveer tien voet boven den steiger, om daarna op zijn basis weer tot rust te komen.

Terwijl dit geschiedde, hoorde ik gestommel achter mij, en, na mij snel omgedraaid te hebben, zag ik Fal Sivas in de deuropening van de werkplaats staan.

HOOFDSTUK VII.

Het Gezicht bij de Deur.

Nonchalance is een gevolg van evenwichtigheid. Ik was op dat oogenblik dankbaar, dat het evenwichtigheidsvermogen van dezen of genen voorvader in mijn lijn overgegaan en door mij overgeërfd was. Of Fal Sivas al dan niet was binnengekomen, voor het schip opnieuw in rust gekomen was, wist ik niet. Zoo neen, dan had hij dit schouwspel in een breuk van een seconde gemist. Mijn beste verdediging voor het oogenblik, was te doen alsof hij niets gezien had, en daartoe besloot ik dan ook.

Terwijl hij daar in de deuropening stond, staarde de oude uitvinder mij gestreng aan. „Wat doe je hier?” vroeg hij.

„De uitvinding boeit mij; ze geeft voedsel aan mijn verbeeldingskracht,” antwoordde ik. „Ik verliet de werkplaats, om er nogeens een kijkje naar te nemen. Het was mij niet door je verboden.”

Hij fronste peinzend. „Misschien niet,” zei hij eindelijk, maar ik doe het bij dezen. Niemand mag hier binnentreden, tenzij op mijn uitdrukkelijk bevel.”

„Ik zal het onthouden,” zei ik.

„Daarmee zul je verstandig doen, Vandor.”

Nu liep ik naar de deur waar hij stond, met het voornemen in de werkplaats terug te keeren, maar Fal Sivas versperde mij den weg.

„Wacht even,” zei hij, „misschien heb je je afgevraagd of het brein aan jouw gedachten-golven zou gehoorzamen.”

„Om de waarheid te zeggen, ja,” antwoordde ik.

Ik vroeg mij af, hoeveel hij wist, hoe veel hij gezien

had. Misschien dreef hij een spel met mij, of misschien was hij alleen achterdochtig en zocht bevestiging van zijn vermoedens. Hoe dan ook, ik was besloten mijn voorgewende houding niet te laten varen, dat hij niets had gezien en niets wist.

„Je hebt bijgeval toch geen poging gedaan om je te overtuigen of het aan je wil zou gehoorzamen?” vroeg hij.

„Wie anders dan een botterik, die deze uitvinding eenmaal heeft aanschouwd, zou niet op zulk een gedachte komen?” antwoordde ik.

„Juist, zeer juist,” erkende hij, „het zou slechts natuurlijk zijn — maar, ben je geslaagd?” De pupillen van zijn oogen trokken zich samen; zijn oogleden vernauwden zich tot twee onheilspellende spleten. Hij scheen tot op den bodem van mijn ziel te willen doordringen, en, onbetwistbaar, probeerde hij mijn gedachten te lezen, maar dit was, zooals ik wist, een onmogelijkheid.

Ik maakte een handgebaar in de richting van het schip. „Heeft het zich bewogen?” vroeg ik met een lachje.

Ik meende een zweem van opluchting in zijn gezichtsuitdrukking te bespeuren en was overtuigd, dat hij niets had gezien.

„Het zou toch wel interessant zijn om te weten of een ander dan ik macht over het mechanisme heeft,” zei hij. „Als je er eens de proef van nam?”

„Het zou een hoogst interessante proefneming zijn. Ik wil het met genoeg proberen. Wat moet ik het laten verrichten?”

„Het zal een oorspronkelijk denkbeeld van je moeten zijn,” zei hij, want geef ik een denkbeeld aan, en breng dat op jou over, dan kunnen wij niet beslist zeker zijn of het verkregen resultaat door mijn hersens of die van jou voortgebracht is.”

„Bestaat er geen gevaar, dat ik er onwillekeurig storing in zal te weeg brengen?” vroeg ik.

„Dat geloof ik niet,” antwoordde hij. „'t Is waarschijnlijk moeilijk voor je om te begrijpen, dat het schip

ziet en rede bezit. Uiteraard, zijn het gezichtsvermogen en de geestelijke werkingen zuiver mechanisch, maar er niet minder accuraat om. Zelfs juist daarom, zou ik zeggen, des te accurater. Je zoudt kunnen probeeren of het schip gehoorzaamt, als je het deze hangar wilt doen verlaten. Dat zal het niet kunnen, omdat de groote deuren, die het zou moeten passeeren, dicht en gesloten zijn. Het zou den wand van de hangar kunnen naderen, maar de oogen zouden zien dat het niet verder kon zonder beschadigd te worden, of liever, de oogen zouden het beletsel zien, dien indruk naar het brein overbrengen, en het brein zou beginnen logisch te redeneeren. Derhalve zou het schip tot stilstand komen, of, waarschijnlijker, het brein zou den neus doen keeren, opdat de oogen naar een veiligen uitgang zouden kunnen zoeken. Laat ons echter eens zien wat je kunt bereiken.”

Ik was niet voornemens om Fal Sivas te laten bemerken, dat het ook in mijn macht stond, zijn uitvinding te laten gehoorzamen, indien hij het nog niet al wist; dus trachtte ik mijn gedachten er zoo ver mogelijk van verwijderd te houden. Ik spande mij zelfs in, om aan al het andere onder de zon te denken, behalve aan Fal Sivas en zijn mechanisch brein.

Eindelijk keerde ik mij met een gebaar van berusting naar hem toe. „Er schijnt niets te gebeuren,” zei ik.

Hij scheen merkbaar opgelucht. „Je bent een man met verstand,” zei hij. „Als het jou niet gehoorzaamt, mag ik veilig aannemen, dat het aan niemand gehoorzaamt dan aan mij.”

Gedurende verscheidene oogenblikken was hij in gepeins verdiept; toen richtte hij zich op en keek mij aan, en in zijn oogen brandde een demonisch vuur. „Ik kan de heerscher over de wereld worden,” zei hij, misschien zelfs de heerscher over het heelal.”

„Dáármee?” vroeg ik en wees naar het schip.

„Met het denkbeeld, dat het vertegenwoordigt,” antwoordde hij. „Met het denkbeeld van een onbezield voorwerp, dat langs wetenschappelijken weg leven wordt ingeblazen en door een mechanisch brein bestuurd. In-

dien ik slechts de middelen bezat om dat te bereiken — indien ik zoo rijk was — om deze breinen in massa te produceeren, en ze kon aanbrengen in kleine vliegtuigen, van minder zwaarte dan een mensch. Ik zou ze de middelen kunnen verleen om zich in de lucht of op den grond voort te bewegen. Ik zou ze armen en handen kunnen geven. Ik zou ze van wapens kunnen voorzien. Ik zou ze in groote horden kunnen uitzenden om de wereld te veroveren. Ik zou ze naar andere planeten kunnen zenden. Zij zouden smart noch vrees kennen. Zij zouden geen hoop koesteren, geen eerezucht, geen idealen, die ze aan mijn dienst onttrekken zouden. Zij zouden de werktuigen zijn van mijn wil alleen, en zij zouden de dingen, die ik van ze eisch, volbrengen, tot op zelfvernietiging toe.

„Maar hun vernietiging zou mijn vijanden niets baten, want sneller dan deze die vernietiging zouden kunnen voltrekken, zouden mijn uitgebreide werkplaatsen ze in nog grooter getale produceeren.

„Begrijp je, hoe het zou werken?” ging hij voort, en kwam dicht naast mij staan en liet zijn stem tot een gefluister dalen. „De eerste van deze mechanische menschen zou ik eigenhandig scheppen, en onder dat scheppen zou ik hen aanzetten om anderen te scheppen zooals zij. Zij zouden mijn werktuigen worden, de arbeiders in mijn werkplaatsen, en zij zouden dag en nacht arbeiden zonder rust, steeds meer en meer produceerend van soortgelijken zooals zij. Ga eens na, hoe snel zij zich zouden vermenigvuldigen.”

Ik dacht hierover na. Deze mogelijkheden verbijsterden en overbluften mij. „Maar daar zouden groote schatten voor noodig zijn,” merkte ik op.

„Ja, groote schatten,” herhaalde hij, en met het doel om die schatten te verwerven, werd dit schip door mij gebouwd.”

„Ben je voornemens om de schatkamers van de groote steden van Barsoom te plunderen?” vroeg ik met een glimlach.

„Geenszins,” antwoordde hij. „Er liggen veel grootere

schatten voor de hand voor den man, die dit schip beheerscht. Weet je niet, wat de spectroscopie ons zegt omtrent de rijkdommen van Thuria?”

„Ik heb er van gehoord,” zei ik, „maar er nooit veel geloof aan geschonken. „Het verhaal klonk te fabelachtig.”

„'t Is waar,” zei hij. „Op Thuria moeten zich bergen van goud en platina bevinden, en uitgestrekte vlakten, met edelstenen bezaaid.”

Het was een stoute onderneming, maar na dit luchtschip gezien te hebben, en het merkwaardige genie van Fal Sivas kennend, twijfelde ik niet of het zou bereikbaar zijn.

Plotseling, zooals zijn manier was, scheen hij spijt te krijgen mij in zijn vertrouwen genomen te hebben, en beval mij barsch mijn arbeid in de werkplaats te hervatten.

De oude man had mij zoo veel verteld, dat ik mij uiteraard begon af te vragen of hij het veilig zou vinden mij in leven te laten, en ik was voortdurend op mijn hoede. Het was hoogst onwaarschijnlijk, dat hij mij zou toestaan het gebouw te verlaten, maar ik besloot terstond het antwoord op deze vraag uit te lokken, want ik wenschte Rapas te spreken voor hij opnieuw een bezoek aan de woning van Fal Sivas had kunnen brengen, om mij zodoende te dwingen hem te verdelgen. De eene dag na de andere was verlopen, en Fal Sivas had mij verhinderd buitenshuis te gaan, ofschoon hij dit met zulk een handigheid had aangelegd, dat nooit duidelijk bleek, dat hij mij wilde beletten om uit te gaan.

Toen hij mij dien avond ontsloeg, zei ik hem dat ik wilde probeeren om Rapas te ontmoeten en verder contact met de moordenaars van Ur Jan te verkrijgen.

Hij aarzelde zoo lang voor hij antwoordde, dat ik mij verbeeldde dat hij mij zou verbieden om uit te gaan, maar eindelijk knikte hij toestemmend. „'t Is misschien wel goed,” zei hij. „Rapas laat zich hier niet meer zien, en hij weet te veel om volkomen vrijheid van beweging

te hebben, tenzij hij in mijn dienst en mij trouw is. Indien ik een van jullie beiden moet vertrouwen, doe ik het liever jou dan Rapas.”

Ik nam niet met de anderen aan den avondmaaltijd deel, want ik was voornemens om naar het eethuis te gaan, dat door Rapas bezocht werd, en waar wij met elkaar hadden afgesproken, indien ik weer vrijaf mocht hebben.

Het was noodig Hamas er mee in kennis te stellen, dat ik van plan was uit te gaan, omdat alleen hij de buitendeur voor mij kon openen. Zijn houding jegens mij was niet zoo norsch als een paar dagen geleden. Hij was zelfs bijna minzaam; en zijn verandering van houding maakte mij zelfs nog omzichtiger, want ik voelde, dat deze niets goeds voor mij beloofde — er bestond geen reden, waarom Hamas mij vandaag meer genegen zou zijn dan gisteren. Ik begaf mij rechtstreeks naar het eethuis, en daar vroeg ik den eigenaar naar Rapas.

„Hij is iederen avond hier geweest,” antwoordde de man. „Hij komt gewoonlijk om dezen tijd en dan weer omstreeks half de achtste zode, en hij vraagt altijd of jij hier bent geweest.”

„Ik zal op hem wachten,” zei ik, en ging naar de tafel waar Rapas en ik in den regel gingen zitten.

Ik zat nauwelijks, of Rapas kwam binnen. Hij liep recht door naar de tafel en kwam tegenover mij zitten.

„Waar heb je gezeten?” vroeg hij. „Ik begon al te denken dat Fal Sivas korte metten met je had gemaakt, of dat je in zijn huis gevangen werd gehouden. Ik was al van plan geweest er vanavond heen te gaan, om te vernemen wat er met je gebeurd was.”

„Dan is het maar goed, dat ik vanavond uit ben gegaan voor je daar kwam,” zei ik.

„Waarom?” vroeg hij.

„Omdat het niet veilig voor je is om naar het huis van Fal Sivas te komen,” zei ik, „als je leven je iets waard is, vertoon je je daar nooit meer.”

„Waarom denk je dat?” vroeg hij.

„Dat kan ik je niet zeggen, maar geloof mij op mijn

woord, en blijf weg.” Ik wenschte niet, dat hij zou vernemen dat ik de opdracht had ontvangen hem te dooden. Het zou hem zoo argwanend en bevreesd voor mij hebben kunnen maken, dat hij mij in de toekomst van geen nut meer zou kunnen zijn.

„Nu, dat is vreemd,” zei hij, „Fal Sivas is altijd vriendelijk voor mij geweest, tot ik jou bij hem gebracht heb.”

„Is het je goed gegaan, sedert ik je het laatst gezien heb, Rapas?” vroeg ik, om het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

„Ja, zeer goed,” antwoordde hij.

„Wat voor nieuws is er in de stad? Ik ben niet uit geweest, sedert ik je het laatst sprak, en in het huis van Fal Sivas hooren wij natuurlijk zoo goed als niets.”

„Er wordt gezegd dat de Krijgsheer in Zodanga is,” antwoordde hij. „Uldak, een van de mannen van Ur Jan, werd in den nacht, toen ik je het laatst zag, gedood, zooals je je herinneren zult. Het merkteeken van den handlanger van den Krijgsheer stond boven zijn hart, maar Ur Jan zegt, dat geen gewoon zwaardvechter het van Uldak zou hebben kunnen winnen. Hij heeft ook van zijn agent in Helium vernomen, dat John Carter daar niet is, dus, het een met het ander genomen, is Ur Jan overtuigd, dat hij zich in Zodanga ophoudt.”

„Hoe belangwekkend,” zei ik. „En wat is Ur Jan nu van plan?”

„O, hij zal wraak nemen,” zei de Rat, „zoo niet op de eene, dan op de andere manier. Hij heeft reeds zijn voornemens, en indien hij toeslaat, zal John Carter spijt hebben, dat hij zich met de zaken van Ur Jan ingelaten heeft.”

Kort nadat wij onzen maaltijd hadden gebruikt, kwam een klant binnen, die in zijn eentje aan een tafel ging zitten. Ik kon hem zien in een spiegel, die voor mij hing. Ik zag dat hij onze richting uit keek, en toen ik een snellen blik op Rapas wierp, zag ik hem den ander een blik van verstandhouding toezenden en even met zijn hoofd knikken. Ook zonder dat echter, zou ik geweten

hebben waarom de man daar was, want ik herkende hem als een van de moordenaars, die met Ur Jan hadden vergaderd. Ik deed alsof ik niets bemerkt had, en richtte mijn blik op twee bezoekers, die het lokaal tegelijk verlieten.

Toen zag ik nog iets — dat van overwegend belang was. Toen de deur open ging, zag ik buiten een man staan, die naar binnen keek. Het was Hamas.

De moordenaar aan de tafel aan het andere einde bestelde slechts een glas wijn, en na dit te hebben opgedronken, stond hij op en vertrok. Kort na zijn heengaan, stond ook Rapas op.

„Ik moet nu gaan,” zei hij, „ik heb een afspraak van belang.”

„Zie ik je morgenavond weer?” vroeg ik.

Ik kon hem een poging zien doen, om een grijns te onderdrukken. „Ik zal morgenavond hier terugkomen,” zei hij.

Wij gingen samen tot aan de straat; daar verliet Rapas mij, terwijl ik de richting van het huis van Fal Sivas insloeg. Door de verlichte straten behoefde ik niet zoozeer op mijn hoede te zijn, maar zoodra ik in de donkerder gedeelten was gekomen, werd ik omzichtiger, en weldra zag ik in een donker portaal een gedaante, die zich schuil scheen te houden. Ik wist dat het de moordenaar was, die voor mij op de loer lag.

HOOFDSTUK VIII.

Achterdocht.

Cluros, de verste maan, reed hoog in de hemelen en verlichtte dof de straten van Zodanga, gelijk een matglazen ballon aan een hoog gewelf, maar het schijnsel was voldoende, om den vagen vorm van den man, die op mij wachtte, te kunnen onderscheiden.

Ik wist precies welke zijn voornemens waren, en ik moet geglimlacht hebben. Hij dacht dat ik naderbij kwam in volkomen onwetendheid van zijn aanwezigheid, of van eenig plan, om mij dien nacht te vermoorden. Hij had het plan opgevat, te voorschijn te springen, nadat ik hem voorbij gegaan zou zijn, om mijn rug dan met zijn zwaard te doorsteken, wat hoogst eenvoudig geweest zou zijn, om vervolgens bij Ur Jan verslag te gaan uitbrengen.

Dicht bij het portaal gekomen, bleef ik op een paar passen afstands van het gebouw, om niet te dicht langs den moordenaar te loopen, wanneer ik hem voorbij ging. Ik wilde, zoo mogelijk, zekerheid hebben of Rapas mij gevolgd was. Indien ik dezen man doode, wilde ik niet dat Rapas zou weten, dat ik de dader was.

Tegenover zijn schuilplaats gekomen, bleef ik daar plotseling staan, mijn gezicht er naar toe gekeerd. „Kom voor den dag, groote dwaas,” zei ik zacht.

Het eerste oogenblik bewoog de man zich niet. Hij scheen door mijn handeling en mijn woorden totaal versuft.

„Jij en Rapas dachten dat je mij er tusschen konden nemen, nietwaar?” hernam ik. „Jij en Rapas en Ur Jan! Ik zal je een geheim meedeelen — iets, dat Rapas en

Ur Jan niet droomen. Omdat je probeert den verkeerden man te dooden, gebruik je niet de goede methode. Je denkt een poging te doen om Vandor te dooden, maar dat doe je niet. Er bestaat zulk een persoon niet als Vandor. Hij, die tegenover je staat, is John Carter, Krijgsheer van Mars." Ik trok mijn zwaard uit de scheede. „En als je nu gereed ben, val dan uit, en sterf zelf.”

Na deze woorden kwam hij langzaam voorwaarts, zijn lang zwaard in zijn hand. Ik meende dat zijn oogen eenige verbazing afteekenden, en zijn stem deed dit voorzeker, toen hij fluisterde, „John Carter!”

Hij toonde geen vrees, en daar was ik blij om, want ik ben wars van het bevechten van een man, die angst voor mij toont, omdat hij het duel begint met iets in zijn nadeel, dat hij nooit overwinnen kan.

„Dus ben jij John Carter!” zei hij, zich openlijk vertoonend, en daarna barstte hij in lachen uit. „Je denkt mij vrees te kunnen aanjagen, niet? Je bent een eerste-klasse leugenaar, Vandor; maar al was je alle eerste-klasse leugenaars op Barsoom in één persoon vereenigd, dan zou je Povak nog niet bang kunnen maken.”

Hij scheen mij niet te gelooven, en dit was mij welkom, want nu zou de ontmoeting mij nog meer sport beloven, omdat ik mijn tegenstander geleidelijk het besef zou kunnen bijbrengen, dat hij een meester-zwaardvechter tegenover zich had.

Terwijl hij mij attakeerde, bemerkte ik, dat, hoewel geenszins een middelmatig zwaardvechter, hij niet zoo bekwaam was als Uldak was geweest. Ik zou graag een tijdje met hem gespeeld hebben, maar ik mocht het risico van ontdekt te zullen worden, niet op mij nemen.

Mijn tegenaanval was zoo venijnig, dat ik hem weldra tot tegen den muur van het gebouw teruggedrongen had. Hij had geen andere kans meer, dan zichzelf te verdedigen, en nu was hij volkomen aan mijn genade overgeleverd.

Ik zou hem op staanden voet hebben kunnen doorsteken, maar in plaats daarvan, viel ik snel uit, met de punt van mijn zwaard, trok een horizontale snede over

zijn borst, en daarna een verticale er overheen.

Ik nam een stap achterwaarts en liet de punt van mijn zwaard zakken.

„Bekijk je borst eens, Povak,” zei ik. „Wat zie je daar?”

Hij deed wat hem gezegd was, en ik zag hem rillen. „Het merkteken van den Krijgsheer,” stamelde hij, en toen: „Erbarm u mijner; ik wist niet wie het was.”

„Ik heb het je gezegd,” antwoordde ik, „maar je wou mij niet gelooven; en indien je dat gedaan had, zou je des te begeeriger geweest zijn om mij te dooden. Ur Jan zou je rijkelijk beloond hebben.”

„Laat mij gaan,” smeekte hij. „Spaar mijn leven, en ik zal voor eeuwig uw slaaf zijn.”

Toen kwam ik tot de slotsom, dat hij een misselijke lafaard was, en in plaats van medelijden, voelde ik alleen minachting voor hem.

„Hef je zwaard op,” beet ik hem toe, en verdedig je, anders rijg ik je aan het mijne.”

En nu de dood hem in het aangezicht staarde, scheen hij plotseling krankzinnig te worden. Hij attakeerde mij met de onbesuisdheid van een maniak, en de onstuimigheid van zijn uitval drong mij achterwaarts, maar toen pareerde ik zijn stoot en stak hem recht door zijn hart.

Op korten afstand van mij, zag ik eenige menschen aankomen, die door het gekletter van staal naderbij gelokt waren.

Een paar stappen brachten mij bij den ingang van een zijstraatje, dat ik insnelde, en langs een omweg, begaf ik mij verder op weg naar het huis van Fal Sivas.

Hamas liet mij binnen. Hij was uiterst minzaam. Naar mijn zin, veel te minzaam. Ik had hem in zijn gezicht kunnen uitlachen, omdat ik wist, dat hij niet wist wat ik wist, maar ik beantwoordde zijn groet hoffelijk en liep door naar mijn appartementen.

Zanda was voor mij opgebleven. Ik trok mijn zwaard en gaf het haar.

„Rapas?” vroeg zij. Ik had haar verteld, dat Fal Sivas mij had opgedragen om Rapas te dooden.

„Neen, Rapas niet,” antwoordde ik. „Een ander werktuig van Ur Jan.”

„Dat zijn er twee,” zei zij.

„Ja,” antwoordde ik, „maar denk er om, niemand mag weten, dat ik hen gedood heb.”

„Ik zal het niemand zeggen, heer,” antwoordde zij. „Je kunt Zanda altijd vertrouwen.”

Zij veegde het bloed van mijn kling af, om die dan te laten drogen en op te poetsen.

Ik sloeg haar daarbij gade, en haar welgevormde handen en slanke vingers vielen mij op. Ik had nog nooit eerder oplettend naar haar gekeken. Ik had natuurlijk wel opgemerkt, dat zij jong en goedgebouwd en mooi was, maar nu werd mij plotseling geopenbaard, dat Zanda een groote schoonheid was, en dat zij, met de kleeding en de juweelen en het kapsel van een groote dame getooid, in ieder gezelschap een zeer goed figuur zou hebben geslagen.

„Zanda,” zei ik, „je bent niet als slavin geboren, wel?”

„Neen, heer.”

„Heeft Fal Sivas je gekocht of ontvoerd?” vroeg ik.

„Phystal en twee slaven stalen mij op een nacht, toen ik mij met een escorte op straat bevond. Zij doodden het en brachten mij hier.”

„En zijn je ouders nog in leven?” vroeg ik haar.

„Neen,” antwoordde zij. „Mijn vader was officier bij de Zodangaansche Marine. Hij behoorde tot den lageren adel. Hij sneuvelde, toen John Carter de groene horden van Thark tegen de stad aanvoerde. Uit verdriet, ondernam mijn moeder de lange reis op den boezem van de heilige Iss naar de Vallei Dor en de Verloren Zee van Korus.”

Zij zweeg. „John Carter:” ging zij na een oogenblik voort, en haar stem was niet van walging vrij te pleiten. „Hij is de oorzaak van al mijn verdriet, van al mijn rampen. Indien John Carter mij niet van mijn ouders had beroofd, zou ik nu niet hier zijn, want ik zou onder hun zorgzame hoede en bescherming hebben gestaan,

zonder eenig gevaar te lopen.”

„Je bent jegens John Carter bitter gestemd, nietwaar?” vroeg ik.

„Ik haat hem,” was haar antwoord.

„Je zoudt blij zijn, hem dood te zien, nietwaar?”

„Ja.”

„Je weet zeker, dat Ur Jan gezworen heeft hem te verderven?”

„Ja, dat weet ik,” antwoordde zij, „en ik bid voortdurend, dat hij zal slagen. Als ik een man was, zou ik mij onder de banier van Ur Jan scharen. Ik zou moordenaar worden en John Carter zelf opsporen.”

„Men zegt, dat hij een geducht zwaardvechter is,” merkte ik op.

„Ik zou een manier vinden om hem te doden, zelfs al moest ik tot vergif of dolk mijn toevlucht nemen.”

Ik lachte. „'t Is voor John Carter te hopen, dat je hem niet herkent, als je hem tegenkomt.”

„Ik zal hem wel degelijk herkennen,” zei zij. „Zijn blanke huid zal hem verraden.”

„Nu, laat ons hopen, dat hij niet in je handen valt,” zei ik schertsend, toen ik haar goeden nacht wenschte en mijn dekens opzocht.

Den volgenden morgen, dadelijk na het ontbijt, liet Fal Sivas mij roepen. Toen ik zijn studeerkamer binnenkwam, zag ik Hamas en twee slaven naast hem staan.

Fal Sivas monsterde mij van onder gefronste wenkbrauwen. Hij verwelkomde mij niet met zooveel warmte als anders.

„Zoo,” zei hij, „en heb je Rapas gisterenavond gedood?”

„Neen,” antwoordde ik.

„Heb je hem gezien?”

„Ja, ik zag hem en heb hem gesproken. Ik heb zelfs den avondmaaltijd met hem gebruikt.”

Ik kon zien, dat Fal Sivas en Hamas zich beiden over deze mededeeling verbaasden. Het was zichtbaar, dat hun berekeningen er door in de war werden gebracht, want ik vermoedde, dat zij hadden verwacht, dat ik mijn

ontmoeting met Rapas ontkend zou hebben, wat het geval geweest zou kunnen zijn, indien het geluk niet gewild had, dat ik Hamas betrapt had, op het bespieden van mij.

„Waarom heb je hem dan niet gedood?” vroeg Fal Sivas. „Heb ik het je niet bevolen?”

„Je hebt mij tot je bescherming in dienst genomen, Fal Sivas,” antwoordde ik, „en je moet aan mijn oordeel overlaten, op welke wijze ik dat wil doen. Ik ben noch een kind, noch een slaaf. Ik geloof, dat Rapas betrekkingen heeft aangeknoopt, die je veel meer kwaad kunnen berokkenen dan Rapas zelf, en door hem te laten blijven leven en met hem in contact te blijven, krijg ik een veel grotere gelegenheid om veel te vernemen, dat tot je voordeel kan zijn, dan wanneer ik hem doodde. Keur je mijn methode niet goed, neem dan een ander om je te beschermen; en ligt het in je voornemen om mij te laten doden, wijs dan een paar krijgslieden aan. Slaven zouden geen portuur voor mij zijn.”

Ik zag dat Hamas bij deze woorden ziedde van woede, maar hij durfde niets zeggen of doen, tot Fal Sivas hem vergunning daartoe gaf. Hij betastte alleen het gevest van zijn zwaard en wierp een vragenden blik op Fal Sivas, als wachtte hij slechts op diens teeken.

Fal Sivas gaf hem dit echter niet. Integendeel, de oude uitvinder beschouwde mij gedurende eenige oogenblikken oplettend. Eindelijk zuchtte hij en schudde zijn hoofd. „Je bent een zeer dapper man, Vandor,” zei hij, „maar misschien een weinig te zelfvoldaan en dwaas. Niemand durft zulke woorden tot Fal Sivas richten. Een ieder is bang voor hem. Begrijp je niet, dat ik de macht bezit, om je ieder oogenblik te verdelgen?”

„Als je een dwaas was, Fal Sivas, zou ik ieder oogenblik den dood verwachten, maar je bent geen dwaas. Je weet, dat ik je beter levend dan dood kan dienen en misschien heb je ook eenig besef — dat ik dan niet alleen zou sterven. Jij zoudt mij in den dood vergezellen.”

De oogen van Hamas puilden van ontsteltenis uit, en hij betastte het gevest van zijn zwaard, alsof hij het wil-

de trekken, maar Fal Sivas leunde in zijn stoel achteruit en glimlachte.

„Je hebt volkomen gelijk, Vandor,” zei hij, „en je kunt je verzekerd houden, dat indien ik ooit besloot dat je moest sterven, ik mij wel buiten het bereik van je zwaard zou houden, indien dat droeve oogenblik mocht aanbreken. En zeg mij nu eens wat je van Rapas verwacht te vernemen en waarom je denkt, dat dit tot mijn voordeel zal zijn.”

„Dat is alleen voor jouw ooren bestemd, Fal Sivas,” zei ik, met een blik op Hamas en de twee slaven.

Fal Sivas gaf hun een wenk. „Vertrek,” zei hij.

„Maar, heer,” bracht Hamas daar tegen in, „dan zult u met dezen man alleen zijn. Hij kan u doden.”

„Ik zal tegen zijn zwaard niet beter beveiligd zijn, wanneer jij er bij bent,” zei zijn meester. „Ik en jij hebben gezien, hoe hij het zwaard weet te hanteeren.”

Bij deze woorden kleurde de donkere huid van Hamas zich nog donkerder, en zonder een verder woord vertrok hij, door de twee slaven gevolgd.

„En zeg mij nu eens,” begon Fal Sivas, „wat je vernomen hebt of vermoedt.”

„Ik heb redenen om aan te nemen, dat Rapas betrekkingen heeft aangeknoopt met Ur Jan. Ur Jan is, zooals je mij gezegd hebt, door Gar Nal gehuurd om je te vermoorden. Door met Rapas in contact te blijven, zou ik in de gelegenheid kunnen komen, iets naders omtrent de plannen van Ur Jan te vernemen. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar 't is de eenige aanraking, die wij met de moordenaars hebben, en het zou een groote domheid zijn, om dien weg voor ons af te snijden.”

„Je hebt volkomen gelijk, Vandor,” antwoordde hij. „Zoek Rapas op, zoo dikwijls als je wilt, en dood hem niet, zoo lang wij nut van hem kunnen trekken. Maar dan...” en hij verwrong zijn gezicht tot een duivelschen grijns.

„Ik dacht wel, dat je het met mij eens zoudt zijn,” zei ik. „Ik ben er bijzonder op gesteld, Rapas dezen avond weer te ontmoeten.”

„Best,” zei hij, „maar laat ons nu naar de werkplaatsen gaan. Het werk aan den nieuwen motor maakt aardige vorderingen, maar ik wil dat je naziet, wat er gedaan is.”

Wij gingen er samen heen, en na een inspectie te hebben gehouden, zei ik tegen Fal Sivas, dat ik naar de motorkamer van het schip wenschte te gaan, om opmetingen te doen.

Hij vergezelde mij, en wij gingen samen den romp binnen. Na volbrachten arbeid, zocht ik een voorwendsel om langer in de hangar te kunnen blijven, omdat ik in mijn gedachten half een plan gevormd had, dat een nauwkeuriger kennis van dat compartiment vereischte, voor 't geval dat ik het noodig of wenschelijk zou achten, mijn plan verder ten uitvoer te leggen.

Ik veinsde groote bewondering voor het schip, liep er omheen, en bekeek het uit iederen hoek, maar zonder een oog van de hangar zelf af te houden. Mijn bijzondere aandacht was gevestigd op den uitgang, dien het schip zou moeten nemen om de hangar te verlaten. Ik ging na hoe de deuren geconstrueerd waren, en daarna, had het schip, althans voor een oogenblik, al mijn belangstelling verloren.

Ik bracht het overige van den dag in de werkplaats door, en bezocht in den avond opnieuw het eethuis in de Krijgsliedenstraat.

Rapas was er niet. Ik bestelde een maaltijd en had dien bijna genuttigd, ofschoon ik langzaam had gegeten, en nog kwam hij niet. Ik bleef nog talmen, omdat ik hem dezen avond bijzonder graag wilde spreken.

Eindelijk, toen ik hem bijna opgegeven had, verscheen hij. Hij was zichtbaar zenuwachtig en scheen nog gluiperiger en onbetrouwbaarder dan anders.

„Kaor!” zei ik, toen hij mijn tafel naderde, „je bent vanavond laat.”

„Ja,” antwoordde hij, „ik werd opgehouden.”

Hij bestelde zijn maaltijd, en reed onrustig op zijn stoel.

„Ben je gisterenavond goed thuisgekomen?” vroeg hij.

„Ja, natuurlijk; hoezoo?”

„Ik maakte mij een weinig ongerust over je,” zei hij. „Ik heb gehoord, dat er een man gedood is in dezelfde straat, waar jij door moest gaan.”

„Ja?” zei ik. „Dan moet het gebeurd zijn, toen ik al voorbij was.”

„'t Is zeer vreemd,” ging hij voort. „Hij was een van de moordenaars van Ur Jan, en op zijn borst was alweer het kenmerk van John Carter aangebracht.”

Hij keek mij met zeer achterdochtige oogen aan, maar ik kon zien, dat hij bang was om zijn gedachten uit te spreken.

„Ur Jan is er nu vast van overtuigd, dat John Carter zelf in de stad is,” eindigde hij.

„Och,” zei ik, „waarom daar drukte over gemaakt? Ik ben overtuigd, dat jij noch ik daar iets mee te maken hebben.”

HOOFDSTUK IX.

Oogen spreken vaker de waarheid dan de lippen. De oogen van Rapas zeiden mij, dat hij niet met mij eens was, dat het dooden van een van Ur Jans moordenaars iets was waarmee wij geen van beiden te maken hadden, maar zijn lippen spraken anders.

„Natuurlijk is het voor mij niets,” zei hij, „maar Ur Jan is woedend. Hij heeft een ontzaglijke belooning uitgelooft voor het vinden van hem, die Uldak en Povak vermoord heeft. Vanavond vergadert hij met zijn voornaamste onderbevelhebbers om de bijzonderheden te bespreken van een plan, dat volgens hen voor eens en altijd een einde zal maken aan het ageeren van John Carter tegen het moordenaarsgilde. Zij...”

Hij bleef plotseling steken, en zijn oogen namen een uitdrukking van schrik en wantrouwen aan. Het was alsof hij een oogenblik vergeten had, dat er zoiets als een vermoeden in had gestaan, dat ik John Carter had kunnen zijn, en dat hij zich dit, na een van de geheimen van zijn meester te hebben verraden, eensklaps weer herinnerde en bang werd.

„Je schijnt heel wat omtrent Ur Jan te weten,” merkte ik luchtig op. „Je zou haast denken, dat je een volwaardig lid van zijn bende bent.”

Een oogenblik werd hij van zijn stuk gebracht. Hij schraapte verscheidene malen zijn keel, als op het punt van spreken, maar blijkbaar wist hij niet goed wat te zeggen, en hield zijn oogen strak op mij gevestigd. Ik schepte groot behagen in zijn verlegenheid.

„Neen,” loog hij eindelijk, „daar is niets van aan. Het zijn eenvoudig dingen, die ik op straat heb gehoord. Louter praatjes. Er is niets vreemds aan, dat ik die te-

gen een vriend herhaal.”

Een vriend! Dat was hoogst vermakelijk. Ik wist nu, dat Rapas een werktuig was van Ur Jan, en dat hem, en zijn spitsbroeders, bevolen was mij te dooden, terwijl mij door Fal Sivas bevolen was om Rapas te dooden, en hier zaten wij nu samen te eten en te praten. Het kon niet grappiger!

Tegen het einde van onzen maaltijd kwamen twee schurkachtige kerels binnen, die aan een tafel gingen zitten. Er werd geen teeken van verstandhouding tusschen hen en Rapas gewisseld, maar ik herkende beiden en wist waarvoor zij hier waren gekomen. Ik had beiden op de vergadering van moordenaars gezien, en ik vergeet zelden een aangezicht. Hun aanwezigheid was een compliment voor mij en een bewijs, dat Ur Jan begreep, dat er meer dan één moordenaar voor noodig was om mij naar de andere wereld te helpen.

Het zou mij een genoegen geweest zijn, hun borst van mijn merkteeken te voorzien, maar ik wist, dat indien ik hen doodde, het vermoeden van Ur Jan, dat ik John Carter was, bevestiging zou ontvangen. Het dooden van Uldak en Povak en het merkteeken boven hun hart, zou een toevallige samenloop van omstandigheden hebben kunnen zijn, maar indien nog twee mannen, uitgezonden om mij te vermoorden, een zelfde lot overkwam, kon er zelfs in het domste verstand geen twijfel overblijven, dat alle vier eigenhandig door John Carter om het leven gebracht waren.

De mannen waren nauwelijks gaan zitten, of ik stond op. „Ik moet nu gaan, Rapas,” zei ik, „ik heb vanavond eenig belangrijk werk te verrichten. Ik hoop dat je mij niet kwalijk neemt, maar misschien zie ik je morgenavond weer.”

Hij probeerde mij terug te houden. „Maak niet zoo'n haast,” riep hij, „wacht nog wat. Er zijn zooveel dingen, waarover ik je wilde spreken.”

„Die zullen tot morgen moeten wachten,” antwoordde ik. „Slaap lekker, Rapas,” en daarna verliet ik het eethuis.

Ik legde slechts een korten afstand af over de straat, in tegengestelde richting van het huis van Fal Sivas. Ik kroop weg in de schaduwen van een portiek en wachtte. Het duurde niet lang, of de twee moordenaars kwamen naar buiten en spoedden zich in de richting, die zij meenden dat ik ingeslagen was. Even later kwam ook Rapas te voorschijn. Hij bleef een oogenblik in tweestrijd; toen liep hij langzaam in dezelfde richting als de twee anderen.

Zoodra alle drie uit het gezicht waren, verliet ik mijn schuilplaats en begaf mij naar het gebouw, waar mijn vliegtuig geborgen was.

De eigenaar hield zich bij een van de hangars op, toen ik op het dak kwam. Ik verwenschte hem ergens anders heen, omdat ik niet bijster er op gesteld werd, dat mijn gaan en komen werd gadeslagen.

„Ik zie je maar zelden,” zei hij.

„Ja, maar ik heb het erg druk,” antwoordde ik en liep naar mijn machine.

„Ga je vanavond per vliegtuig uit?” vroeg hij.

„Ja.”

„Pas op voor de patrouille-vliegers,” zei hij. „Als je voor zaken uit bent, zul je het voor de autoriteiten niet willen weten. Zij zijn de laatste nachten bijzonder druk in de weer geweest.”

Ik wist niet, of hij mij alleen een vriendschappelijken wenk gaf, of de een of andere inlichting uit mij probeerde te krijgen. Er zijn vele organisaties, de regeering inbegrepen, die zich van geheime agenten bedienen. Ik wist niet beter, of hij zou lid van het moordenaarsgilde kunnen zijn.

„Och,” zei ik, „ik hoop, dat de politie mij vanavond niet volgen zal.” Hij spitste zijn ooren. „Ik heb geen hulp nodig, en 't is toevallig een verduiveld knappe meid.” Ik gaf hem een knipoogje en stiet hem in 't voorbijgaan met mijn elleboog aan, op een wijze, waarvoor ik meende dat zijn lage ziel vatbaar voor zou zijn. En het was zoo.

Hij lachte en gaf mij een slag op mijn rug. „Je bent

zeker benauwder voor haar vader dan voor de politie,” zei hij. „Zeg eens,” riep hij mij na, toen ik het dek van mijn vliegtuig beklommen had, „heeft ze geen zuster?”

Toen ik in alle stilte over de stad vloog, hoorde ik den man om zijn eigen geestigheid lachen, en ik wist, dat zoo hij al eenigen argwaan had gekoesterd, ik dien geheel op de vlucht had gejaagd.

Het was pikdonker, want er stond geen maan aan den hemel, maar daardoor zou ik des te meer in 't oog vallen van politie-vliegtuigen, die boven mij vlogen, zoodat ik mijn route over de slechtst verlichte stadsgedeelten nam.

Het was een kwestie van weinige minuten voor ik mijn bestemming bereikte en rustig neerstreek op het dak van het gebouw, waar het moordenaarsgilde van Ur Jan vergaderde.

De mededeeling van Rapas, dat Ur Jan en zijn onderbevelhebbers hier een komplot tegen mij zouden uitbroeden, was de magneet, die mij hierheen lokte.

Ik had mij voorgenomen om niet opnieuw een poging te doen, in de wachtkamer naast hun vergaderlokaal te komen, niet alleen omdat er te groote gevaren aan verbonden waren, maar zelfs indien ik ongezien achter de kast een schuilplaats kon vinden, zou ik niet in staat zijn om iets te hooren van wat er achter de gesloten deur voorviel.

Ik had een ander plan, en legde dit onmiddellijk ten uitvoer.

Ik bracht mijn vliegtuig tot staan bij den rand van het dak, recht boven de kamer waar de moordenaars vergaderden; toen maakte ik een touw aan een van de ringen langs de daklijst vast.

Op mijn buik gelegen, keek ik over den rand, om mijn positie vast te stellen, en bevond, dat ik juist geschat had. Recht beneden mij was de balustrade van een balcon vóór een verlichte balcondeur. Mijn touw hing even bezijden die deur, en kon van uit die kamer niet gezien worden.

Ik stelde de instrumenten in de stuur-cabine en bond

het einde van een dun touw aan den startknuppel. Na deze voorzorgen te hebben genomen, greep ik het touw en liet mij over den dakrand zakken, het dunne touw in mijn eene hand.

Ik zakte langzaam en stil, want ik had mijn wapens in mijn vliegtuig gelaten, uit vrees dat zij tegen elkaar zouden kletteren of tegen den muur schrapen, wat de aandacht op mij had kunnen vestigen.

Ik liet mij voorzichtig verder zakken, en tegenover de balcondeur gekomen, kon ik met een uitgestrekte hand de balustrade grijpen. Ik trok mij langzaam er heen, in een positie waar ik veilig staan kon.

Kort nadat ik over de daklijst gestapt was, had ik stemmen gehoord, en nu ik mij vlak bij de balcondeur bevond, ontdekte ik tot mijn voldoening, dat ze open stond, en ik nagenoeg alles kon hooren wat in de kamer gesproken werd. Ik herkende de stem van Ur Jan.

„Zelfs indien wij hem vannacht krijgen,” zei hij, „en hij is de man voor wie ik hem houd, kunnen wij nog losgeld eischen van den vader en den grootvader van zijn vrouw.”

„En het zou een flink losgeld moeten zijn,” zei een tweede stem.

„Zooveel als een groot luchtschip dragen kan,” antwoordde Ur Jan, „en met de belofte van straffeloosheid van alle moordenaars in Zodanga, en dat zij niet verder vervolgd zullen worden.”

Ik kon mij alleen afvragen tegen wie zij nu een complot smeeden — waarschijnlijk tegen een rijk edelman, maar welk verband er bestond tusschen mij en de ontvoering van een vrouw, was mij een raadsel, tenzij zij in 't geheel niet van mij, maar van een ander spraken.

Op dit oogenblik hoorde ik het geluid van kloppen en de stem van Ur Jan zeggen: „Binnen!”

Ik hoorde de deur opengaan en menschen de kamer binnenkomen.

„Ha,” riep Ur Jan, en klapte in zijn handen, „heb je hem gekregen! Tegen twee van jullie kon hij niet op, nietwaar?”

„Wij hebben hem niet gekregen,” zei en doffe stem.

„Wat?” riep Ur Jan, „is hij vanavond niet in het eethuis gekomen?”

„Hij was daar wel,” zei een andere stem, die ik dadelijk als die van Rapas herkende.

„En waarom heb je hem dan niet gekregen?” vroeg Ur Jan boos.

„Toen hij het eethuis verliet, volgden wij hem op de hielen, maar hij was plotseling verdwenen. Hij was nergens te zien, en ofschoon wij vlug heelemaal naar het huis van Fal Sivas liepen, zagen wij niets van hem.”

„Had hij vermoedens?” vroeg Ur Jan. „Denk je, dat hij geraden heeft, dat het jullie om hem te doen was?”

„Nee, ik weet zeker van niet. Hij scheen in 't geheel niet op ons gelet te hebben. Ik heb hem zelfs niet naar ons zien kijken,” zei de tweede man.

„Ik kan niet begrijpen waar hij zoo gauw gebleven is,” voegde Rapas er bij, „maar morgenavond zullen wij beter slagen. Hij heeft mij beloofd, dat hij dan daar terug zou komen.”

„Je mag hem morgen niet missen, versta je?” zei Ur Jan. „Ik ben er zeker van, dat deze man John Carter is. Intusschen ben ik achteraf blij, dat hij nog niet gedood werd. Ik ben op een beter plan gekomen. Ik zal morgenavond vier mannen naar het huis van Fal Sivas zenden om hem op te wachten. John Carter moet levend gevangen en bij mij gebracht worden. Levend, kunnen wij twee scheepsladingen losgeld van zijn prinses eischen.”

„En dan zullen wij ons, voor de rest van ons leven in de mijnen van Zodanga moeten verbergen,” mopperde een van de moordenaars.

Ur Jan lachte. „Na de inning van het losgeld, zal John Carter ons nooit meer overlast aandoen,” zei hij.

„Je bedoelt...?”

„Ik ben moordenaar, niet?” zei Ur Jan. „Dacht je, dat een moordenaar een gevaarlijken vijand zou laten leven?”

Nu begreep ik het verband tusschen mijn dood en de ontvoering van de vrouw van wie zij hadden gesproken.

Zij was geen andere dan mijn goddelijke prinses, Dejah Thoris. Van Mors Kajak, Tardos Mors en mij, dachten de schurken twee scheepsladingen losgeld te ontvangen, en zij wisten, evenals ik het wist, dat zij niet buiten den waard rekenden. Wij alle drie zouden met blijdschap vele scheepsladingen schatten opofferen voor het heil van de onvergelykelijke Prinses van Helium.

Ik begreep nu, dat mijn onmiddellijke terugkeer naar Helium noodzakelijk was om voor de veiligheid van mijn prinses te zorgen, maar ik bleef nog even op het balcon talmen, om de plannen van de samenzweerders te beluisteren.

„Maar,” bracht een van de helpers van Ur Jan in 't midden, „zelfs als wij er in slagen Dejah Thoris in handen te krijgen...”

„Er komt geen „zelfs” bij in aanmerking,” beet Ur Jan hem toe. „'t Is reeds zoo goed als geschied. Ik heb het geruimen tijd voorbereid. Ik handelde zeer in 't geheim, opdat er niets van zou uitlekken, maar nu wij tot toeslaan gereed zijn, komt het er niet meer op aan, Ik kan je vertellen, dat twee van mijn mannen tot de lijfwachten in het paleis van de prinses, Dejah Thoris, behooren.”

„Goed; toegegeven, dat je haar in handen kunt krijgen,” begon de eerste spreker opnieuw, „waar zul je haar dan verbergen? Waar, op geheel Barsoom, kun je de Prinses van Helium verbergen voor den grooten Tardos Mors, zelfs al gelukt het je, om John Carter uit den weg te ruimen?”

„Ik zal haar niet op Barsoom verbergen,” antwoordde Ur Jan.

„Niet op Barsoom? Waar dan?”

„In Thuria,” antwoordde Ur Jan.

„Thuria!” De spreker lachte. „Je wilt haar op de dichtstbijge maan verbergen? Dat is goed, Ur Jan. Het zou een prachtige plaats er voor zijn — mits je haar daarheen kunt krijgen.”

„Daartoe ben ik zeer goed in staat. Ik ben niet voor niets met Gar Nal bevriend.”

„O, je bedoelt dat zotte schip, waar hij aan werkt? Dat, waarmee hij een rondreis naar de planeten denkt te kunnen maken? Je verbeeldt je toch niet, dat zoo'n ding zal werken, zelfs na de voltooiing — als het ooit voltooid wordt.”

„'t Is voltooid,” antwoordde Ur Jan, „en het zal naar Thuria vliegen.”

„Nu, al zal het dat, dan begrijp ik niet hoe.”

„Gar Nal zal het besturen. Hij heeft groote schatten noodig om nog meer luchtschepen te bouwen, en voor een deel van het losgeld heeft hij toegestemd om onze piloot te zijn.”

Nu werd mij eerst recht duidelijk met hoeveel zorg Ur Jan zijn plannen had voorbereid en welk een groot gevaar mijn prinses liep. Zij konden nu iederen dag de schaking van Dejah Thoris gaan ondernemen, en met twee verraders onder haar lijfwachten, zou dit niet onmogelijk worden gemaakt.

Ik besloot geen oogenblik meer te verliezen. Ik moest oogenblikkelijk naar Helium vertrekken; toen kwam het Noodlot tusschenbeide, en was het bijna met mij gedaan.

Toen ik langs het touw begon te klimmen en van het balkon af zwaaide, bleef een deel van mijn wapenrusting aan een van de ijzeren ornamenten haken, en bij het probeeren om mij los te maken, brak het ornament af en viel op het balkon.

„Wat was dat?” hoorde ik de stem van Ur Jan vragen, en toen hoorde ik voetstappen naar de balcondeur. Ze naderden snel, en een oogenblik later stond de gestalte van Ur Jan voor mij.

„Een spion!” schreeuwde hij, en sprong op het balkon.

HOOFDSTUK X.

Jat Or.

Indien ik belust was op het zoeken van uitvluchten buiten mezelf, om de oorzaken te verklaren van de rampen, die mij treffen, zou ik, op dat oogenblik, hebben gevraagd waarom het Noodlot verkozen had zijn gewicht in de schaal te werpen ten gunste van boosdoeners en ten ongunste van mij. Mijn zaak was, onbetwistbaar, een zaak der gerechtigheid, en toch was het beuzelachtige toeval, dat een ornament van een balcon los geraakte, nadat mijn wapenrusting er bij ongeluk aan was blijven haken, oorzaak, dat ik geplaatst werd in een toestand, waaraan ik, naar het zich liet aanzien, nooit levend ontkomen kon.

Echter, ik was nog niet dood; en ik was niet voornemens te berusten in de grillen van een slecht gezind en onbillijk Lot, zonder eenigen weerstand te bieden.

Zoodra Ur Jan op het balcon was verschenen, had ik mij er van af gezwaaid aan het touw, dat aan mijn vliegtuig vastgemaakt was, en was tegelijkertijd met klimmen begonnen.

Ik slingerde als de slinger van een uurwerk, en, aan het einde van mijn boog gekomen, slingerde ik opnieuw, schijnbaar rechtstreeks in de armen van Ur Jan.

Alles gebeurde bliksemsnel, sneller dan ik het vertellen kan. Ur Jan hield zijn hand op het gevest van zijn zwaard; ik trok mijn knieën hoog tegen mijn lichaam op; ik zwaaide naar hem toe; toen, terwijl ik hem bijna raakte, schopte ik hem met mijn beide voeten en met volle kracht tegen zijn borst.

Ur Jan tuimelde achterwaarts tegen een anderen

moordenaar, die hem op het balcon gevolgd was, en beiden stortten op den grond.

Tegelijkertijd, trok ik aan het dunne touw, dat aan den startknuppel van mijn motor verbonden was. Daardoor rees mijn vliegtuig, en ik rees mee, aan het uiteinde van mijn touw hangend.

Mijn positie was allesbehalve benijdenswaardig. Ik kon uiteraard mijn vliegtuig niet besturen, en indien het niet snel genoeg steeg, liep ik groote kans van tegen het een of ander gebouw verpletterd te worden, zoo lang ik boven de stad vloog, maar zelfs dit was niet het grootste gevaar waardoor ik bedreigd werd, want nu hoorde ik een schot en een kogel float langs mij heen — de moordenaars probeerden mij omlaag te schieten.

Ik klom zoo snel als ik kon naar mijn vliegtuig, maar het klimmen langs een dun touw, dat aan een stijgend vliegtuig bengelt, is niet zoo gemakkelijk, zelfs zonder de bijkomstigheid, dat er op den klimmer gevuurd wordt.

Het vliegtuig droeg mij schuin over de straat waar het vergadergebouw van de bende van Ur Jan gelegen was. Ik dacht niet anders, of ik zou tegen de daklijst van het tegenover liggende gebouw botsen, en er mag gerust aangenomen worden, dat ik al mijn krachten inspande om er bijtijds boven uit te klimmen. En ditmaal was het Lot mij gunstig, want ik scheerde juist over het dak van dat gebouw heen.

De moordenaars gingen voort met op mij te vuren, en ik verbeeldde mij, dat zij hun meeste moorden met dolk of vergif bedreven, want met hun schieten was het treurig.

Eindelijk sloten mijn vingers zich om den rand van den romp van mijn vliegtuig, en het volgende oogenblik had ik mij op het dek getrokken. Ik gaf den motor vol gas, en zette koers naar Helium.

Misschien was ik roekeloos, want ik deed alsof er geen patrouille-vliegtuigen bestonden, en ondernam geen poging om aan hun aandacht te ontsnappen. Het was nu alleen zaak om Helium bijtijds te kunnen bereiken en mijn prinses te beschermen.

Hoe goed wisten mijn vijanden waar zij mij treffen konden! Hoe goed kenden zij mijn kwetsbare plekken! Zij wisten dat niets wat ik bezat, mijn leven inbegrepen, door mij geweigerd zou worden voor het behoud van Dejah Thoris. Zij moesten ook geweten hebben welken prijs zij zouden moeten betalen, indien haar leed overkwam, wat hen kenmerkte als de desperado's, die zij inderdaad waren. Ik had hun veiligheid en hun leven bedreigd, en zij zetten alles op het spel in deze poging om mij te verslaan.

Ik vroeg mij af, of een van hen mij herkend zou hebben. Ik had Rapas niet bij de balcondeur gezien, en in de duisternis, scheen het onwaarschijnlijk, dat de twee moordenaars, die mij slechts kort in het eethuis gezien hadden, de zekerheid gehad hadden, dat ik het was, dien zij aan het einde van het slingerende touw zagen bengelen. Zij zouden misschien een vermoeden gehad hebben, dat het Vandor was, maar ik hoopte dat zij mij niet voor John Carter hadden aangezien.

Mijn snelle machine bracht mij al spoedig over de stad Zodanga, en ik dacht zonder moeilijkheden weg te kunnen komen, toen ik plotseling de sirene van een patrouilleboot hoorde loeien, het teeken voor mij om te stoppen.

Ze vloog hoog boven mij, aan stuurboord. Ik had mijn topsnelheid bereikt en racete door het luchtruim.

Het patrouille-vliegtuig moest dadelijk begrepen hebben dat ik niet voornemens was te stoppen, want het schoot eensklaps uit en dook tegelijk naar mij. De snelheid gedurende die lange duikeling was geweldig, en hoewel het, normaal, niet zulk een snelle machine was als de mijne, was de ontzaglijke snelheid onder het duiken veel grooter dan mijn vliegtuig bereiken kon.

Ik was reeds te laag, om door duiken snelheid te winnen, noch zou ik aldus de groote snelheid van het grootere vliegtuig hebben kunnen evenaren, welke zwaarte tot de voortstuwende kracht bijdroeg.

Het streek loodrecht op mij neer en haalde mij spoedig in, om mij aan stuurboord schuin te naderen.

Er scheen weinig hoop voor mij te bestaan om te ontsnappen, en toen het uit zijn voorste kanonnen het vuur op mij opende, dacht ik er bijna een oogenblik aan om den strijd niet te aanvaarden en mij over te geven, want dan zou ik althans blijven leven. In het tegenovergestelde geval zou ik sterven, en, dood, zou ik Dejah Thoris niet van dienst kunnen zijn. Ik stond echter voor het feit, dat ik vertraging zou ondervinden, en niet bijtijds in Helium zou kunnen zijn. Ik twijfelde niet, of ik zou gearresteerd worden. Ik had geen papieren, en dat maakte het des te slimmer voor mij. Daar tegenover, moest ik Helium binnen den kortst mogelijken tijd zien te bereiken.

Plotseling gooide ik mijn roer om naar stuurboord, en hoe snel mijn klein vliegtuig ook aan mijn wil gehoorzaamde, scheelde het weinig of ik werd van het dek geworpen, toen het plotseling den nieuwen koers insloeg.

Ik vloog recht beneden den romp van het andere vliegtuig, zoodat het geen vuur op mij kon afgeven, en nu werkten zijn grooter gewicht en de spoed van het duiken in mijn voordeel. De snelheid van de groote machine kon niet zoo gauw verminderd worden en ze kon zelve niet zoo vlug in een nieuwen koers worden gebracht, als met mijn licht één-persoons vliegtuig het geval was.

Het gevolg was, dat voor het weer in mijn zog kwam, ik de buitenwallen van Zodanga ver voorbij was, en, omdat ik zonder lichten vloog, geraakte mijn achtervolger mijn spoor weldra bijster.

Ik zag nog een oogenblik zijn navigatielichten, maar constateerde daaruit, dat het niet den goeden koers hield, waarna ik, met een zucht van herademing, de lange reis naar Helium aanvaardde.

Terwijl ik de ijle lucht van het stervende Mars doorkliefde, rees Thuria boven den westelijken horizon voor mij uit omhoog, en overstroomde met haar schitterend licht de wijde uitgestrektheid droge zeebodems, waar eenmaal machtige oceanen golfdén, die op hun boezem

de groote schepen droegen van het roemrijke ras, dat te dien tijde de jonge planeet beheerschte.

Ik vloog voorbij hun in puin gestorte steden aan den rand van deze voormalige zeeën, en in mijn verbeelding bevolkte ik die met gelukkige, vrije menschendrommen. Ik zag opnieuw de groote jeddaks, die over hen regeerden en de krijgslieden, die ze verdedigden. Nu waren allen gegaan, en ongetwijfeld herbergden de spelonken van hun eenmaal indrukwekkende woningen, den een of anderen wilden stam van wreede en meedoogenlooze groene menschen.

En aldus zette ik mijn route naar de Tweelingsteden van Helium en de vrouw die ik liefhad voort — de vrouw, wier doodelijke schoonheid door een wereld gehuldigd werd.

Ik had mijn kompas op mijn bestemming gesteld, en strekte mij nu op het dek van mijn vliegtuig uit om te gaan slapen.

Het is een lange en eenzame vlucht van Zodanga naar Helium, en ditmaal scheen ze zich tot in het oneindige te rekken, omdat ik mij zoo bezorgd maakte over de veiligheid van mijn prinses, maar eindelijk bracht ik haar ten einde, en zag ik den scharlaken toren van het grootste Helium voor mij opdoemen.

Toen ik de stad genaderd was, werd ik aangehouden door een patrouille-vlieger, die mij beval langs zij te houden.

Gedurende den dag, had ik de roode verfstof van mijn huid verwijderd, en zelfs voor ik mijn naam had opgegeven, werd ik door den commandant herkend.

Ik meende eenige terughouding en verlegenheid in zijn houding op te merken, maar hij deed niets anders dan mij eerbiedig groeten, en vragen of zijn machine mij tot aan mijn paleis begeleiden zou.

Ik bedankte hem en verzocht dat hij mij zou volgen, opdat ik niet wederom aangehouden zou worden, en toen ik veilig bij mijn hangars was aangekomen, verliet hij mij.

Toen ik op het dak neerstreek, snelde de hangar-

bewaker naar mij toe om mijn vliegtuig over te nemen en naar de hangar te taxiën.

Deze mannen waren oude en trouwe dienaars, die jaren in mijn dienst geweest waren. Gewoonlijk, verwelkomden zij mij met warmte, wanneer ik van een afwezigheid terugkeerde; hun houding jegens mij, was altijd eerbiedig, meer die van oude bedienden dan van ondergeschikten van militairen rang, maar dezen avond deden zij het met afgewende oogen, terwijl zij slecht op hun gemak schenen te zijn.

Ik ondervroeg hen niet, ofschoon ik bij instinct voelde, dat er iets verkeerd was. Ik haastte mij naar mijn paleis en begaf mij rechtstreeks naar de appartementen van mijn prinses.

Toen ik bij deze gekomen was, naderde mij een jong officier van haar eigen lijfwacht. Hij keek bedroefd, en ik kon zien, dat hij aan hevige gemoedsbewegingen ten prooi was.

„Wat scheelt er aan, Jat Or?” vroeg ik. „Eerst de commandant van het patrouille-vliegtuig, daarna de hangar-bewaker, en nu kijk jij, alsof je je laatsten vriend verloren hebt.”

„Wij hebben onze beste vriendin verloren,” antwoordde hij.

Ik wist wat hij bedoelde, maar aarzelde om een rechtstreeksche verklaring te vragen. Ik wenschte het niet te hooren. Ik deinsde terug voor de woorden, die hij spreken zou. Jat Or was echter soldaat, en ik ook, en hoe pijnlijk ook, moet een soldaat zijn plicht onder de oogen zien.

„Wanneer hebben zij haar ontvoerd?” vroeg ik.

Hij sperde zijn oogen wijd open van verbazing. „Weet u het?” riep hij.

Ik knikte. „Dáárom ben ik zoo haastig uit Zodanga vertrokken. En nu ben ik te laat, nietwaar?” En toen hij knikte: „Vertel mij er alles van.”

„'t Is gisterenavond gebeurd, prins — precies wanneer, weten wij niet. Twee mannen hielden de wacht voor haar deur. Het waren nieuwelingen, maar zij had-

den het onderzoek, waaraan allen die bij u in dienst treden, worden onderworpen, doorstaan. Vanmorgen, toen twee slavinnen hun dienst bij de prinses gingen waarnemen, was deze nergens te vinden. De twee slavinnen, die in den nacht bij haar waren geweest, lagen dood uitgestrekt; zij waren in hun slaap vermoord. De twee wachters waren verdwenen. Wij weten het niet zeker, maar wij gelooven uiteraard, dat zij de ontvoerders van de prinses zijn.”

„Dat is zoo,” zei ik. „Zij waren werktuigen van Ur Jan, den moordenaar van Zodanga. Welke maatregelen zijn er genomen?”

„Tardos Mors, de jeddak, haar grootvader, en Mors Kajak, haar vader, hebben duizend schepen uitgezonden om haar te zoeken.”

„'t Is vreemd,” merkte ik op, „maar op mijn geheele vlucht uit Zodanga ben ik geen enkel schip tegengekomen.”

„Toch werden ze uitgezonden, prins,” zei Jat Or. „Ik verzocht zelfs verlof met een er van te mogen meegaan, omdat ik mij min of meer voor de verdwijning van de prinses aansprakelijk voelde.”

„Waar zij ook zoeken, zij verspillen hun tijd,” zei ik. „Breng dat in mijn naam aan Tardos Mors over. Laat hem zijn schepen terugroepen. Er is slechts één schip, dat Dejah Thoris naar haar verblijfplaats kan volgen, en er zijn slechts twee mannen op de wereld, die dat schip kunnen besturen. De eene is mijn vijand; de andere ben ik zelf. Derhalve moet ik dadelijk naar Zodanga terugkeeren. Ik heb geen tijd te verliezen; anders zou ik voor mijn vertrek met den Jeddak persoonlijk spreken.”

„Maar kan hier niets gedaan worden?” vroeg Jat Or. „Ik, bijvoorbeeld?”

Ik dacht hier een oogenblik over na. En waarom niet? Deze jonge padwar was behendig met het zwaard, en ik wist ook, dat hij mij en mijn prinses trouw was. In ieder geval, het kon geen kwaad, zelfs al bereikte hij niets.

„Dat is mij welkom, Jat Or,” zei ik. „Trek een eenvoudige wapenrusting aan. Vraag den officier van de wacht om in mijn appartementen dadelijk bij mij te komen, en vervoeg je daar zelf ook, zoodra je je verkleed hebt. Haast je.”

De officier van de wacht verscheen weldra, en ik deelde hem mee, dat ik Dejah Thoris zou gaan zoeken. „Terwijl ik op Jat Or wacht,” ging ik voort, „moet een patrouille-vliegtuig te mijner beschikking worden gesteld, om mij tot buiten de stadswallen te escorteeren, opdat ik geen oponthoud ondervind.”

Hij salueerde en vertrok, waarna ik een kort briefje schreef aan Tardos Mors, en aan Mors Kajak en Carthoris.

Toen ik gereed was, kwam Jat Or binnen. Hij zag er zeer krijgshaftig uit. Ik beval hem mij te volgen, en wij gingen samen naar het landingsterrein. Hier koos ik een snel tweepersoons vliegtuig uit, en terwijl ik het uit de hangar liet rollen, verscheen het patrouille-vliegtuig, dat ik gerequireerd had, ook.

Het volgende oogenblik vlogen wij naar de buitenwallen van Helium en daar voorbij, en nu nam mijn escorte afscheid. Ik wendde den steven van mijn machine in de richting van Zodanga, en had weldra mijn topsnelheid bereikt.

De terugreis naar Zodanga kenmerkte zich niet door bijzonderheden. Onderweg liet ik mij door Jat Or nauwkeurig vertellen hoe alles in zijn werk was gegaan, om in geval van nood op alles voorbereid te zijn.

Ik kon niet gelooven, dat het interplanetaire luchtschip van Gar Nal Helium had kunnen naderen zonder opgemerkt te zijn. Het scheen dus aannemelijker, dat Dejah Thoris naar Zodanga ontvoerd was en van daar een poging zou worden ondernomen om haar naar Thuria over te brengen.

Mijn geestestoestand gedurende deze vlucht was onbeschrijflijk. Ik zag mijn prinses in de handen van de booswichten van Ur jan, en aan welke beledigingen en onwaardigheden kon zij niet blootstaan? Bij deze ge-

dachten zweefde er een bloedroode nevel voor mijn oogen en dorstte ik naar bloed.

Eindelijk echter, naderden wij Zodanga. Het was weer avond.

Het zou misschien veiliger voor mij geweest zijn om den dag af te wachten, zooals bij mijn vorige reis, maar nu was tijd een overheerschende factor.

Zonder lichten, koerste ik naar de stadswallen, zocht bij voorkeur onverlichte stadswijken op, en kwam eindelijk bij dezelfde hangar, die ik den vorigen keer gehoord had.

De eerste stap om Dejah Thoris op te sporen was genomen.

HOOFDSTUK XI.

In het Huis van Gar Nal.

Onwetendheid en onverstand openbaren somtijds voordeelen, die hen tot de waardigheden van deugden verheffen. De onwetenden en onverstandigen bezitten zelden voldoende verbeeldingskracht om verstandelijk nieuwsgierig te zijn.

De hangar-eigenaar had mij in een één-persoons vliegtuig en alleen zien vertrekken. Nu zag hij mij terugkomen in een twee-persoons, en met een metgezel. Toch, gaf hij geen blijken van nieuwsgierigheid, die mij in verlegenheid hadden kunnen brengen.

Na mijn machine te hebben opgeborgen, ging ik met Jat Or naar het logement, stelde hem aan den eigenaar voor, en liet hem achter, omdat hetgeen ik nu ging doen, beter door één persoon dan door twee verricht kon worden.

In de eerste plaats moest ik zien te vernemen of het luchtschip van Gar Nal Zodanga verlaten had. Helaas wist ik niet waar de hangar lag, waarin hij zijn luchtschip gebouwd had. Ik mocht deze inlichting niet bij Rapas inwinnen, omdat ik reeds bij hem onder verdenking stond, zoodat mijn eenige hoop op Fal Sivas was gevestigd, die het wel zou weten, en dus sloeg ik de richting van zijn huis in.

Het was nog niet laat in den avond, toen ik aan het huis van den ouden uitvinder kwam. Op mijn teeken, werd ik door Hamas binnen gelaten. Hij scheen een weinig verrast en was niet zeer vriendelijk, toen hij mij herkende.

„Wij dachten dat Ur Jan je eindelijk uit den weg had

geruimd,” zei hij.

„Nog lang niet, Hamas,” antwoordde ik. „Waar is Fal Sivas?”

„In zijn laboratorium boven,” zei de majordomus. „Ik weet niet of hij gestoord wil worden, maar hij is wel verlangend om je te zien, geloof ik.” Dit laatste ging vergezeld van een stembuiging, die mij niet beviel.

„Dan zal ik naar hem toe gaan,” zei ik.

„Nee,” hield Hamas mij tegen, „wacht hier. Ik zal hem gaan vragen of het hem gelegen komt.”

Ik stapte hem in de gang voorbij. „Je mag mij vergezellen, Hamas, als je wilt,” zei ik. „Maar hoe dan ook, ik moet Fal Sivas dadelijk spreken.”

Hij bromde iets, en liep een paar passen voor mij uit. Langs mijn kamers gaand, merkte ik op, dat de deur open stond, en hoewel ik niets van Zanda zag, dacht ik hier niet verder over na. Hamas klopte op de deur van het laboratorium.

Er werd niet dadelijk geantwoord, en ik stond op het punt naar binnen te gaan, toen ik de stem van Fal Sivas knorrig hoorde vragen: „Wie is daar?”

„Hamas,” antwoordde deze. „Met Vandor, die teruggekeerd is.”

„Laat hem binnen, laat hem binnen,” riep Fal Sivas.

Toen Hamas de deur had open gemaakt, snelde ik hem voorbij, en duwde hem de gang op. „Hij heeft gezegd, „laat hem binnen,” zei ik. Toen sloot ik de deur vlak voor zijn neus.

Fal Sivas scheen op het kloppen uit de andere kamer gekomen te zijn, want hij hield den knop van de tusschendeur nog vast, en keek nijdig.

„Waar ben je geweest?” vroeg hij.

Ik was natuurlijk niet gewoon aan den hoogen toon, dien Fal Sivas tegen mij aansloeg, en die beviel mij niet. Ik ben een krijgsman, geen acteur, en het kostte mij een oogenblik moeite om niet te vergeten, dat ik een rol speelde.

Ik ging zelfs zoo ver van een paar stappen in zijn richting te doen, met het voornemen hem bij zijn kraag

te vatten en betere manieren te leren, maar ik bedacht mij nog bijtijds. Ik glimlachte.

„Waarom antwoord je niet?” riep Fal Sivas. „Je lacht, lach je mij uit?”

„Waarom zou ik niet lachen om mijn eigen domheid?” vroeg ik.

„Je eigen domheid? Dat begrijp ik niet. Wat bedoel je?”

„Ik hield je voor een verstandig man, Fal Sivas, en bemerk nu, dat ik mij heb vergist. Daarom moest ik glimlachen.”

Ik dacht dat hij zou losbarsten, maar hij hield zich in. „Wat bedoel je?” herhaalde hij zijn vraag.

„Dat geen verstandig man tegen een van zijn helpers zou spreken op den toon, dien jij tegen mij gebezigd heb, welke verdenkingen hij ook mocht koesteren, en voor hij er de gegrondheid er van heeft onderzocht. Gedurende mijn afwezigheid heb je waarschijnlijk het oor geleend aan Hamas; zoodat ik veroordeeld ben, zonder eerst gehoord te zijn.”

Hij knipperde tegen mij met zijn oogleden en hernam toen op hoffelijkeren toon: „Welnu, komaan, zeg mij waar je bent geweest en wat je hebt gedaan.”

„Ik heb een paar handelingen van Ur Jan vastgesteld,” antwoordde ik, „maar nu geen tijd om daar verder over uit te weiden. Het voornaamste voor mij is, te weten waar de hangar van Ur Jan ligt, zoodat ik hier kwam om het je te vragen.”

„En waarom wil je dat weten, of er heengaan?”

„Omdat ik vernomen heb, dat het schip van Gar Nal uit Zodanga is vertrokken voor een tocht, waar hij en Ur Jan belang bij hebben.”

Deze mededeeling bracht Fal Sivas aan den rand van een beroerte. „De hond!” riep hij, „de dief, de schurk! Hij heeft al mijn ideeën gestolen en is nu mij met zijn uitvinding voor. Ik... ik...”

„Bedaar, Fal Sivas,” suste ik. „Wij weten nog niet zeker, dat het uitgevloogen is. Zeg mij waar ik de hangar kan vinden, en ik ga op onderzoek uit.”

„Jawel, jawel,” riep hij, „zoo aanstonds. Maar, Vandor heb je ook gehoord, waarheen hij gegaan is?”

„Naar Thuria, geloof ik.”

Nu was Fal Sivas zijn woede inderdaad niet meer meester. Hij schold Gar Nal uit voor al wat leelijk was, en wenschte hem en zijn voorouders naar alle ongerieflijke plaatsen.

„Dan is hij naar Thuria om den schat te halen!” schreeuwde hij tot besluit. „Zelfs dat idee heeft hij van mij gestolen!”

„'t Is nu geen tijd voor jammeren, Fal Sivas,” zei ik. „Zoo komen wij niet verder. Zeg mij waar de hangar is, dan kan ik zekerheid verkrijgen.”

Hij herstelde zich met eenige moeite, zei mij wat ik wenschte te weten, en gaf mij de middelen, hoe ik er binnen zou kunnen komen, met zulk een nauwgezetheid aan, dat zijn eigen spionnen Gar Nal ook niet zonder vrucht bespied schenen te hebben.

Terwijl hij sprak, meende ik flauwe geluiden te hebben hooren komen uit de kamer achter hem — wellicht een zucht, een snik, ik wist het niet. Wat het ook was, Fal Sivas drong mij nu de kamer uit en op de gang, een vreemd gedrag, zoodat ik mij afvroeg of Fal Sivas ook iets gehoord zou hebben.

„Ga nu dadelijk,” drong hij aan, „en heb je iets ontdekt, kom het mij dan dadelijk vertellen.”

Toen ik weer langs mijn kamers kwam, ging ik er binnen om met Zanda te spreken, maar zij was er niet, en ik liep door naar het gangetje, waarlangs ik het huis van Fal Sivas altijd binnenkwam en verliet.

Hamas zat in de wachtkamer. Bij het zien van mij, keek hij teleurgesteld.

„Ga je uit?” vroeg hij.

„Ja,” antwoordde ik.

„En kom je vanavond weer terug?”

„Ik denk het wel. Maar, wat ik vragen wilde, Hamas — waar is Zanda? Zij was niet bij mij binnen, toen ik daar keek.”

„Wij dachten dat je niet meer terugkwam,” zei hij,

„en Fal Sivas heeft haar ander werk gegeven. Morgen zal Phystal een andere slavin voor je aanwijzen.”

„Ik wil Zanda terug hebben,” antwoordde ik. „Zij verricht haar werkzaamheden tot mijn genoegen en ik geef haar de voorkeur.”

„Dat zul je met Fal Sivas moeten uitmaken,” zei hij.

Ik ging naar buiten en dacht er niet verder over, omdat ik veel gewichtiger dingen aan mijn hoofd had.

Mijn weg leidde langs het logement, waar ik Jat Or had achtergelaten, en naar een andere stadswijk. Hier kon ik het mij door Fal Sivas beschreven gebouw zonder veel moeite vinden.

Aan de eene zijde er van, liep een donker straatje. Ik sloeg het in, en liep het ten einde, waar ik een lagen muur aantrof, zooals Fal Sivas mij gezegd had. Ik bleef hier een oogenblik gespannen luisterend staan. Ik stond weldra boven op den muur, en kwam zoo op het dak van een laag gebouwencomplex. Aan het einde daarvan scheen de hangar te zijn, waarin Gal Nar zijn schip gebouwd had. Ik herkende het aan de groote vleugeldeuren.

Fal Sivas had mij aangeraden om door de spleet tusschen de twee deuren te gluren, opdat ik zou kunnen constateeren of het luchtschip er nog was. Doch er brandde van binnen geen licht; het was daar pikdonker, zoodat ik niets kon onderscheiden.

Ik probeerde de deuren open te krijgen, maar ze waren stevig gesloten. Toen tastte ik voorzichtig langs de wanden om een anderen ingang te vinden.

Ongeveer veertig voet rechts van de deuren, ontdekte ik een klein venster op ongeveer tien voet boven het dak waarop ik stond. Ik trok mij aan het kozijn op, in de hoop dan iets te kunnen zien. Tot mijn groote blijdschap, stond het raam open. Binnen de hangar was alles stil.

Op het kozijn gezeten, stak ik mijn beenen naar binnen, keerde mij op mijn buik, en liet mij op den vloer van de hangar zakken. Toen liet ik los. Ik kwam neer op een verplaatsbare bank, die met gereedschappen en metalen onderdeelen bedekt was. Door mijn gewicht wipte

ze op, en ik kwam met een geweldigen plof op den grond. Na opgekrabbeld te zijn, luisterde ik gespannen. Hoe uitgestrekt het gebouwencomplex ook was, leek het onwaarschijnlijk, dat het door mij veroorzaakte lawaai onopgemerkt was gebleven.

Weldra hoorde ik voetstappen. Ze schenen van ver af te komen, maar naderden snel. Hij, die daar aankwam, naderde voorzichtiger, naarmate hij dichterbij de hangar kwam. Eindelijk werd een deur opengeworpen, en twee gewapende mannen teekenden zich tegen het licht in de kamer achter hen af.

Het was geen schitterende verlichting, maar ze wierp voldoende licht in de hangar, om mij met een oogopslag te doen zien dat hier geen luchtschip was. Gar Nal was uitgevlogen!

Alle hoop, die ik had gekoesterd, was ijdel gebleken: Gar Nal was vertrokken, en ongetwijfeld Dejah Thoris met hem.

De twee mannen liepen behoedzaam de hangar verder in. „Zie jij iemand?” hoorde ik den achterste vragen.

„Neen,” antwoordde de voorste, en toen, luider: „Wie is daar?”

De vloer van de hangar vertoonde een grooten chaos. Allerlei gereedschappen lagen door elkaar verspreid. Misschien was dit een geluk voor mij, zoo lang ik geen beweging maakte, tenzij de mannen dadelijk op mij stielen.

Ik knielde in de schaduw van een groote kist, en overlegde wat mijn volgende beweging zou zijn, indien ik ontdekt werd.

De twee mannen schuifelden naar het midden van de hangar, tot tegenover mijn schuilplaats. Ik keek door de open deur, vanwaar zij gekomen waren. Daar scheen niemand te zijn. Blijkbaar hadden deze twee mannen daar de wacht gehouden en was het door mij gemaakte rumoer alleen door hen gehoord.

Plotseling kwam ik op een denkbeeld. Ik verliet mijn hoekje en plaatste mij tusschen het tweetal en die deur, zóó stil, dat zij mij niet hoorden. Toen sprak ik: „Be-

weeg je niet, en er zal je geen kwaad geschieden.”

Zij bleven staan, als door een schot getroffen, en keerden zich om.

„Wie ben je?” vroeg een van hen.

„Dat doet niets ter zake. Beantwoord mijn vragen, en ik zal je niets doen.”

Eensklaps barstte een van hen in lachen uit. „Zul *jij* ons niets doen? Wij zijn met z'n tweeën, en jij bent alleen. Kom!” zei hij tegen zijn makker en zij stormden met getrokken zwaard op mij in.

Ik ging achterwaarts, gereed om hun stooten en uitvallen te pareeren. „Wacht!” riep ik. „Ik wil je niet dooden. Luister naar mij. Ik wensch alleen iets van je te vernemen, daarna zal ik gaan.”

„Wel wel,” riep de een, „wensch jij ons niet te dooden! Kom!” — tegen zijn makker — „val jij hem van links aan, dan doe ik het van rechts!”

Somtijds heb ik een gevoel; alsof mij zeer weinig eer toekomt voor de tallooze successen, die in een strijd op leven en dood boek. Altijd, lijkt het mij, en dit moet zeer zeker op mijn tegenstanders van toepassing zijn, is mijn blinkend zwaard een levend voorwerp, dat tot wonderdaden bezielde wordt door een macht, boven die van den gewonen sterveling. En zoo was het dezen nacht.

Toen de twee mannen mij van twee zijden aanvielen, pareerde ik met mijn kling zoo bliksemsnel, dat hun oogen mijn bewegingen onmogelijk konden volgen. De eerste man sneefde met gekloofde hersenpan, toen hij nauwelijks binnen het bereik van mijn zwaard was gekomen, en bijna in dezelfde seconde stak ik den ander door zijn schouder. Toen trad ik achterwaarts.

Zijn rechterarm was weerloos; en hing slap neer. Hij kon niet ontsnappen, want ik stond tusschen hem en de deur.

„Ik wil je niet dooden,” herhaalde ik. „Antwoord op mijn vragen naar waarheid, en ik zal je leven sparen.”

„Wie ben je, en wat wil je weten?” vroeg hij.

„Wie ik ben, doet niet ter zake. Wat ik weten wil, is

wanneer het schip van Gar Nal uitgevlogen is.”

„Twee nachten geleden.”

„Wie waren aan boord?”

„Gar Nal en Ur Jan.”

„Niemand anders?” vroeg ik.

„Neen,” antwoordde hij.

„Welke was hun bestemming?”

„Hoe zou ik dat weten?”

„Het zou in je voordeel zijn, als je het wel wist. Zeg mij dus waarheen zij gegaan zijn, en wie hebben zij met zich meegenomen?”

„Zij zouden ergens in de nabijheid van Helium een ander schip ontmoeten, en daar iemand van overnemen, wiens naam ik niet verstaan heb.”

„Hadden zij iemand ontvoerd, om losgeld te krijgen?” vroeg ik.

Hij knikte. „Ja, dat geloof ik wel.”

„En waar wilden zij die persoon verbergen?”

„Op een plaats waar zij nooit gevonden zou kunnen worden,” zei hij. „Ik heb Gar Nal horen zeggen, dat hij naar Thuria ging.”

Ik had omtrent alle inlichtingen verkregen, die deze man mij kon verschaffen, zoodat ik mij door hem naar een deurtje liet brengen, waardoor ik op het dak kon komen. Toen de deur weer door hem gesloten was, keerde ik over den muur in de zijstraat terug.

Onderweg naar het huis van Fal Sivas, beraamde ik snel mijn plannen. Ik moest als een wanhopige alles op het spel zetten, en welke de afloop van mijn avontuur mocht zijn, het welslagen of het mislukken rustte geheel en al op mijn schouders.

Ik vond Jat Or met ongeduld op mij wachten. Het lokaal was nu vol bezoekers, zoodat ik met hem naar het eethuis ging, waar ik gewoon was Rapas te ontmoeten. Daar vertelde ik hem alles, wat mij tot zoo ver overkomen was.

„En nu hoop ik vannacht naar Thuria te kunnen vertrekken,” eindigde ik. „Wanneer wij van hier gaan, be-

geef je dan naar de hangar en rijd mijn vliegtuig naar buiten. Neem je in acht voor patrouille-vliegtuigen. Kom je ongedeerd buiten de stad, houd dan westelijk aan op de dertigste paralel over een afstand van honderd haads. Wacht mij daar. Ben ik in twee dagen niet bij je, dan ben je vrij om te handelen zoals je wilt.”

HOOFDSTUK XII.

Wij moeten beiden sterven!

Thuria! Het had altijd mijn verbeeldingskracht geprikkeld, en nu ik het laag door den hemel boven mij zag zweven, toen Jat Or en ik voor het eethuis scheidden, beheerschte het mijn geheele wezen. Ergens tusschen dat schitterend oog en Mars, voerde een vreemd luchtschip mijn verloren liefde een onbekend lot tegemoet.

Hoe hopeloos moest haar toestand haar toeschijnen, haar, die niet kon raden dat iemand wien zij dierbaar was, of zich zelfs vaag daarvan bewust was, wist waarheen zij vervoerd werd. Het was zeer goed mogelijk, dat zij het zelve niet wist. Hoe wenschte ik, dat ik haar een boodschap der hope kon doen geworden.

Met dergelijke gedachten in mijn hoofd, sloeg ik de richting van het huis van Fal Sivas in, maar zelfs ofschoon ik aldus piekerde, waren mijn zinnen, aan lange jaren van gevaar gewoon, helder, zoodat het geluid van voetstappen uit de straat, die ik juist overgestoken was, door mij niet onopgemerkt bleven. Ik maakte weldra op, dat ze de straat insloegen, die ik nu volgde, maar liet niet uiterlijk bemerken, dat ik ze gehoord had, tot zij mij snel begonnen in te halen.

Toen draaide ik mij om, mijn hand op het gevest van mijn zwaard, en tegelijkertijd sprak de man, die mij was gevolgd, mij aan.

„Ik dacht wel, dat jij het was, maar wist het niet zeker,” zei hij.

„Zoo, Rapas?” antwoordde ik.

„Waar ben je geweest?” vroeg hij. „Ik heb twee dagen naar je uitgekeken.”

„Ja?” zei ik. „Wat wilde je van mij hebben? Je zult je moeten haasten, Rapas; ik heb niet veel tijd.”

Hij weifelde. Ik kon zien, dat hij gejaagd was. Hij deed alsof hij iets te zeggen had, maar niet wist hoe te beginnen, of anders vreesde hij om het onderwerp aan te roeren.

„Och, weet je,” begon hij onbeholpen, „wij hebben elkaar in verscheidene dagen niet gezien, en ik wilde eens met je praten. Laten wij omkeeren en iets gaan eten.”

„Ik heb zoo juist gegeten,” antwoordde ik.

„Hoe gaat het met Fal Sivas?” vroeg hij. „Heb je nieuws?”

„Volstrekt niet,” loog ik. „En jij?”

„Och, losse praatjes,” zei hij. „Er wordt gezegd, dat Ur Jan de Prinses van Helium heeft geschaakt.” Ik zag hem zijn oogen half dichtknijpen om de uitwerking van zijn woorden op mij te zien.”

„Is dat zoo?” zei ik. „Dan zou ik niet graag in de schoenen staan van Ur Jan, wanneer de mannen van Helium hem vatten.”

„Zij zullen hem niet vatten,” zei Rapas. „Hij brengt haar ergens heen, waar zij haar nooit vinden zullen.”

„Ik hoop, dat hij zijn verdiende loon krijgt, als haar iets overkomt,” zei ik, „en dat zal hij waarschijnlijk.” Toen keerde ik mij om, alsof ik mij wilde verwijderen.

„Ur Jan zal haar niets doen, indien het losgeld betaald wordt,” zei Rapas.

„Losgeld?” vroeg ik. „En hoeveel denken zij, dat de Prinses van Helium de mannen van Helium waard is?”

„Ur Jan laat hen er gemakkelijk afkomen,” ging Rapas voort. „Hij eischt slechts twee scheepsladingen schatten — al het goud en de edelsteenen, die door twee groote schepen gedragen kunnen worden.”

„Is haar familie van dien eisch in kennis gesteld?” vroeg ik.

„Een vriend van mij kent een man, die met een van Ur Jans moordenaars bekend is, en op die wijze kunnen onderhandelingen met de moordenaars aangeknoopt worden.”

Zoo had hij zich dan eindelijk uitgesproken. Ik had kunnen lachen, indien ik om Dejah Thoris niet zoo bezorgd geweest was. De toestand was vanzelfsprekend. Ur Jan en Rapas hadden beiden een vermoeden, dat ik hetzij John Carter, hetzij een van zijn agenten was, en Rapas was uitgezonden als onderhandelaar tusschen mij en de roovers.

„Dat alles is zeer belangwekkend,” zei ik, „maar het gaat mij natuurlijk niets aan. Ik moet nu verder. Slaap lekker, Rapas.”

Ik durf zeggen, dat ik de Rat in een moeilijk dilemma achterliet, toen ik mijn weg naar Fal Sivas voortzette. Ik verbeeld mij, dat hij niet zoo zeker was van mijn identiteit als John Carter, of dat ik zelfs een agent van den Krijgsheer was, want zeer zeker zou een van deze beiden meer belangstelling in deze mededeeling getoond hebben, dan ik had laten blijken. Hij had mij wel is waar niets verteld, dat ik nog niet wist, en daarom had ik mijn innerlijke gemoedsbewegingen gemakkelijk kunnen onderdrukken.

Aan het sombere massief gekomen, dat door Fal Sivas werd bewoond, liet Hamas mij binnen, en door hem gevolgd, ging ik naar de bovenverdieping.

„Waar ga je heen?” vroeg hij. „Naar je kwartier?”

„Neen, naar Fal Sivas,” antwoordde ik.

„Hij heeft het zeer druk. Hij mag niet gestoord worden,” zei Hamas.

„Ik heb tijding voor hem.”

„Dan zul je tot morgenochtend moeten wachten.”

Ik keek hem aan. „Je verveelt mij, Hamas,” zei ik, „vertrek, en bemoei je met je eigen zaken.”

Hij werd woedend, en greep mij bij een arm. „Ik ben hier de majordomus,” riep hij, „en jij moet mij gehoorzamen. Je bent slechts...”

„Een moordenaar,” vulde ik aan, en sloeg de hand aan mijn zwaard.

Hij krabbelde achterwaarts. „Dat zou je niet durven!” riep hij.

„Niet? Dan ken je mij niet, Hamas. Ik sta in dienst

van Fal Sivas, en ik gehoorzaam hem, dien ik dien. Hij heeft bevolen, dat ik dadelijk verslag moest komen uitbrengen. Moet ik je daartoe dooden, dan zal ik het niet laten.”

Nu veranderde hij van houding en ik kon zien, dat hij bang van mij was. „Ik waarschuwde je alleen voor je eigen bestwil,” zei hij. „Fal Sivas is nu in zijn laboratorium. Als hij gestoord wordt, zal hij woedend zijn — misschien zal hij je dooden. Als je verstandig bent, wacht je tot je wordt geroepen.”

„Dank je zeer, Hamas,” zei ik. „Ik ga nu naar Fal Sivas toe,” en ik liet hem staan en liep verder. Hij volgde mij niet.

Ik klopte op de deur van Fal Sivas aan, en maakte die toen open. Fal Sivas was er niet, maar ik hoorde zijn stem uit het kamertje tegenover mij.

„Wie is daar? Wat moet je hebben? Ga heen, en stoor mij niet!” riep hij.

„Ik ben het, Vandor. Ik moet je dadelijk spreken.”

„Nee, nee, ga heen; ik zal je morgen te woord staan.”

„Je zult mij aanhooren,” zei ik. „Ik kom binnen,”

Ik was halfweg de kamer, toen de tusschendeur open ging en Fal Sivas, ziedend van woede, voor den dag kwam en de deur achter zich sloot.

„Durf je? Heb je het hart?” riep hij.

„Het luchtschip van Gar Nal is niet in de hangar,” berichtte ik.

Dit scheen hem tot bezinning te brengen, maar het bekoelde zijn woede niet; het joeg die alleen in een andere richting.

„De schurk!” riep hij. „Hij heeft mij verslagen. Hij zal naar Thuria gaan. Met de groote schatten, waarmee hij terugkomt, zal hij alles kunnen doen wat hij gehoopt had.”

„Ja,” zei ik. „Ur Jan vergezelt hem en wat zulk een tweetal als Ur Jan en een groot en gewetenloos geleerde kan verrichten, is onberekenbaar, maar jij hebt ook een schip, Fal Sivas. Het is voltooid. Jij en ik zouden naar

Thuria kunnen vliegen. Zij zullen geen vermoeden hebben van onze komst. En het voordeel zou aan onze zijde zijn. Wij zouden Gar Nal en zijn schip kunnen vernietigen, en jij zou de meester zijn.”

Hij verbleekte. „Neen, neen,” zei hij. „Dat kan niet. Ik kan het niet.”

„Waarom niet?” vroeg ik.

„Thuria is ver weg. Niemand weet wat zou kunnen gebeuren. Misschien zou er schade worden toegebracht aan het schip. Hij zou in de praktijk niet zoo kunnen werken als in theorie. Op Thuria zouden vreemde beesten en verschrikkelijke menschen kunnen wonen”.

„Maar dit schip werd door je gebouwd om naar Thuria te gaan,” riep ik. „Dat heb je mij zelf gezegd.”

„Het was een droom,” mompelde hij: „Ik ben altijd aan 't droomen, want in droomen kan niets kwaads mij overkomen. maar in Thuria — o, 't is zoo ver, zoo hoog boven Barsoom. Als er eens iets gebeurde?”

En nu begreep ik het. De man was een verstokte lafaard. Hij was bereid zijn grooten droom in rook te laten vervliegen, omdat hij den moed tot het ondernemen van het groote avontuur miste.

Wat moest ik doen? Ik had op Fal Sivas gerekend, en nu liet hij mij zitten. „Ik begrijp je niet,” zei ik. „Met je eigen argumenten, heb je mij bewezen dat het een zeer eenvoudig iets zou zijn, met je schip naar Thuria te vliegen, Welke gevaren zijn daaraan verbonden, die wij niet te boven zouden komen? Geen levend wezen zou ons kunnen weerstaan. Met een stamp met onzen voet, zouden wij de wildste beesten op Thuria kunnen vermorzelen.”

Van 't begin af, dat de waarschijnlijkheid om naar Thuria te gaan, vorm had aangenomen, had ik sterk over deze zaak nagedacht. Ik ben geen geleerde, en mijn cijfers zijn misschien foutief, maar bij benadering juist. Ik wist dat de middellijn van Thuria op ongeveer zeven mijlen werd geschat, zoodat haar volume slechts twee procent kon bedragen van dat, van, laat ons zeggen, de Aarde, om het denkbeeld begrijpelijker te maken.

Ik schatte, dat indien er menselijke wezens op Thuria woonden en in dezelfde verhouding tot hun omgeving geëvenredigd waren als de Mensch op Aarde, zij slechts negen en een halve duim lang zou den zijn en tusschen de vier en vijf ponden wegen; en dat een aardbewoner, die naar Mars werd overgebracht, in staat zou zijn om een sprong van 225 voet in de lucht te maken, een staanden sprong te nemen van 450, en een loopenden van 725 voet; en dat een sterk man een gewicht tot 4½ ton aarde zou kunnen oplichten. Tegen zulk een Titaan, zouden de dwergen op Thuria weerloos zijn — mits, natuurlijk, Thuria bewoond was.

Ik maakte Fal Sivas deelgenoot van dat alles, maar hij schudde driftig zijn hoofd. „Er is iets, dat je niet weet,” zei hij. „'t Is zeer goed mogelijk, dat Gar Nal zelf het niet weet. Er bestaat een bizondere betrekking tusschen Barsoom en haar manen, die tusschen een van de andere planeten in het zonnestelsel en hun satellieten niet bestaat. Deze voorstelling werd gegeven door een duister geleerde van duizenden jaren geleden, en schijnt daarna in 't vergeetboek te zijn geraakt. Ik ontdekte haar in een oud handschrift, waarop ik bij toeval stiet. Het is in het oorspronkelijke handschrift van den onderzoeker, en is wellicht nooit in omloop geweest.

Hoe dan ook, het denkbeeld maakte mij nieuwsgierig, en gedurende twintig jaren beproefde ik het te bewijzen of van onwaarde te verklaren. Ik kon het staven.”

„En wat is het?” vroeg ik.

„Er bestaat tusschen Barsoom en zijn satellieten een bizondere verhouding, die ik een compenseerende indeeling van massa's heb genoemd. Bijvoorbeeld, nemen wij een massa, die van Barsoom naar Thuria reist. Bij het naderen van de dichtstbijge maan, varieert het dadelijk, zooals de invloeden van de planeet en de satelliet varieeren. De verhouding van de massa tot de massa van Barsoom aan de oppervlakte van Barsoom, zal dus derhalve dezelfde zijn als de verhouding van de massa tot de massa van Thuria, aan de oppervlakte van Thuria.

„Je had ongeveer gelijk in je bewering, dat een bewo-

ner van Thuria, indien die bestaat, en indien hij in dezelfde evenredigheid tot Thuria stond als jij tot Barsoom, ongeveer acht sofs lang zou zijn; en dientengevolge, indien mijn theorie juist is, en ik heb geen reden om er aan te twifelen, jij, indien je van Barsoom naar Thuria reisde, slechts acht sofs lang zou zijn, wanneer je de oppervlakte van de maan bereikt hebt.”

„Ongerijmd!” riep ik uit.

Hij werd rood van kwaadheid. „Je bent niets dan een onontwikkeld moordenaar,” riep hij. „Hoe durf je de kennis van Fal Sivas in twijfel trekken? Maar genoeg hiervan, keer terug naar je appartementen. Ik moet mijn arbeid voortzetten.”

„Ik ga naar Thuria,” antwoordde ik, „en ga je niet mee, dan ga ik alleen.”

Hij was naar zijn klein laboratorium teruggekeerd, maar ik was hem gevolgd en vlak achter hem.

„Ga weg van hier,” beval hij. „Ga weg, of ik moet je ter dood brengen.”

Op datzelfde oogenblik hoorde ik in de andere kamer door een vrouwestem roepen: „Vandor, Vandor, red mij!”

Fal Sivas werd lijkkleurig en wilde de kamer insnellen en de deur voor mijn neus dichtwerpen, maar ik was hem te vlug. Ik nam een sprong naar de deur en duwde Fal Sivas weg.

Een ontzettend schouwspel deed zich aan mij voor. Op marmeren platen, ongeveer vier voet boven den vloer, waren verscheidene vrouwen stevig vastgebonden, zoodat zij geen vin konden verroeren, noch hun hoofd oplichten. Er waren er vier.

Gedeelten van de hersens van drie van hen waren weggenomen, maar zij waren nog bij kennis. Ik kon hen hun verschrikte, uitpuilende oogen op ons zien richten.

Ik keerde mij naar Fal Sivas. „Wat moet dit beteekenen?” vroeg ik. „Welke duivelsche streken ben je aan 't uithalen?”

„Er uit! Er uit!” brulde hij. „Hoe durf je het heiligdom der wetenschap binnendringen? Wie ben je, hond,

om te vragen wat Fal Sivas doet; om in te grijpen bij een proefneming met hersens, van welke grootschheid je geen begrip hebt? Er uit! Of ik laat je vermoorden!”

„En wie zal dat doen?” vroeg ik. „Help deze rampzalige wezens uit hun ellende, en dan zal ik met jou afrekenen.”

Zoo groot was zijn woede of schrik, of beide, dat hij over al zijn ledematen stond te beven; toen, voor ik had kunnen tegenhouden, keerde hij zich om en snelde de kamer uit.

Ik wist dat hij hulp was gaan halen; dat ik weldra alle bewoners van deze hel op mijn lijf zou krijgen. Ik zou hem hebben kunnen na gaan, maar ik was bang dat tijdens mijn afwezigheid hier iets zou gebeuren, zoodat ik mij richtte tot de vrouw op de vierde plaat. Het was Zanda.

Ik plaatste mij vlug naast haar. Ik zag, dat zij nog niet aan de afschuwelijke operatie door Fal Sivas onderworpen was, en trok mijn dolk, waarmee ik haar touwen lossneed. Zij gleed van de plaat en sloeg haar armen rond mijn hals. „O, Vandor, Vandor,” riep zij, „nu moeten wij beiden sterven! Zij komen!”

HOOFDSTUK XIII.

Achtervolgd.

De nadering van gewapende mannen werd aangekondigd door gekletter van metaal op metaal. Hoeveel er in aantocht waren, wist ik niet, maar hier was ik, met slechts alleen mijn zwaard tusschen mij en den dood met mijn rug tegen den muur.

Zanda had alle hoop laten varen, maar zij bleef koel en verloor het hoofd niet. In die korte oogenblikken kon ik zien dat zij moedig was.

„Geef mij je dolk, Vandor,” zei zij.

„Waarvoor?” vroeg ik.

„Zij zullen jou dooden, maar Fal Sivas zal mij en de anderen niet weer gaan folteren.”

„Ik ben nog niet dood,” bracht ik haar onder 't oog.

„Ik zal mezelve niet dooden, of jij moet dood zijn, maar voor die anderen bestaat geen hoop. Zij smeeken om een barmhartigen dood. Laat mij hen uit haar ellende verlossen.”

Ik huiverde bij die gedachte, maar wist dat zij gelijk had, en gaf haar mijn dolk. Het was een daad, die ik zelf had moeten verrichten. Er was veel meer moed toe noodig, dan tot het van leer trekken tegen gewapende mannen, en ik was blij, dat dit griezelige werk mij uit de hand werd genomen.

Zanda stond nu achter mij. Ik kon niet zien wat zij deed, en heb het haar ook nooit gevraagd.

Onze vijanden hadden in de andere kamer halt gehouden. Ik kon hen onderling hooren fluisteren. Toen riep Fal Sivas mij aan, met verheffing van stem.

„Kom er uit en geef je over,” schreeuwde hij, „of wij

komen binnen en vermoorden je.”

Ik antwoordde niet; ik bleef geduldig wachten. Toen fluisterde Zanda mij in: „Er is een deur aan de andere zijde van deze kamer, achter een groot scherm verborgen. Als je hier wacht, zal Fal Sivas mannen naar die deur zenden; en zul je van voren en in den rug worden aangevallen.”

„Dan zal ik niet wachten,” zei ik, en liep naar de deur van de kamer waar ik mijn tegenstanders had hooren fluisteren.

Zanda legde een hand op mijn arm. „Wacht nog even, Vandor,” zei zij. „Blijf waar je bent, met je gezicht naar de deur, en ik zal er heen loopen en haar onverwacht open rukken. Dan kunnen zij je niet bij verrassing aanvallen, zooals het geval zou kunnen zijn, als jij open deedt.”

De deur ging naar binnen open, en dus zou Zanda er als het ware door beschermd worden. Zij deed wat zij gezegd had, en ik stond met getrokken zwaard een paar passen van haar af.

Nauwelijks was de deur geopend, of een zwaard bracht binnenwaarts zulk een zwaren houw toe, dat mijn schedel er door gespleten zou zijn, indien ik geraakt was. Hij, die dit zwaard hanteerde, was Hamas. Vlak achter hem, stonden Phystal en een tweede gewapende man, terwijl Fal Sivas de achterhoede vormde.

Nu begon de oude uitvinder tegen hen te schreeuwen en hen aan te vuren, maar zij bleven waar zij waren, want er kon slechts één man tegelijk door de opening, en geen van hen scheen veel lust te voelen om de eerste te zijn. Hamas was na zijn houw zelfs achterwaarts gesprongen, en nu voegde hij zijn stem bij die van Fal Sivas, om de anderen aan te sporen mij aan te vallen.

„Komt, mannen!” schreeuwde Hamas. „Wij zijn met z'n drieën, en hij is alleen. Vooruit jij, Phystal! Dood den hond!”

„Doe jij het zelf, Hamas,” mompelde Phystal.

„Naar binnen! Naar binnen, en dood hem!” riep Fal Sivas. „Vooruit, lafaards!” Geen van hen maakte echter

eenige aanstalten.

Dit tijdverlies was niet naar mijn zin, en om twee redenen. Ten eerste, kon ik de gedachte niet verdragen, dat ik noodeloos opgehouden zou worden om mijn nasporingen naar Dejah Thoris te beginnen; en, ten tweede, bestond altijd het gevaar, dat er versterking zou aanrukken. Met andere woorden, kwamen zij niet naar mij, dan moest ik naar hen.

En dit deed ik, zoodat ik hen weldra in verwarring bracht. In hun pogingen om mij te ontwijken, deinsden Hamas en Phystal achteruit, om zich in den rug van den achtersten man te verschuilen. Hij was slechts een slaaf, maar een dapper man — de dapperste van het viertal tegenover mij.

Hij duwde Hamas en Phystal ruw opzij en stortte zich met getrokken zwaard op mij. Fal Sivas moedigde hem met kreten aan.

„Dood hem, Wolak!” riep hij, „ik stel je in vrijheid, als je hem doodt!”

Nu werd het Wolak meenens. Ik vocht voor mijn leven, maar hij vocht voor hetzelfde, en nog iets, dat zoeter dan het leven was; en nu slopen Hamas en Phystal naar mij toe — als twee echte lafaards, deinsden zij op het laatste moment voor een gevecht terug, om eerst in te grijpen, wanneer zij het veilig doen konden.

„Je gewicht in goud, Wolak, als je hem doodt,” beloofde Fal Sivas.

Vrijheid en rijkdom! Nu eerst, scheen mijn tegenstander beziel. Het leven, de vrijheid, en rijkdommen! Welk een vorstelijke belooning stond er voor hem op het spel, maar ook ik streed voor een onmetelijken schat, voor mij onvergelykelijke Dejah Thoris.

De onstuimigheid van 's mans aanval had mij een paar schreden achterwaarts gedrongen, zoodat ik nu in de deuropening stond, wat inderdaad een prachtige strategische positie was, omdat ze Hamas of Phystal belette, mij in den rug aan te vallen. Even achter mij stond Zanda, die mij met zachte stem aanvuurde, maar hoewel ik haar verstond, had ik haar woorden niet van noode. Ik

stond al klaar om er zoo snel mogelijk een einde aan te maken.

De snede van het lange zwaard van een Marsbewoner is zoo vlijmscherp als een scheermes, en de punt zoo scherp als een naald. Het is een kunst, om die scherpe snede gedurende een gevecht te sparen, en de houwten van den tegenstander met den rug van de kling op te vangen, en ik was trotsch op mijn vaardigheid daarin. Nu besloot ik echter om er wel gebruik van te maken en een truc toe te passen, waarmee ik menigmaal succes gehad had.

Mijn tegenstander was een goed zwaardvechter en buitengewoon sterk in zijn defensief, zoodat, in gewone omstandigheden, het tweegevecht tot in het oneindige gerekt had kunnen worden. Dat viel niet in mijn smaak. Ik wenschte er een dadelijk einde aan.

Ter voorbereiding, drong ik hem achterwaarts; toen viel ik uit naar zijn gezicht. Hij deed precies, wat ik verwacht had. Hij wierp zijn hoofd onwillekeurig achterover, en dit gaf zijn kin tot aan zijn keel bloot. Met uitgetogen zwaard, sneed ik snel van rechts naar links. De punt van mijn zwaard bewoog slechts een paar duim, maar sneed zijn keel van oor tot oor open.

Ik zal nooit den blik van ontzetting in zijn oogen vergeten, toen hij ruggelings op den vloer tuimelde.

Nu wijdde ik mijn aandacht aan Hamas en Phystal. Ieder van hen gunde den ander gaarne de eer van mij te lijf te gaan. Onder hen retireeren, deden zij zwakke houwten naar mij, met de punt van hun zwaard, maar ik dreef hen geleidelijk in een hoek, toen Fal Sivas tusschenbeide kwam.

Tot zoo ver, had hij zich er toe beperkt om zijn dienaren met schreeuwen aan te moedigen. Nu greep hij een vaas, en slingerde die naar mijn hoofd.

Zuiver door een toeval, zag ik haar aankomen en ontweek haar, zoodat ze in duizend scherven op den grond neerkwam. Toen greep hij iets anders, en wierp mij dit toe — nu werd mijn rechterhand getroffen, en Phystal viel mij aan.

Toen ik een achterwaartschen sprong nam, om hem te ontwijken, wierp Fal Sivas zijn derde projectiel, en van ter zijde zag ik, dat Zanda het opving.

Noch Hamas, noch Phystal waren met het zwaard bekwaam, en ik zou hen gemakkelijk buiten gevecht gesteld kunnen hebben, maar ik bemerkte dat de nieuwe taktiek van Fal Sivas mijn ondergang zou bewerken. Richtte ik mij tegen hem, dan zouden de twee anderen in mijn rug komen, en dat voordeel gunde ik hen niet!

Ik trachtte om hen heen te komen, zoodat zij zich tusschen Fal Sivas en mij zouden bevinden. Op die manier, zouden zij mij tegen de projectielen van deze beschermen, maar dit is gemakkelijker gezegd dan gedaan, wanneer men in een betrekkelijk kleine ruimte twee mannen moet bevechten.

Ik werd sterk in het nadeel geplaatst, doordat ik drie mannen in 't oog moest houden; en terwijl ik Hamas met een uitval achterwaarts drong, wierp ik een snellen blik in de richting van Fal Sivas, maar zag, hoe hij vlak tusschen zijn oogen door een voorwerp getroffen werd. Hij viel als een blok op den vloer. Zanda had hem met zijn eigen wapens verslagen.

Ik kon een glimlach niet onderdrukken, toen ik mijn onverdeelde aandacht aan Hamas en Phystal wijdde. Toen ik hen in een hoek dreef, verbaasde Hamas mij door zijn zwaard weg te werpen en op zijn knieën te vallen.

„Spaar mij, Vandor, spaar mij!” riep hij, „ik wilde je niet aanvallen. Fal Sivas heeft mij gedwongen.” Nu wierp ook Phystal zijn wapen weg, en ook hij viel op zijn magere botten. Het was de weerzinwekkendste uiting van lafheid, waarvan ik ooit getuige ben geweest. Ik voelde veel lust om hen te doorsteken, maar wilde mijn zwaard niet met hun bedorven bloed bezoedelen.

„Dood hen,” ried Zanda mij aan, „je kunt geen van beiden vertrouwen.”

Ik schudde mijn hoofd. „Wij mogen ongewapende mannen niet in koelen bloede dooden,” zei ik.

„Tenzij je het doet, zullen zij onze vlucht verhinderen,” hield zij aan, „indien onze vlucht mogelijk is. Er

zijn anderen, die ons beneden zullen tegenhouden.”

„Ik weet een beter plan, Zanda,” zei ik, en knevelde op staanden voet Hamas en Phystal met de riemen van hun eigen wapenrusting, en vervolgens Fal Sivas, die niet dood, maar alleen bewusteloos was. Ook stopte ik alle drie een prop in den mond, zoodat zij geen keel konden opzetten.

Daarna beval ik Zanda mij te volgen en wij begaven ons haastig naar de hangar, waar het luchtschip op den steiger rustte.

„Waarom ben je hierheen gegaan?” vroeg Zanda. „Wij hadden zoo vlug mogelijk moeten verlaten — je neemt mij toch met je mee, nietwaar, Vandor?”

„Natuurlijk,” zei ik, „en wij zullen heel gauw buiten het gebouw komen. Kom, misschien zal ik je hulp noodig hebben bij het openen van deze deuren,” en ik wees naar de vleugeldeuren aan het einde van de hangar. Zij waren echter goed geplaatst, en na de grendels te hebben weggeschoven, gleden zij gemakkelijk zijwaarts open.

Zanda stapte op den drempel en keek naar buiten. „Wij kunnen niet langs dezen weg vluchten,” zei zij, „'t is vijftig voet naar den grond, en er is geen ladder of ander middel om af te dalen.”

„En toch zullen wij daarlangs ontkomen,” zei ik, en lachte om haar verbazing. „Ga met mij mee, dan zul je zien hoe.”

Wij keerden naar het schip terug, en ik moet bekennen, dat ik ver van gerust was, dat ik slagen zou, toen ik mijn gedachten concentreerde op de kleine metalen bol, waarin de mechanische hersens in den neus van het vliegtuig vervat waren.

Ik geloof, dat mijn hart onder het wachten stilstond, en toen ging er een stroom van opluchting door mij heen, want ik zag het deurtje zich openen en de touwladder naar omlaag zakken.

Zanda keek toe, met van verbazing uitpuilende oogen. „Wie is daar binnen?” vroeg zij.

„Niemand,” antwoordde ik. „Nu de ladder op, en vlug!

Wij mogen hier niet blijven talmen.”

Zij was blijkbaar bevreesd, maar zij gehoorzaamde mij als een goed soldaat, en ik volgde haar langs de ladder in de cabine. Vervolgens prentte ik het brein in, om de ladder op te halen en het deurtje te sluiten, waarna ik mij naar de stuurcabine begaf, door het meisje gevolgd.

Hier concentreerde ik mijn gedachten opnieuw op het mechanische brein boven mijn hoofd. Zelfs na de proef, die ik reeds genomen had, kon ik mij nog niet overtuigd voelen van de werkelijkheid van hetgeen ik deed. Het scheen onmogelijk, dat een onbezield voorwerp het luchtschip van zijn rustplaats zou kunnen opheffen en het veilig door de vleugeldeuren loodsen, maar nauwelijks had ik mij geconcentreerd, of ik voelde dat wij stegen en ons zacht voorwaarts bewogen.

In den stillen nacht gekomen, sloeg Zanda haar armen rond mijn hals. „O, Vandor, Vandor!” riep zij, „je hebt mij uit de klauwen van dat afschuwelijke monster gered. Ik ben vrij! Ik ben weer vrij!” ging zij voort. „O, Vandor, ik ben de jouwe; ik zal voor altijd je slavin zijn. Doe met mij wat je wilt.”

Ik kon zien dat zij verward en hysterisch was. „Je bent buiten jezelve, Zanda,” zei ik. „Je bent mij niets schuldig. Je bent een vrije vrouw. Je hoeft niet mijn slavin, of van wie anders ook, te zijn.”

„Ik wensch je slavin te zijn, Vandor,” zei zij, en toen, zeer zacht: „Ik heb je lief.”

Ik maakte mij zachtjes uit haar armen los. „Je weet niet wat je zegt, Zanda,” zei ik, „je hebt je door je dankbaarheid laten meeslepen. Je mag mij niet liefhebben; mijn hart behoort aan een andere, en er is een andere reden waarom je niet mag zeggen dat je van mij houdt — een reden, die je vroeger of later zult vernemen, en dan zul je wenschen, dat je met stomheid geslagen was geweest, toen je zei dat je mij liefhad.”

Ik dacht aan haar haat jegens John Carter en haar uitgesproken verlangen om hem te doden.

„Ik weet niet wat je bedoelt,” antwoordde zij, „maar als je mij verbiedt om van je te houden, zal ik mijn best

doen je te gehoorzamen, want, wat je ook mag zeggen, ik ben je slavin, en zal het altijd zijn.”

„Daar zullen wij een anderen keer over spreken,” zei ik, „maar nu zal ik je iets vertellen, dat je zult doen wenschen dat ik je in het huis van Fal Sivas achtergelaten had.”

Zij fronste haar voorhoofd en keek mij vragend aan. „Alweer een geheim?” vroeg zij. „Je spreekt opnieuw in raadsels.”

„Wij gaan in dit schip en lange en gevaarlijke reis ondernemen, Zanda. Ik ben gedwongen om je mee te nemen, omdat ik mij niet aan ontdekking kan blootstellen, door je ergens in Zodanga te laten, en het zou natuurlijk je doodvonnis zijn, indien ik je ver buiten de stadswallen liet gaan.”

„Ik wil niet in Zodanga of daarbuiten neergezet worden,” antwoordde zij. „Waarheen je ook gaat, ik wensch je te vergezellen. Je kunt mij op een keer noodig hebben, Vador, en dan zul je blij zijn dat je mij hebt.”

„Weet je waar wij heen gaan, Zanda?” vroeg ik.

„Nee, en het kan mij niet schelen ook. Het maakt voor mij geen verschil, al ging je naar Thuria.”

Ik glimlachte bij deze woorden en wijdde mijn gedachten weer aan het mechanisch brein, om het in te prenten, dat het ons moest brengen naar de plaats waar Jat Or wachtte, en toen hoorden wij het loeiende signaal van een patrouille-vliegtuig boven onze hoofden.

HOOFDSTUK XIV.

Naar Thuria.

Hoewel ik rekening had gehouden met de ontdekking van ons vreemdsoortig schip door een patrouille-vliegtuig, had ik gehoopt, dat wij zonder ongevallen buiten de stad zouden komen. Ik wist, dat indien wij niet gehoorzaamden, het vuur op ons geopend zou worden, en één enkele treffer zou een einde kunnen maken aan al mijn plannen om Thuria te bereiken en Dejah Thoris te redden.

Terwijl de bewapening van het schip, als mij door Fal Sivas beschreven, mij een overweldigend voordeel bij een ontmoeting met een vijand opleverde, aarzelde ik om een strijd aan te binden, omdat een gelukkig schot van mijn tegenstander mij buiten gevecht zou kunnen stellen.

Fal Sivas had gebluft op de kolossale topsnelheid van het product van zijn hersens, en hoe ongaarne ik ook voor een vijand vluchtte, besloot ik om den veiligsten weg te kiezen.

Zanda hield haar gezicht tegen een van de talrijke patrijspoorten in den romp van het schip gedrukt. De sirene van onzen achtervolger loeide nu aanhoudend.

„Het wint op ons, Vandor,” zei zij, „en geeft signalen aan andere patrouilleboten.”

„Waarschijnlijk hebben zij de vreemdsoortige lijnen van dit schip opgemerkt, en is niet alleen hun nieuwsgierigheid, maar ook hun wantrouwen gewekt.”

„Wat denk je te doen?” vroeg zij.

„Ik zal de snelheid van den motor van Fal Sivas op de proef stellen.”

Ik keek naar de onbezielde metalen bol boven mijn hoofd. „Grootste spoed! Sneller! Ontkom onzen achtervolger!” Deze gedachten prentte ik het zwijgende voorwerp in; toen wachtte ik, echter niet lang. Nauwelijks had het fijngevoelige instrument mijn wil opgenomen, of het snellere draaien van den motor bewees dat ik gehoorzaamd was.

„Zij winnen niet meer,” riep Zanda. „Wij geraken hen ver voor!”

Het scherpe geknal van snelvuur trof onze ooren. Onze vijand had het vuur op ons geopend, en bijna gelijktijdig met de schoten, hoorden wij dat ook andere sirenes ons een halt toeriepen. Het snelle gesuis van de ijle lucht op Mars langs de zijden van ons schip bevestigde onze razende snelheid. De lichten van de stad verdwenen vliegensvlug beneden ons. Wij waren weldra buiten het bereik van de zoeklichten van de patrouille-vliegtuigen. Ik weet niet welke onze snelheid was, maar waarschijnlijk dicht bij de 1350 haads per uur.

Wij vlogen laag boven een voormalige zeebedding, die westelijk van Zodanga ligt; toen verminderden na ongeveer vijf minuten — het kan niet veel langer zijn geweest — onze snelheid aanmerkelijk, en ik zag een klein vliegtuig voor ons uit in de ijle atmosfeer zweven.

Ik wist dat dit de machine was, waarop Jat Or mij wachtte, en ik prente het brein in, dat wij langszij moesten komen en stoppen.

Het gehoorzamen van het schip aan mijn geringste gedachte was spookachtig, en toen wij langzij het vliegtuig van Jat Or waren gekomen, schenen spookachtige handen het zijdeurtje in onze romp te openen. Jat Or stond op het dek van mijn machine en staarde vol verbazing naar ons.

„Indien ik iets dergelijks niet verwacht had,” zei hij, „zou ik nu op weg naar Helium zijn geweest. 't Is een luguber machine, met die kolossale oogen, die er het uiterlijk van een afschuwelijk monster aan verleenen.”

„Je zult daarin versterkt worden, als je een tijdje aan

boord bent geweest,” zei ik. „'t Is inderdaad een spookschip.”

„Wil je hebben, dat ik nu aan boord kom?” vroeg hij.

„Ja,” antwoordde ik. „Daarna zullen wij je vliegtuig zijn bestemming geven.”

„Wat zullen wij er mee doen? Het aan zijn lot overlaten?”

„Zet het bestemmingskompas op Helium en de klep tot halve kracht open. Onderweg komen wij weer langsij en zullen je aan boord nemen. Een van de patrouilleboten in Helium zal het vliegtuig oppikken en naar mijn hangar brengen.”

Hij deed zoals ik gezegd had, en ik prentte het brein in, ons langsij te brengen zoodra hij weer onderweg zou zijn. Een oogenblik later stapte hij in de cabine van Fal Sivas' uitvinding over.

„Gerieflijk,” zei hij, „de ouwe baas moet Sybaritisch aangelegd zijn.”

„Hij dacht het gerieflijk te zullen hebben,” antwoordde ik, „maar zijn voorliefde voor weelde heeft zijn zenuwstelsel zoo verweekelijkt, dat hij na de voltooiing van zijn schip er niet mee op reis durfde gaan.”

Jat Or keek in de cabine om zich heen, en toevallig viel zijn oog op de zijdeur in den romp; toen ik dit liet sluiten door het brein. Hij gaf zijn grenzenlooze verbazing te kennen.

„In den naam van mijn eersten voorvader,” riep hij, „wie sluit die deur? Ik zie niemand, en je hebt geen knop of instrument aangeraakt sedert ik aan boord kwam.”

„Kom mee naar het voorschip,” noodigde ik uit, „en je zult zien, dat de geheele bemanning van dit luchtschip besloten is in een metalen hulsel, niet grooter dan je vuist.”

Toen wij binnen kwamen, zag Jat Or voor de eerste maal Zanda. Ik kon zijn verrassing in zijn oogen weerkaatst zien, maar hij was te welopgevoed om eenige opmerking te maken.

„Dit is Zanda, Jat Or,” zei ik. „Fal Sivas stond op het

punt haar hersenpan weg te nemen, in het belang der wetenschap, toen ik hem vannacht stoorde. Het arme kind was genoodzaakt om van twee kwaden het minste te kiezen, en zoo komt het, dat zij bij mij is.”

„Die verklaring is een weinig misleidend,” merkte Zanda op. „Zelfs indien mijn leven niet in gevaar had verkeerd en ik door alle bescherming en weelde omringd geweest was, zou ik nog gekozen hebben met Vandor mee te gaan, zelfs tot aan het einde van het heelaal.”

„Je ziet, Jat Or,” merkte ik op, met een glimlachje, „dat de jonge dame mij niet bij uitstek kent; is dat het geval, dan zal zij waarschijnlijk van gedachte veranderen.”

„Nooit,” zei Zanda.

„Wacht af en zie,” vermaande ik haar.

Gedurende onzen tocht van Helium naar Zodanga, had ik Jat Or een uitlegging gegeven van het wonderbaarlijk mechanisme, dat door Fal Sivas een mechanisch brein werd genoemd, en ik kon zien, hoe de oogen van den jongen padwar zich over deze uitvinding verbaasden.

„Daar hangt het,” zei ik, en wees naar den metalen bol.

„En dat kleine ding opent de deuren en drijft den motor aan?” vroeg hij.

„De motoren drijven het schip aan,” verbeterde ik, „en andere motoren verrichten het openen van de deuren en andere mechanische bewegingen. Het mechanisch brein bestuurt het alleen, zooals onze hersens onze handen zekere bewegingen te doen zouden geven.”

„En dat ding denkt?” vroeg hij.

„In alle opzichten en tot alle doeleinden werkt het als het menschelijk brein, met het eenige verschil, dat het geen oorspronkelijke opvattingen kan hebben.”

De padwar stond den bol verscheidene minuten zwijgend te beschouwen. „'t Geeft mij een vreemd gevoel,” zei hij eindelijk, „een hulpeloos gevoel, alsof ik mij in de macht bevond van eenig wezen, dat alvermogen is

en toch geen rede bezit.”

„Met mij is het nagenoeg 't zelfde,” erkende ik, „en ik kan niet nalaten er naar te raden, wat het zou kunnen doen, indien het wel rede bezat.”

„Ook ik beef bij de gedachte daaraan,” zei Zanda, „indien Fal Sivas het een van zijn eigen meedoogenlooze eigenschappen ingeplant heeft.”

„'t Is zijn schepping,” merkte ik op.

„Laten wij dan hopen, dat het nooit op een oorspronkelijke gedachte zal komen.”

„Dat is natuurlijk een onmogelijkheid,” meende Jat Or.

„Dat weet ik nog niet zoo zeker,” antwoordde Zanda. „Fal Sivas had iets dergelijks in zijn hoofd. Ik weet, dat hij aan zoiets werkte, maar of hij er in is geslaagd, zijn uitvinding het vermogen om oorspronkelijk te denken te verleen, weet ik niet. Ik weet, dat hij niet alleen hoopte, dit wonder op een goeden dag te wrochten, maar aan zijn griezige machine zelfs het vermogen om te spreken te geven.”

„Waarom griezige?” vroeg Jat Or.

„Omdat het onmenselijk en onnatuurlijk is,” antwoordde Zanda. „Uit den geest van Fal Sivas kan niets goeds voortkomen. Het voorwerp, dat je daar ziet, werd opgevat in haat en zinnelijkheid en begeerte, en bestemd voor de voldoening van figuren zooals Fal Sivas. Geen veredelende of verheven gedachten speelden een rol bij het ontstaan er van, en zouden er niet uit kunnen voortspruiten, zelfs al bezat het de eigenschap der oorspronkelijke gedachte.”

„Maar ons doel is wel nobel en verheven,” merkte ik op, „en indien wij er onze verwachtingen mee kunnen verwezenlijken, zal het een goede daad hebben verricht.”

„Niettemin, ben ik er bang van,” zei Zanda. „Ik verfoei het, omdat het mij aan Fal Sivas herinnert.”

„Ik hoop niet, dat het over deze openhartige bekentenissen peinst,” zei Jat Or nu.

Zanda sloeg zich met de palm van haar hand op de lippen, en haar oogen drukten een nieuwen schrik uit.

„Daar had ik niet aan gedacht,” fluisterde zij. „Misschien zint het op ditzelfde oogenblik reeds op wraak.”

Ik kon niet anders dan om haar angst lachen. „Indien ons door dat brein eenig ongeluk overkomt, Zanda,” zei, „kun je mij er de schuld van geven, want het is mijn brein volgens hetwelk dit schip handelen zal, zoo lang ik in het bezit er van ben.”

„Ik hoop dat je gelijk hebt,” zei zij, „en dat het ons brengen zal waarheen jij wilt.”

„En stel eens, dat wij Thuria levend bereiken?” bracht Jat Or in 't midden. „Je weet, dat ik daar aan getwijfeld heb. Ik heb er diep over nagedacht, nadat je gezegd had, dat het onze bestemming was, en nu ben ik benieuwd, wat wij op die satelliet zullen ervaren. Wij zullen in grootte zoo buiten verhouding staan tot alles, wat wij daar mochten aantreffen.”

„Misschien ook niet,” zei ik, en legde hem de theorie uit van compenseerende indeeling van massa's, zooals Fal Sivas het mij had gedaan.

„Het klinkt ongerijmd,” zei Jat Or.

Ik trok mijn schouders op. „Zoo ging het mij ook,” erkende ik, „maar hoe wij het karakter van Fal Sivas ook verafschuwen, wij mogen niet over het hoofd zien, dat hij een merkwaardig wetenschappelijk brein bezit, en ik schort mijn oordeel op, tot wij de oppervlakte van Thuria bereikt hebben.”

„Althans,” zei Jat Or, „onverschillig welke toestanden wij daar aantreffen, zullen de ontvoerders van de prinses geen voordeel over ons hebben, indien wij hen daar vinden.”

„Twijfel je dan, dat wij hen vinden zullen?” vroeg ik.

„'t Is slechts een kwestie van gissen, hoe dan ook beschouwd,” antwoordde hij, „maar het schijnt niet binnen de grenzen van het mogelijke te liggen, dat twee uitvinders, onafhankelijk van elkaar arbeidend, twee gelijke schepen uitgedacht en gebouwd te hebben, die in staat zijn om de luchtledige ruimte tusschen hier en Thuria te doorklieven, onder de besturing van twee

mechanische breinen.”

„Maar zoo ver ik weet,” zei ik, „is het schip van Gar Nal niet aldus geconstrueerd. Fal Sivas gelooft niet, dat Gar Nal een zoodanig brein heeft geschapen. Hij denkt zelfs, dat de mogelijkheid er van, niet eens bij hem is opgekomen, zoodat wij mogen aannemen, dat het schip van Gar Nal bestuurd wordt door hem zelf, althans geheel met menschelijke middelen.”

„Welk schip heeft dan de meeste kans om Thuria te bereiken?” vroeg Jat Or.

„Volgens Fal Sivas,” antwoordde ik, „kan daaromtrent geen twijfel bestaan. Zijn mechanisch brein kan geen vergissingen begaan.”

„Als wij dat aannemen,” zei Jat Or, „moeten wij ook de mogelijkheid aanvaarden, dat het menschelijk brein van Gar Nal in sommige opzichten in zijn berekeningen kan falen.”

„Wat versta je daardoor?” vroeg ik.

„Het kwam mij op, dat Gar Nal door een fout in zijn berekeningen, Thuria niet zou kunnen bereiken, terwijl wij, door een onfeilbaar brein, daarin beslist zullen slagen.”

„Daar had ik nog niet aan gedacht,” zei ik. „Ik werd zoo bezeten door het denkbeeld, dat Gar Nal en Ur Jan hun slachtoffer naar Thuria zouden brengen, dat ik nooit een gedachte over had voor de mogelijkheid, dat zij niet in staat zouden zijn daar aan te komen.”

Het denkbeeld verontrustte mij, want nu begreep ik hoe hopeloos onze tocht was, indien wij op Thuria kwamen, alleen om te ontdekken dat Dejah Thoris daar niet was. Waar moest ik haar dan zoeken? Waar kon ik hopen haar in de grenzenlooze uitgestrektheden van de ruimte te vinden? Ik zette die gedachten echter spoedig van mij af, want ongerustheid is een vernietigende kracht, die ik geprobeerd heb uit mijn levensfilosofie verwijderd te houden.

Zanda keek mij met een verbaasd gezicht aan. „Gaan wij inderdaad naar Thuria?” vroeg zij. „Ik begrijp niet,

waarom iemand naar Thuria zou wenschen te gaan; maar ik schik mij er in, als jij gaat. Wanneer vertrekken wij, Vandor?"

„Wij zijn er nu al naar op weg,” antwoordde ik. „Op het oogenblik dat Jat Or aan boord kwam; heb ik het brein rechtstreeks naar Thuria koers laten nemen.”

HOOFDSTUK XV.

Thuria.

Later, toen wij het koude, donkere luchtruim doorkliefdien, drong ik bij Zanda en Jat Or aan, dat zij wat rust zouden nemen.

Hoewel wij geen dekens hadden, zouden wij niet onder de koude lijden, want de temperatuur in de cabine was behaaglijk. Ik had het brein bevolen daarvoor te zorgen, zoowel als voor den toevoer van zuurstof, nadat wij de oppervlakte van Barsoom hadden verlaten.

In de cabine stonden smalle, maar gemakkelijke divans, en er waren ook kussens, zoodat wij het ons zoo behaaglijk mogelijk maakten.

Wij hadden Barsoom om ongeveer de helft van de achtste zode verlaten, wat gelijk staat met middernacht, en onze snelheid in aanmerking genomen, dachten wij omstreeks den middag van den volgenden dag in Thuria aan te komen.

Terwijl mijn twee tochtgenooten sliepen, stelde ik een nauwkeuriger onderzoek naar het binnenste van het schip in, dan waartoe Fal Sivas mij de gelegenheid had gegeven. Het was ruim voorzien van proviand; ik vond ook dekens, en, wat mij meer interesseerde, ook wapens, zooals zwaarden en dolken, en radiumgeweren en pistolen, zooals op Barsoom in gebruik, en een aanzienlijke hoeveelheid munitie.

Fal Sivas scheen niets te hebben vergeten, toch zouden al zijn voorzorgen en een genialiteit geen nut hebben gehad, indien ik mij niet van zijn schip had kunnen meester maken. Zijn lafheid belette hem er praktisch gebruik van te maken, en een ander zou hij het natuur-

lijk niet hebben toevertrouwd, zelfs indien hij geloofd had, dat een ander brein dan het zijne het kon besturen, wat hij tegengesproken had.

Na mijn inspectie, ging ik voor een van de groote oogen staan kijken. De hemelen waren een zwarte ledige ruimte met koude en glinsterende lichtpunten. Hoe anders geleken de sterren, wanneer de atmosfeer van de planeet gepasseerd was! Ik keek uit naar Thuria. Het was nergens in 't zicht. Had het mechanische brein gefaald? Had het ons, terwijl ik op onderzoek uit was, in een anderen koers gestuurd? Het ligt niet in mijn aard om in geval van nood mijn hoofd te verliezen, zoodat ik ging zitten, om bedaard over mijn vraagstukken na te denken.

Juist op dat oogenblik kwam Jat Or binnen. „Hoe lang heb ik geslapen?” vroeg hij.

„Niet lang,” antwoordde ik. „Je kunt gerust nog wat gaan slapen.”

„Ik heb geen slaap,” zei hij. „'t Is dan ook vrij moeilijk om den slaap te vinden, gedurende een opwindend avontuur als dit. Ga eens na, prins...”

„Vandor,” verbeterde ik hem.

„Nu en dan vergeet ik het,” zei hij, „maar, zooals ik zei, denk eens aan de mogelijkheden van dit avontuur, aan onze positie.”

„Dat heb ik al gedaan,” merkte ik eenigszins somber op.

„Over een paar uren zullen wij zijn, waar nog geen bewoner van Barsoom geweest is — op Thuria.”

„Daar ben ik niet zoo zeker van,” was mijn antwoord.

„Wat bedoel je?” vroeg hij.

„Kijk eens vooruit. Zie je iets van Thuria?”

Hij keek door een van de patrijspoorten en richtte zich toen tot mij. „Ik zie er niets van,” zei hij.

„En ik evenmin,” antwoordde ik. „En begrijp je, wat dat beteekent?”

Hij kreeg een lichten schok. „Zouden wij soms niet naar Thuria op weg zijn? Kan het brein zich vergist hebben?”

„Dat weet ik niet,” antwoordde ik.

„Hoe ver is het, van Barsoom naar Thuria?” vroeg hij.

„Iets meer dan 15.700 haads,” zei ik. „Ik schatte, dat wij den tocht in ongeveer vijf zoden zouden afleggen.”

En hier kwam Thuria rechts van ons juist in het gezicht, en Jat Or slaakte een uitroep van blijdschap. „Ik weet het,” riep hij! „Dit mechanische brein werkt beter dan het onze,” ging hij voort. „Gedurende de tien zode van een Barsoomschen dag, draait Thuria driemaal rond onze planeet, terwijl wij, dus onderweg waren naar haar oog, is zij ongeveer anderhalve maal rond Barsoom gewenteld.”

„En denk je, dat het mechanische brein aldus geredeneerd heeft?”

„Onbetwistbaar,” zei hij, „en het zal onze aankomst zoo regelen, dat wij de planeet in haar baan ontmoeten.” Ik krabde op mijn hoofd. „Dat werpt een andere vraag op, waar ik niet eerder aan gedacht heb,” zei ik.

„Welke dan?” vroeg Jat Or.

„De snelheid van ons schip is bij benadering 3250 haads per zode, terwijl Thuria zich verplaatst met een snelheid van meer dan 41.250 haads in denzelfden tijd.”

Jat Or floot. „Meer dan twaalf en een halve maal sneller dan wij. Hoe, bij onzen eersten voorvader, kunnen wij haar dan bereiken?”

Ik maakte een gebaar van berusting. „Dat zullen wij aan het brein moeten overlaten, zou ik zeggen. Hoe zou jij landen, indien jij de bestuurder was?”

„Wij zouden de zwaartekracht van Thuria in aanmerking moeten nemen.”

„Dat is het juist,” antwoordde ik. „Wanneer wij binnen de invloedssfeer komen, zullen wij voortgestuwd worden met dezelfde snelheid als zij, en dan kunnen wij een natuurlijke landing ondernemen.”

Jat Or keek naar het groote oog van Thuria aan onze rechterhand. „Hoe geducht ziet ze er uit,” zei hij. „Het schijnt niet mogelijk te zijn, dat wij dicht genoeg genaderd zijn om haar zoo groot te doen lijken.”

„Je vergeet,” zei ik, „dat toen wij haar naderden, wij kleiner begonnen te worden — om ons tot haar grootte

in verhouding te brengen. Wanneer wij haar oppervlakte bereiken, indien dit ooit geschiedt, zal ze ons even groot toelijken als Barsoom, wanneer wij op de oppervlakte daarvan zijn.”

„Alles schijnt mij een krankzinnigen droom,” merkte Jat Or op.

„Ik ben het volkomen met je eens,” antwoordde ik, „maar je zult moeten toegeven, dat het een hoogst belangwekkenden droom belooft te worden.”

Terwijl wij de ruimte doervlogen, schoot Thuria dwars voor onzen boeg, om dan te verdwijnen beneden den oostelijken rand van de planeet, die nu zoo ver beneden ons lag. Ongetwijfeld, wanneer zij een andere omwenteling volbracht zou hebben, zouden wij binnen haar invloedssfeer zijn. Dan, en niet eerder, zouden wij de uitkomst van dit gedeelte van ons avontuur weten.

Ik drong nu aan, dat Jat Or nog wat zou gaan slapen, want niemand wist wat de toekomst voor ons in haar schoot hield, en hoeveel er lichamelijk en geestelijk van ons gevergd zou worden. Later, wekte ik Jat Or, om zelf rust te nemen.

Jat Or hield zijn blik door het stuurboord-oog gericht. Hij keek niet naar mij om, maar scheen mijn binnenkomen gehoord te hebben.

„Ze is op komst,” riep hij vol spanning. „Issus! Welk een grootsch en bezielend schouwspel!”

Ik voegde mij bij hem en keek over zijn schouder. Voor mij uit lag een grootsche wereld, een halvemaanvormige rand, belicht door de zon er achter. Ik meende vaag omtrekken van bergen en dalen te zien, lichtere uitgestrektheden, die zandwoestijnen hadden kunnen zijn geweest, en donkere massa's — misschien wouden. Een nieuwe wereld! Een wereld, die nog nooit door een bewoner van de Aarde of van Barsoom bezocht was.

Zanda voegde zich nu ook bij ons, en toen zij Thuria zag, kon zij een kreet van opgetogenheid niet onderdrukken.

Kort daarna bemerkte ik, dat onze koers gewijzigd was. Thuria scheen nu recht beneden ons te liggen, in

plaats van vooruit. Wij waren binnen de invloedssfeer, en werden met haar eigen ontzaglijke snelheid door de ruimte gevoerd. Nu daalden wij spiraalvormig; het brein werkte tot in de volmaaktheid.

Omdat ik er niet veel voor voelde, bij nacht op een vreemde wereld te landen, prentte ik het brein in om tot op ongeveer 200 haads van de oppervlakte van de satelliet te dalen, en langzaam in de richting van den aanbreekenden dageraad te blijven kruisen.

Vervolgens stelde ik voor om in afwachting daarvan, iets te nuttigen. Zanda bood dadelijk aan, een maaltijd voor ons gereed te maken, en toen zij de cabine verliet, volgde Jat Or haar met zijn oogen.

„Zij heeft heelemaal niets van een slavin,” zei hij, „en toch gedraagt zij zich tegenover u alsof zij het was.”

„Ik heb haar gezegd, dat zij vrij is,” antwoordde ik, „maar zij volhardt in deze houding. Zij was een gevangene in het huis van Fal Sivas, en aangewezen om mijn slavin te zijn. Zij is van huis uit de dochter van een edelman van lageren rang en een welopgevoed, schrander meisje.”

„En zeer mooi,” zei Jat Or. „Ik geloof, dat zij op u verliefd is, prins.”

„Misschien houdt zij het voor liefde,” zei ik, „maar 't is slechts dankbaarheid. Als zij wist wie ik was, zou zelfs haar dankbaarheid in haat verkeeren. Zij heeft den dood van John Carter gezworen.”

„Waarom?” vroeg Jat Or.

„Omdat hij Zodanga veroverde; haar vader sneuvelde, en haar moeder ondernam de laatste groote reis op den boezem van Issus. Zij meent dus goede redenen te hebben om John Carter te haten.”

Toen wij laag boven Thuria kruisten, zag ik wouden beneden ons en kronkelende lijnen van een lichtere kleur, die ik voor beken of rivieren hield, en in de verte verrezen gebergten. Het scheen een zeer schoone en indrukwekkende wereld. Ik was echter niet zeker omtrent het water, omdat op Barsoom algemeen werd geloofd, dat de satellieten praktisch gebrek aan vocht hadden.

Het was mij echter gebleken, dat geleerden zich wel eens vergissen.

Ik werd ongeduldig. De dag scheen nooit te zullen aanbreken, maar eindelijk vertoonde zich de eerste rose streep achter de voor ons liggende bergtoppen, en de bijzonderheden van deze vreemde wereld namen langzamerhand vorm voor ons aan, gelijk een tafereel dat zich op het witte doek afspeelt.

Wij keken neer op een beboschte vallei, met lage heuvels daar voorbij. De kleuren waren dezelfde als op Barsoom — het scharlaken gras, de majestueuse, vreemd getinte boomen; maar zoo ver ons oog reikte, zagen wij geen levend wezen.

„Er moet toch leven zijn,” zei Zanda, toen Jat Or een opmerking in tegengestelden zin maakte. „Te midden van al die pracht en schoonheid, *moeten* levende oogen zijn, om te zien en te bewonderen.”

„Gaan wij nu landen?” vroeg Jat Or.

„Wij zijn hier gekomen om het schip van Gar Nal te zoeken,” antwoordde ik, „dus daarnaar moeten wij het eerst uitkijken.”

„Het zal gelijken op het zoeken naar een naald op een doode zeebedding,” merkte Jat Or op.

Ik knikte. „Ik vrees het ook, maar wij zijn tot dat doel gekomen, éénig en alleen.”

„Kijk!” riep Zanda opeens. „Wat is dat, daarginds — voor ons uit?”

HOOFDSTUK XVI.

Onzichtbare Vijanden.

Ik keek in de door Zanda aangewezen richting en zag iets, dat een groot gebouw op een rivieroever scheen te zijn. Het gevaarte rustte op een open plek in het woud, en waar de zon de torens raakte, weerkaatste het schitterende stralen in allerlei kleurschakeeringen.

Een deel van het gebouw lag tegenover een soort van ommuurd plein, en een voorwerp, dat daar lag, boeide onze aandacht veel meer dan het gebouw zelf.

„Wat zou het zijn, Zanda?” vroeg ik, want zij had het 't eerst ontdekt.

„Ik denk, het schip van Gar Nal,” antwoordde zij.

„En waarom denk je dat?” vroeg Jat Or.

„Omdat het zoo veel op dit gelijkt. Gar Nal en Fal Sivas stalen elkaars ideeën, zoo dikwijls zij de gelegenheid hadden, en 't zou mij verwonderen, indien hun schepen niet sterk op elkaar geleken.”

„Ik geloof stellig, dat je gelijk hebt, Zanda,” zei ik. „'t Is niet met redelijkheid aan te nemen, dat de bewoners van Thuria, dank zij het een of ander wonderbaarlijk toeval, een schip hebben gebouwd, dat zoo aan dat van Fal Sivas gelijk is, en de mogelijkheid, dat een derde schip van Barsoom op de satelliet is geland, is even onaannemelijk.”

Ik beduidde het brein om spiraalvormig te dalen, en weldra vlogen wij op een hoogte, van waar wij de bijzonderheden van het gebouw en de omgeving duidelijk konden waarnemen.

Hoe dichter wij het schip op het plein naderden, des te meer kregen wij de zekerheid, dat het dat van Gar

Nal was, maar nergens was iets van hem, Ur Jan of Dejah Thoris te bespeuren. Ook de plaats was zoo verlaten, dat het een doodenakker had kunnen zijn.

„Ik zal ons schip naast dat van Gar Nal laten landen,” zei ik. „Kijk je wapens na, Jat Or.”

„Ze zijn in orde, pri... Vandor.”

„Ik weet niet, hoeveel koppen de bemanning van het Schip telt,” merkte ik nu op. „Komt het tot vechten, dan moeten wij hen niet dooden, tot wij de zekerheid hebben, dat Dejah Thoris bij hen is.”

„Zij verlieten Barsoom een vollen dag eerder dan wij; en hoewel de waarschijnlijkheid gering is, kunnen zij het lot van hun gevangene al bezegeld hebben. Er moet er dus minstens één in leven blijven, om ons den weg te wijzen.”

Wij daalden langzaam. Ieder oog was waakzaam. Zanda had zich een oogenblik geleden verwijderd, en kwam nu terug, haar tengere gestalte in de wapenrusting van een krijgsman van Mars uitgedost.

„Waar is dat voor?” vroeg ik haar.

„Elk zwaard meer is er één,” zei zij. „ Wij weten de sterkte van den vijand niet.”

„Maar je moet aan boord blijven,” verzocht Jat Or met nadruk, waarop Zanda met een hoofdschudden antwoordde.

Ons schip was keurig naast dat van Gar Nal op den grond neergestreken. Ik liet de deur openen en de touwladder zakken. Nog was hier ergens eenig teeken van leven te zien. Een doodsche stilte hing als een zware mantel over het geheele landschap.

Ik stond in de deur een oogenblik om mij heen te kijken, en daalde toen af, door Jat Or en Zanda gevolgd.

Voor ons doemde een kasteel op, een somber, geheimzinnig gebouw van onaardsche architectuur, met vele torens van verschillende types, sommige afzonderlijk, en sommige in groepen.

De theorie van Fal Sivas omtrent den mineralenrijkdom van de satelliet bewaarheidend, waren de muren opgebouwd uit blokken kostbare steenen, die zoodanig

opgestapeld waren, dat de schitterende kleuren en tinten, die ze afstraalden, alle beschrijving te boven gingen.

Op dit moment echter, schonk ik slechts weinig aandacht aan de schoonheden van dit bouwwerk, maar des te meer aan het schip van Gar Nal. Een zijdeur, gelijk aan die van ons, stond open; een touwladder hing er uit af.

Ik wist dat een ieder, die deze ladder beklom, zeer in het nadeel zou zijn bij iemand, die hem van boven aanviel, maar een andere keuze bleef mij niet over. Ik verzocht Zanda, zich op eenigen afstand te plaatsen, zoodat zij in het inwendige van het schip kon zien, en om mij te waarschuwen, wanneer iemand zich daar vertoonde. Toen klom ik vlug naar boven.

Een snelle blik naar binnen zei mij dat er niemand was, en het duurde niet lang of ik stond in de cabine.

De inwendige inrichting leverde een klein verschil op met het schip van Fal Sivas, en de cabine was lang niet zoo weelderig.

Van deze, begaf ik mij naar de stuur-cabine. Ik zag niemand. Toen zocht ik in alle deelen van het schip. Het was geheel verlaten. Ik daalde weer op den grond en deelde Jat Or en Zanda mijn bevindingen mee.

„'t Is vreemd,” zei Jat Or, „dat niemand ons aangeropen of eenige aandacht geschonken heeft. Zou het kasteel ook geheel verlaten zijn?”

„Er kleeft iets spookachtigs aan het geheel,” zei Zanda, met zachte, benepen stem. „Zelfs de stilte schijnt hoorbaar. Ik zie niemand, ik hoor niemand, en toch voel ik — ik weet niet wat.”

„Ik heb een gevoel, dat het kasteel niet verlaten is,” zei Jat Or. „Ik voel zooiets, alsof wij door wezens omringd worden. Ik zou kunnen zweren, dat er oogen op ons rusten — vele oogen, die iedere van onze beweging bespieden.”

Ik onderging nagenoeg dezelfde gewaarwording. Ik keek naar de vensters van het kasteel, in de verwachting daar oogen op ons gevestigd te zien, maar nergens was eenig teken van leven. Toen bracht ik luidkeels den op

Barsoom gebruikelijken groet.

„Kaor!” schreeuwde ik. „Wij zijn reizigers uit Barsoom. Wij wenschen met den kasteelheer te spreken.”

Stilte was het eenige antwoord.

„Hoe griezelig!” riep Zanda. „Waarom antwoorden zij niet? Er moet iemand hier zijn — er *is* iemand hier. Ik weet het! Ik kan hen niet zien, maar hier zijn menschen. Wij zijn er door omsingeld.”

„Je hebt vast en zeker gelijk, Zanda,” zei ik. „In dat kasteel moet iemand zijn, en ik ga daarbinnen kijken. Wacht beiden hier.”

„Ik vind, dat wij allen te zamen moeten gaan,” zei het meisje.

„Ja,” viel Jat Or haar bij, „wij moeten niet van elkaar gaan.”

Ik kon geen geldige tegenwerping verzinnen, dus knikte toestemmend. Ik liep naar de gesloten deur van het kasteel, met Jat Or en Zanda achter mij.

Wij waren ongeveer halfweg tusschen schip en kasteel gekomen, toen de stilte verscheurd werd door een stem, ijzingwekkend door den angst, die van boven kwam, blijkbaar uit een van de hooge torens.

„Vlucht, mijn opperhoofd!” riep zij. „Vlucht van deze afschuwelijke plek, zoo lang het nog kan!”

Ik stond stil, perplex — het was de stem van Dejah Thoris.

„De prinses!” riep Jat Or.

„Ja,” zei ik, „de prinses. Komt!” Toen liep ik tegen het kasteel, maar had nog slechts weinige stappen gedaan, of achter mij uitte Zanda een gil van ontzetting. Ik keerde mij om, en het leek mij toe alsof zij aan stuiptrekkingen leed. Haar gezicht was van afschuw verwrongen, zij bewoog haar oogen en armen en beenen alsof zij tegen een vijand vocht, maar zij was alleen. Er was niemand in haar nabijheid.

Jat Or en ik sprongen op haar toe; maar zij ging achteruit, steeds worstelend. Zigzagsgewijze bewoog zij zich naar den kasteelmuur, niet door de kracht van haar eigen spieren, maar alsof zij er heen gesleept werd, leek het.

Dit alles geschiedde in minder tijd dan ik noodig heb het te vertellen.

Jat Or was dichterbij Zanda geweest dan ik, en hij had haar bijna ingehaald, toen ik hem hoorde roepen: „Issus! Nu heb ik het ook!”

Toen zeeg hij op den grond als in een flauwte, maar hij worstelde evenzoo als Zanda — als met een tegenstander.

Ik rende Zanda na met uitgetogen zwaard, hoewel er geen vijand was, wiens bloed het kon drinken. Zelden in mijn leven heb ik mij zoo nietig, zoo machteloos gevoeld. Hier was ik, de geduchtste zwaardvechter op twee werelden, niet bij machte om mijn vrienden te verdedigen, omdat hun vijanden onzichtbaar waren.

In de klauwen van welke boosaardige macht konden zij verkeerden, die hen, door de ruimte en van een hooggelegen punt, naar willekeur scheen te kunnen doen bewegen? Hoe hulpeloos wij ook waren, onze hulpeloosheid werd nog vermeerderd door het psychologische effect van dezen geheimzinnigen en spookachtigen aanval.

Mijn aardsche spieren brachten mij weldra aan de zijde van Zanda. Toen ik haar wilde grijpen en tegenhouden, voelde ik iets rond een enkel, en ik viel. Ik voelde handen op mij — vele handen. Mijn zwaard werd mij ontrukkt; mijn andere wapens werden mij ontnomen.

Ik vocht, zooals misschien nog nimmer. Ik voelde de lichamen van mijn tegenstanders tegen mij aan dringen. Ik voelde hun handen, toen zij mij aanraakten, en hun vuisten, toen zij mij sloegen; maar ik zag niemand, en toch kwamen mijn eigen slagen neer op stevig vleesch. Dat was althans iets. Het verleende mij een grooter besef van gelijkheid dan eerst; maar ik begreep niet, waarom ik deze wezens wel kon voelen, en toch niet zien.

Eindelijk, werden de vreemde gedragingen van Zanda er gedeeltelijk door verklaard. Haar schijnbare stuiptrekkingen, waren teekenen van verzet tegen haar onzichtbare aanvallers geweest. Nu sleepten zij haar naar den ingang, en terwijl ik mij in het luchtledige verweerde, zag ik haar binnen het kasteel verdwijnen.

Toen bezweek ik voor de overmacht; mijn polsen wer-

den op mijn rug gebonden en ik werd ruw overeind gezet.

Ik kan mijn gevoelens onmogelijk trouw weergeven; de onwezenlijkheid van dit alles had mij versuft en verbijsterd. Voor althans één keer in mijn leven, scheen ik het vermogen tot redeneeren ten eenenmale te missen, misschien omdat iets zóó vreemdsoortigs mij nog nooit overkomen was. Zoodra ik stond, keek ik om mij heen, en zag dat Jat Or op gelijke wijze gekneveld was als ik.

Nu werd ik naar den ingang gedrongen, waarachter Zanda verdwenen was, en Jat Or werd in dezelfde richting gedreven.

„Kunt ge iemand zien, prins?” vroeg hij.

„Ik kan jou zien,” antwoordde ik.

„Welke demonische macht heeft ons gegrepen?”

„Ik weet het niet,” was mijn antwoord, „maar ik voel handen op mij en de warmte van lichamen om mij heen.”

„Ik vrees, dat het met ons gedaan is, prins,” zei hij.

„Gedaan?” riep ik. „Wij leven nog.”

„Neen, zoo bedoel ik het niet,” zei hij. „Ik bedoel, dat wij met betrekking tot onzen terugkeer naar Barsoom alle hoop wel kunnen opgeven. Zij hebben ons schip in hun bezit. Hoe zouden wij dus van hier kunnen ontsnappen?”

Ons schip! In de opwinding van wat ik juist doorleefd had, had ik zoowaar het schip vergeten! Het was onze eenige hoop, ooit weer naar Barsoom te kunnen terugkeeren. En het was onze onzichtbare vijanden in handen gevallen. Het moest gered worden.

Daar was een middel op! Ik concentreerde mijn gedachten op het mechanische brein — ik beval het op te stijgen en boven het kasteel te wachten, buiten ieder bereik, tot ik nadere aanwijzingen gaf.

Toen werd ik door het onzichtbare binnen het kasteel gesleept. Zou het brein mij gehoorzaamd hebben. Zou ik dat ooit weten?

HOOFDSTUK XVII.

De Kat-Mensch.

Terwijl ik over een breede gang binnen het kasteel werd gevoerd, bleven mijn gedachten op het brein van het schip geconcentreerd. Ik werd gedrukt door de gedachte, dat ik op zulk een grooten afstand niet bij machte geweest zou zijn er mijn wil aan over te brengen, terwijl ik door de indrukken en gebeurtenissen van het oogenblik afgeleid werd. Het schip was voor ons allen van zulk een groote beteekenis en voor de bevrijding van Dejah Thoris onmisbaar, dat de gedachte van het te moeten prijs geven een verpletterende slag was.

Ik sloeg mijn oogen op, en zag Jat Or naast mij loopen. Hij ving mijn blik op, en glimlachte berouwvol tegen mij.

„Ons avontuur op Thuria schijnt van korten duur te zullen zijn,” zei hij.

Ik knikte. „De toekomst ziet er niet rooskleurig uit,” gaf ik toe. „Ik heb nog nooit in zulk een toestand verkeerd, dat ik mijn vijand niet zien of treffen kon.”

„Noch hem hooren,” voegde Jat Or er bij. „Behalve dat ik handen voel, die mij over deze gang sleepen, zie ik hier geen anderen dan u en mij. Het mysterie bezorgt mij het gevoel van volkomen nietigheid.”

„Het kan echter niet missen, of wij zullen iemand zien, dien wij met gelijke wapens en onze hersens kunnen bevechten, want hetgeen wij om ons heen zien, wijst op het bestaan van wezens zooals wij. Let eens, bijvoorbeeld, op de divans langs de muren van deze gang. Ze schijnen voor menschelijk gebruik te moeten dienen. De prachtige mozaïeken, die de muren versieren, de kost-

bare tapijten en huiden op den vloer — het zijn dingen, die het oog streelen en kunnen alleen door het menschelijk brein voortgebracht zijn.”

„Uw conclusies zijn onaantastbaar,” zei Jat Or. „Maar, waar zijn die mensen?”

„Daarin schuilt het mysterie,” antwoordde ik. „Ik ben van het geloof, dat onze toekomst van de oplossing afhangt.”

„Terwijl deze vragen mij bezig houden,” ging Jat Or voort, „maak ik mij zeer bezorgd over het lot van Zanda. Wat zouden zij met haar gedaan hebben?”

Hierop moest ik natuurlijk het antwoord schuldig blijven, hoewel het mij zeer verontrustte, dat zij van ons gescheiden was.

Aan het einde van de gang beklommen wij een breede staatsietrap naar een verdieping hooger, en daarna werden wij in een ruim vertrek gebracht — aan welks einde een enkele, eenzame gedaante stond.

Het was Zanda. Zij stond voor een troonhemel, waaronder twee rijk versierde troonzetels geplaatst waren. De vloer en de wanden waren met kostbare steenen ingelegd. Zij waren in patronen verwerkt door een hoogst begaafd kunstenaar, die zeldzame edelsteenen tot zijn beschikking had gehad, zooals ik er op aarde, noch op Barsoom, ooit gezien had.

De onzichtbare voortstuwingskracht bracht ons aan de zijde van Zanda, en daar stonden wij alle drie, tegenover een baldakijn en leege zetels.

Ik betwijfelde echter of ze wel leeg waren. Ik onderging hetzelfde vreemde gevoel als op het plein — dat ik omringd werd door een menigte, die de oogen op mij hield gevestigd. Toch zag ik niemand, en hoorde geen geluid.

Wij stonden daar verscheidene minuten; toen werden wij uit het vertrek weggeleid. Over een tweede gang en een wenteltrap, die door Jat Or met eenige moeite werd beklommen. Dergelijke constructies waren hem vreemd, want op Mars zijn trappen onbekend, en voeren schuine hellingen van de eene verdieping van een gebouw naar

een andere.

Ik had vroeger geprobeerd om in mijn paleis in Helium trappen aan te brengen, maar velen van mijn hofhouding en mijn vrienden braken bijna hun hals, en ik had ze weer door hellingen laten vervangen.

Verscheidene verdiepingen hooger werd Zanda weer van ons gescheiden en langs een zijgang gevoerd; nog een verdieping hooger, werd Jat Or van mij weggesleept.

Sedert ons binnenkomen van de troonzaal had geen van ons een woord gesproken, en ik bedacht nu, dat na onze scheiding en in het hopelooze van onzen toestand, woorden volkomen nutteloos waren.

Nu was ik alleen, maar werd door onzichtbare handen steeds hooger en hooger geleid. Waar brachten ze mij heen? Welk lot had mijn metgezellen getroffen?

Ergens in dit kasteel bevond zich de prinses, ter wille van wie ik de ruimte had doorvlogen; toch scheen zij nooit verder van mij verwijderd geweest te zijn dan in deze minuut; nooit had onze scheiding zoo volkomen onherroepelijk geleken. Ik kon voor dit gevoel geen verklaring vinden, of het moest ongeboezemd zijn door het ondoorgrondelijke mysterie, dat ons omringde.

Wij waren nu zoo hoog gestegen, dat ik volgens mijn berekening in een van de hooge torens moest zijn, die ik van af het plein gezien had. Dit, en onze scheiding van elkaar, deed mij denken, dat welke macht wij ook in handen waren gevallen, deze zich niet geheel zeker achtte van haar zaak — want alleen aan de vrees voor onze ontsnapping, of dat wij, tot drie vereenigd, te sterk voor haar konden zijn, konden deze maatregelen toegeschreven worden. Alleen de tijd echter was in staat om de juistheid van mijn redeneering te bewijzen.

Aldus waren mijn overpeinzingen, toen ik voor een deur tot staan gebracht werd. Ze was voorzien van een eigenaardig slot, dat mijn aandacht trok, en terwijl ik keek, werd het als door een hand omgedraaid; toen ging de deur open en werd ik een kamer binnengeduwd.

Hier waren mijn polsen bevrijd. Ik wilde een bliksemsnellen sprong maken naar de deur, maar nog voor ik die

had kunnen bereiken, sloeg ze voor mijn neus dicht. Ik probeerde haar open te krijgen, maar vergeefs.

Ik nam het binnenste van mijn gevangenis op, en zag aan het verste einde daarvan een gedaante op een divan zitten. Bij gebrek aan beter, zal ik die gedaante een man noemen, maar welk een man!

Het wezen was naakt, op een soort van leeren lendendoek na, die werd vastgehouden door een gouden gesp, met kostbare juweelen ingelegd. Hij zat op een rooden divan tegen een grijzen muur, en zijn huid was van dezelfde kleur als deze laatste, behalve het gedeelte van zijn beenen, dat op den divan rustte, en dat rood was.

Zijn schedel was gevormd op dezelfde wijze als bij een mensch, maar zijn trekken waren zoo onmenscheijk mogelijk. In het midden van zijn voorhoofd was een enkel, groot oog, van ongeveer drie duim in middellijn; de pupil een verticale spleet, evenals kattenogen. Hij zat mij met dat groote oog aan te staren, mij schattend, evenals ik hem, en ik kon mij slechts afvragen, of ik voor hem een even vreemde vertooning zou zijn als hij voor mij.

Gedurende de weinige oogenblikken, dat wij elkaar aldus beschouwden, merkte ik haastig nog een paar andere vreemdsoortige bijzonderheden bij hem op. Al zijn vingers, en vier teenen van ieder van zijn voeten waren veel langer dan bij een mensch, terwijl zijn duimen en groote teenen aanzienlijk korter waren dan zijn andere vingers of teenen, en zich zijdelings rechthoekig op zijn handen en voeten stonden. Dit, en de verticale pupillen van zijn oog, rechtvaardigde het vermoeden, dat hij een boombewoner was, of althans gewoon was zijn voedsel of zijn prooi in boomen te zoeken.

Maar het verbazingwekkendste in zijn afzichtelijk uiterlijk waren misschien zijn monden. Hij had er twee, recht boven elkaar. De onderste, de grootste, was lippenloos; de aangezichtshuid vormde het tandvleesch waarin de tanden gevat waren, met het gevolg, dat zijn machtige witte tanden altijd in een afschuwelijken, moordlustigen grijns ontbloot waren.

De bovenste mond was rond, met licht vooruitstekende lippen, die door een soort van kringspier werden bewogen. Deze mond was tandeloos. Zijn neus was breed en plat, met opwaartsche neusgaten. In 't begin zag ik geen ooren, maar ik ontdekte later, dat twee kleine openingen boven aan het hoofd en aan weerskanten, tot gehoorsorganen dienden. Even boven het oog beginnend, was een haarstreng van ongeveer twee duim breed, langs het midden van zijn schedel achterover gestreken.

Alles bijeen, bood hij een afzichtelijk schouwspel aan, en zijn grijnzende mond en krachtig gebit, bij zijn zeer ontwikkeld spierenstelsel gevoegd, maakten hem tot een niet te verachten tegenstander.

Ik vroeg mij af, of hij even woest zou zijn als hij er uitzag, en het denkbeeld kwam bij mij op, dat ik hier met hem was opgesloten, opdat hij mij zou verdelgen. De mogelijkheid bestond zelfs, dat ik hem tot voedsel moest dienen.

Geen oogenblik sedert mijn binnenkomen, had dit wezen dat enkele, booze oog van mij afgewend, terwijl ook mijn blik het niet had losgelaten, maar nu, nadat mijn nieuwsgierigheid in zooverre bevredigd was, dat ik iets had kunnen zien, liet ik mijn oogen door het vertrek dwalen.

Het was rond en besloeg blijkbaar de geheele middellijn van de hoogste verdieping van den toren. De muurpaneelen waren in verschillende kleuren uitgevoerd, en zelfs hier in deze hooggelegen gevangenis was het kunstlievend gevoel van den bouwmeester merkbaar, want het vertrek bezat inderdaad een vreemdsoortige schoonheid.

De ronde muur werd doorboord door een half dozijn hooge, smalle vensters. Zij hadden geen ruiten, maar waren van tralies voorzien. Op den vloer, tegen een gedeelte van den muur, lag een stapel dekens en vellen — waarschijnlijk het nachtleger van den bewoner.

Ik liep naar een van de vensters om naar buiten te kijken, maar het wezen stond op, en liep naar den wand, die het verst van mij verwijderd was. Het bewoog zich voort, met den sluipenden tred van een kat, en steeds

dat vreeselijke, lidlooze oog op mij gevestigd. Zijn stilzwijgendheid, zijn gluiperigheid, zijn afzichtelijke verschijning, maakten mij bevreesd, dat het op mijn rug zou springen, zoodra ik mijn gezicht er van af wendde. Toch wierp ik een vluchtigen blik door het venster, en ving een glimp op van verre heuvels, en, beneden mij, even buiten den kasteelmuur, en rivier, en daar voorbij een dicht woud.

Het weinige, dat ik zag, deed vermoeden, dat de toren niet het plein beheerschte waar het schip lag, en ik was zeer verlangend om dat gedeelte van het terrein te overzien, opdat ik zou weten of het brein mijn aanwijzingen om een veilige plaats op te zoeken, opgevolgd had.

Ik liep dus door de kamer en keek door een tegenover liggend venster naar buiten, maar hier werd mijn uitzicht belemmerd door een anderen, hooger toren, op niet meer dan tien of vijftien voet afstands van dien, waar ik mij bevond. Aldus ging ik van venster tot venster, aanhoudend op dien afstand door mijn metgezel gevolgd. Na de zekerheid te hebben, dat ik het plein van hieruit niet kon zien, wijdde ik mijn aandacht opnieuw aan het wezen.

Ik voelde mij gedrongen om te vragen wat zijn houding jegens mij beteekende. Indien hij gevaarlijk was, moest ik mij daarvan hebben overtuigd voor de avond viel, want als hij doodelijke voornemens koesterde, zou ik in de duisternis gemakkelijk zijn prooi kunnen worden.

Toen ik weer naar hem keek, merkte ik een verrassende wijziging in zijn uiterlijk op. Zijn huid was niet meer grijs, maar lichtgeel, en toen zag ik, dat hij recht voor een geel paneel stond. Dit was buitengewoon merkwaardig.

Ik liep naar hem toe, en opnieuw veranderde hij van plaats, nu tegenover een blauw paneel, en ik zag de gele huidskleur verdwijnen, om in een blauwe te veranderen. Op Barsoom woont een klein kruipend gedierte, darseen genaamd, dat van kleur verandert in overeenstemming met zijn achtergrond, evenals de aardsche kameleon,

maar ik had nooit geweten, dat ook eenig menscheijk wezen deze eigenschap bezat. Inderdaad, dit was het verbazingwekkendste van alle verbazingwekkende wezens, die ik ooit gezien had.

Ik was nieuwsgierig of het kon spreken, dus sprak ik het aan. „Kaor!” zei ik, „laat ons vrienden zijn,” en ik bracht mijn rechterhand boven mijn hoofd, met de palm naar hem, een teeken van vriendschappelijke gevoelens.

Hij keek mij een oogenblik aan; toen bracht zijn bovenste mond vreemde geluiden voort, gelijk aan het spinnen en miauwen van een kat. Hij deed een poging om tegen mij te spreken, maar ik kon hem niet verstaan, evenmin als hij mij. Hoe kon ik zijn voornemens weten, voor de avond viel?

Het scheen hopeloos, en ik berustte om geduldig af te wachten wat gebeuren zou, en ging op den divan zitten, waarvan het wezen opgestaan was.

Dit nam een positie in, zoo ver mogelijk van mij af en tegenover een groen paneel, waardoor het zelf ook groen werd. Ik kon niet nalaten mij af te vragen van welke kaleidoscopische effecten ik getuige zou kunnen zijn, indien ik dit vreemdsoortige wezen een ronde liet maken door dit veelkleurige vertrek. Het denkbeeld deed mij glimlachen, en toen reageerde mijn celgenoot onmiddellijk. Hij bracht een zonderling, spinnend geluid voort, en trok zijn bovensten mond schuin, waarschijnlijk in een poging om mijn lachje te beantwoorden. Tegelijkertijd wreef hij met zijn handpalmen langs zijn dijen.

Deze bewegingen konden misschien de uiterlijke teekenen van een innerlijke gemoedsbeweging zijn en tot doel hebben zijn gevoelens jegens mij weer te geven, maar of zijn houding vijandig of vriendschappelijk was, kon ik er niet uit opmaken. Wellicht had mijn glimlach voor dit wezen een beteekenis gehad, geheel in strijd met die, welke op Mars gewoonlijk bedoeld wordt. Ik herinnerde mij, iets dergelijks ontdekt te hebben bij de groene mannen van Barsoom, die het luidst lachen, wanneer zij hun slachtoffers de gruwelijkste martelingen laten ondergaan, hoewel dit nauwelijks in overeenstem-

ming is met hetgeen ik bedoel, omdat het in 't geval van de groene Marsbewoners, het uitvloeisel is van een sterk ontwikkelde perversiteit in den zin voor humor.

Van den anderen kant, daarentegen, konden die grijns en dat gebaar een uitdaging hebben beteekend. Was dat waar, hoe spoediger ik dan zekerheid had, hoe beter. Het was zelfs veel noodzakelijker om de waarheid te weten, indien hij onvriendschappelijk, dan wanneer hij vriendschappelijk gezind was.

Ik kwam op het denkbeeld, dat ik zijn bedoelingen misschien beter begrijpen zou, indien ik zijn gebaren nabootste, zoodat ik teruglachte en ook mijn dijen met mijn handpalmen wreef.

Het gevolg bleef niet uit. Hij vertrok zijn bovensten mond zijdelings; hij kwam naar mij toe. Ik stond bij zijn nadering op, en, dicht bij mij gekomen, bleef hij staan en streek met een van zijn handen over mijn bovenarm. Ik hield dit voor niets anders dan een vriendschapsbetuiging, zoodat ik over zijn arm streek.

Wat toen gebeurde, verbaasde mij. Hij nam een sprong achterwaarts, begon te spinnen, en voerde een wilden dans uit, door het geheele vertrek. Hoe afzichtelijk en afstootend zijn uiterlijk ook was, ik kon niet nalaten de volmaakte gratie van zijn bewegingen te bewonderen.

Hij danste driemaal de kamer in 't rond, toen ik weer op den divan was gaan zitten, en na het eindigen van zijn dans, zette hij zich naast mij, steeds spinnend. Eindelijk hield dit op, en sprak mij aan in een veel menschelijker taal — een taal, waarin bijna dezelfde klinkers en medeklinkers voorkomen als in die, welke gebezigd wordt door menschelijke wezens, met wie ik gewoon ben om te gaan. Eindelijk deed zich hier een terrein voor, waarop wij tot wederzijdsch begrijpen zouden kunnen komen.

Weldra bleek, dat hij geen taal verstond, die door mij werd gesproken, en het zou geen doel gehad hebben om te trachten hem er een van te leeren, maar indien ik zijn taal kon verstaan, zou ik mij met sommigen van de bewoners van Thuria in verbinding kunnen stellen. Maar

hoe kon ik die leeren? Dat was de moeilijkheid. Misschien zou ik daarvoor niet lang genoeg in 't leven worden gelaten, maar indien ik dat als vaststaand aannam, zou het mij uitsluiten van het ondernemen van iedere poging om te ontsnappen of mijn toestand hier te verbeteren. Daarom moest ik het laten voorkomen alsof ik overvloed van tijd had om de taal van Thuria te leeren, en ik maakte er dadelijk een begin mee.

Kort daarop echter, ging de deur open, en vaatwerk scheen de kamer binnen te zweven en zich op den vloer neer te zetten. De deur werd onmiddellijk daarna gesloten, terwijl mijn metgezel wederom genoeglijk begon te spinnen. Hij haalde een kruik met water en een schotel met spijzen, die hij naast mij plaatste, mij beduidend, dat ze voor mij waren. Daarna verwijderde hij zich opnieuw, om nu terug te keeren met een tweede kruik water en een kooi, waarin een hoogst merkwaardige vogel.

Ik zeg een vogel, omdat het beest vleugels had, maar van welk geslacht vogels het was, zou ik evenmin hebben kunnen zeggen als mijn lezers. Hij had vier pooten en de schubben van een visch, maar rug en kam, gaven aan dit vreemdsoortige dier het uiterlijk van een vogel.

Het voedsel, dat voor mij was neergezet, bestond uit een mengsel van groenten, fruit en vleesch. Het was zeer voedzaam en smaakte zeer lekker.

Terwijl ik mijn dorst leschte en van het voedsel proefde, keek ik naar mijn metgezel. Gedurende een paar oogenblikken speelde hij met den vogel in de kooi. Hij stak een vinger tusschen de tralies, waarop het dier begon te klapwieken, een gekrijsch uitstiet, en in den vinger probeerde te pikken. Dit gelukte echter nooit, omdat de vinger steeds bijtijds teruggetrokken werd. Mijn metgezel scheen dit spelletje hoogst vermakelijk te vinden.

Eindelijk opende hij het deurtje van de kooi en liet het dier er uit. Dit begon dadelijk door de kamer te fladderen, en probeerde door een venster te ontsnappen, maar de staven stonden te dicht bij elkaar. Toen begon mijn

metgezel den vogel na te sluipen, zooals een kat haar prooi. Sprong het op, dan sloop hij er heen, en nam zijn sprong, wanneer hij er dicht genoeg bij was.

Een tijd lang kon hij het dier niet vangen, maar eindelijk sloeg hij het tegen den grond, waardoor het gedeeltelijk verdoofd werd. Daarna speelde hij er mee en draaide er omheen. Dan weer keek hij er niet naar om en deed alsof hij het niet zag, tot hij het opnieuw meende te ontdekken en er op los ging. Toen nam hij, brullend als een leeuw, een sprong en scheidde den kop van het lichaam met een enkelen beet van zijn sterke tanden. Dadelijk bracht hij den hals naar zijn bovensten mond en zoog het bloed uit het karkas. 't Was geen fraai gezicht.

Na dit gedaan te hebben, verslond hij zijn prooi met den benedensten mond, en knorde daarbij als een vretende leeuw. Na dien maaltijd, dronk hij met zijn bovensten mond een paar teugen water, en legde zich te slapen.

HOOFDSTUK XVIII.

Ter Dood veroordeeld.

De eentonigheid van de nu volgende dagen werd verbroken door het aanleeren van de taal, en ik zal nooit mijn voldoening vergeten, toen mijn celgenoot en ik eindelijk in staat waren ons voor elkander verstaanbaar te maken. Zijn naam was Umka.

Ik vroeg hem weldra wie ons eigenlijk gevangen hield.

„De Tarids,” antwoordde hij.

„Wie zijn dat?” vroeg ik. „Hoe zien zij er uit? Waarom zien wij hen nooit?”

„Ik zie hen wel,” zei hij. „Jij niet?”

„Neen; hoe zien zij er uit?”

„Zij gelijken veel op jou,” zei hij, „'t zijn althans dezelfde soort van schepsels. Zij hebben twee oogen en een neus en slechts één mond, en hun ooren zijn groot en zijdelings van hun hoofd geplaatst zooals bij jou. Zij zijn niet zoo mooi als wij, Masenas.”

„Maar waarom kan ik hen niet zien?” vroeg ik.

„Je weet niet hoe,” antwoordde hij. „Als je dat wist, zou je hen even goed kunnen zien als ik.”

„Ik zou hen graag zien,” zei ik. „Kun je mij zeggen hoe ik dat kan?”

„Jawel, maar dan zul je hen misschien toch nog niet kunnen zien, want dat hangt af van je geestelijke vermogens. Dat je hen niet ziet, komt daardoor, omdat zij met hun eigen geestkracht niet willen dat je hen ziet. Indien je je geest van deze belemmering kunt vrij maken, kun je hen even duidelijk zien als ik.”

„Maar ik weet niet, hoe ik dat moet aanleggen,” zei ik.

„Je moet je geest op den hunnen concentreeren in een

poging om hun wensch door je eigen wensch te overvleugelen. Hun wensch is, dat je hen niet ziet. Jij moet wenschen hen wel te zien. Zij konden je gemakkelijk hun wil opleggen, omdat je, op zoiets niet voorbereid zijnd, je geest daartegen geen verdediging kon aanwenden. Nu is het voordeel aan jou, omdat zij een onnatuurlijken toestand gewild hebben, terwijl jij de krachten der natuur achter je hebt, waartegen zij, indien je geest krachtig genoeg is, geen gelijk beletsel kunnen opwerpen.”

Ja, het klonk eenvoudig genoeg, maar ik ben geen hypnotiseur en betwijfelde sterk mijn vermogens in die richting. Toen ik dit tegen Umka zei, beknorde hij mij bestraffend: „Je zult nooit slagen, als je twijfelt. Zet dien van je af. Geloof, dat je slagen zult, en je kans wordt des te grooter.”

„Maar hoe kan ik iets bereiken, wanneer ik hen niet kan zien?” vroeg ik. „En zelfs indien ik hen kon zien, het korte oogenblik dat de deur open staat, terwijl het voedsel binnen gebracht wordt, daargelaten, heb ik geen gelegenheid om hen te zien.”

„Dat is niet noodig,” antwoordde hij. „Je denkt aan je vrienden, nietwaar, ofschoon je hen nu ook niet kunt zien?”

„Ja, natuurlijk, maar wat heeft dat er mee te maken?”

„Het bewijst alleen, dat je je gedachten overal heen kunt laten gaan. Richt die dus op de Tarids. Het kasteel wemelt van hen. Richt dus je gedachten op allen die zich er binnen bevinden, en die zullen hen bereiken, al zijn zij er zich niet van bewust.”

„Nu, dan zal ik het dadelijk probeeren, op hoop van succes”

„Het kan eenigen tijd duren,” zei hij. „Ik heb ook lang moeten wachten tot ik het geheim van hun onzichtbaarheid kon doorboren.”

Hij deed mij verscheidene vragen omtrent mezelf en het land waar ik vandaan kwam, en scheen verbaasd, dat er levende wezens woonden op het groote hemellichaam, dat hij aan den nachtelijken hemel zag zweven.

Hij vertelde mij, dat zijn stam, de Masenas, het woud bewoonden, in huizen, hoog tusschen de boomen. Zij waren niet groot in getal. De Tarids waren vroeger een machtig volk geweest, maar door een ander in den oorlog verslagen en bijna uitgeroeid. Hun vijanden lieten hen nog niet met rust, en zij zouden reeds lang geheel verdwenen zijn, zonder de hypnotische macht, die hen in staat stelde om zich voor hun vijanden onzichtbaar te maken. „Alle Tarids, die nog in leven zijn,” ging Umka voort, „wonen in dit kasteel. Alles bijeen, mannen, vrouwen en kinderen, ten getale van duizend. Zij beschouwen iedereen als hun vijand, en wie naar hun kasteel komt, is een man des doods.”

„Zouden zij ons ook dooden?” vroeg ik.

„Zeer zeker,” antwoordde hij.

„Maar wanneer, en op welke wijze?” vroeg ik.

„Zij worden geleid door een vreemdsoortig geloof,” zei Umka. „Ik begrijp het niet, maar iedere gewichtige handeling wordt er door geregeld. Zij beweren dat zij geleid worden door de zon, de maan en de sterren. 't Is groote dwaasheid, maar zij zullen ons niet dooden tot de zon het hen zegt, en dan nog niet eens tot hun eigen genoegen, maar omdat zij gelooven dat de zon er blij mee zou zijn.”

„Denk je, dat mijn vrienden, die hier ook gevangen zijn, ook nog leven en het goed maken?”

„Ik weet het niet, maar zou het wel zeggen. Dat jij leeft, is een bewijs, dat zij de anderen ook nog niet opgeofferd hebben, want ik weet, dat het hun gewoonte is, om hun vijanden bij één plechtigheid allen tegelijk te dooden.”

„Kon ik die Tarids slechts zien en met hen spreken,” zei ik. „Dan zou ik misschien een weg ter ontsnapping kunnen vinden. Ik zou hen zelfs kunnen overtuigen, dat wij niet hun vijanden, maar hun vrienden zijn. De bezwaren schijnen echter te onoverkomelijk.”

„Indien je hen ten opzichte van hun onzichtbaarheid je wil kunt opleggen, kun je dat ook, ten aanzien van de verstaanbaarheid.”

Nu Umka mij had uitgelegd, hoe ik mij aan den hypnotischen invloed, die mij opgedrongen werd, kon ontkomen, ging ik iederen dag op het uur dat ons voedsel werd gebracht, zoodanig zitten, dat ik kon zien, of de Tarid, die dit deed, voor mij zichtbaar was. Het was altijd min of meer tergend, om de spijzen door onzichtbare handen te zien neerzetten.

Ik zat op zekeren dag over de hopeloosheid van den toestand van Dejah Thoris na te denken, toen ik op de gang voetstappen hoorde en het gekletter van metaal op metaal, zooiets als wapengerinkel. Dit waren de eerste geluiden, die ik gehoord had, behalve dan die, welke ik door Umka had hooren voortbrengen.

Terwijl ik wachtte of de deur zou open gaan, haalde ik nauwelijks adem. Ik hoorde het slot knerssen. De deur draaide langzaam op haar hengsels, en daar stonden, duidelijk voor mij zichtbaar, twee mannen van vleesch en bloed. Hun huidskleur was tamelijk licht en blank, maar in zonderlinge tegenstelling met hun blauwe haren en blauwe wenkbrauwen. Zij droegen een nauwsluitend rokje van zwaar gouddraad en gouden borstplaten. Ieder was met een lang zwaard en een dolk gewapend. Hun gelaatstreken waren scherp; hun uitdrukking was streng en eenigszins afwijzend.

Ik merkte dit alles op in de paar oogenblikken, die de deur open bleef. Ik zag beiden naar Umka en mij kijken, en ik ben overtuigd, dat geen van hen zich bewust was, dat zij duidelijk zichtbaar voor mij waren, anders zou hun gelaatsuitdrukking dit hebben verraden.

Mijn blijdschap, dat deze betoovering eindelijk van mij was afgevallen, was uitbundig, en na hun vertrek, deelde ik dit aan Umka mee.

Den volgenden middag hoorde ik een geweldig rumoer op de gang, die langs onze cel voerde. De deur werd open geworpen en vijfentwintig mannen kwamen binnen. Toen ik hen zag, kwam het bij mij op, dat het bij een latere eventueele poging tot ontsnapping misschien zijn voordeel zou hebben, indien ik nu deed alsof ik hen niet kon zien. Het speet mij, niet eerder op dit denk-

beeld te zijn gekomen, om het tegen Umka te kunnen zeggen, want nu zou hij onwillekeurig kunnen verraden, dat de Tarids niet langer onzichtbaar voor mij waren.

Twaalf mannen traden op mij toe, juist buiten mijn bereik. Eén man stond bij de deur en gaf bevelen; de overigen gingen naar Umka en gelastten hem zijn handen op zijn rug te houden.

Ik deed mijn best om te kijken alsof ik mij hun aanwezigheid niet bewust was, en ik wendde mijn hoofd om naar Umka, wien ik een knipoogje gaf. Ik bad in stilte, dat indien hij niet wist wat een knipoogje beteekende, een wonder hem dit duidelijk zou maken. Bovendien, legde ik een vinger op mijn lippen. Umka keek onnoozel, en bleef het gelukkig.

„De helft van jullie grijpt de Masena,” beval de aanvoerder, „en de andere helft den zwartkop. Zooals je bemerkt, weet hij niet, dat wij hier zijn; hij kan dus verbaasd zijn en tegenspartelen. Houdt hem stevig vast.”

Ik vermoed, dat Umka mij weer onder dien hypotischen invloed waande, want hij keek verbijsterd naar mij, toen de krijgers zich van hem meester maakten.

Toen kwamen er twaalf op mij af. Ik had mij kunnen verweren, doch zou er niets mee gewonnen hebben. Om de waarheid te zeggen, was ik verlangend uit deze kamer te komen, Zoo lang ik daar bleef, kon ik niets uitrichten, maar eenmaal er uit, kon een gril van het Lot mij een kans bieden, zoodat ik eenvoudig deed alsof ik schrok, toen ik vastgegrepen werd.

Wij werden naar dezelfde troonzaal gebracht als de eerste maal, maar hoe geheel anders deed deze zich nu aan mij voor, nadat mijn oogen open gegaan waren.

Zij was niet langer leeg, maar mannen, vrouwen en kinderen vormden een haag, terwijl Umka en ik naar de twee troonzetels geleid werden. Op een open plek daarvóór bevonden zich onder bewaking en met gebonden handen, Jat Or, Zanda, Ur Jan, een ander, dien ik voor Gar Nal hield, en mijn teerbeminde prinses, Dejah Thoris.

„Mijn opperhoofd!” riep zij. „Het Lot toont zich

vriendelijk, om te vergunnen, dat wij elkaar nog een keer zien voor wij sterven.”

„Wij leven nog,” stelde ik haar gerust, en zij glimlachte.

Het gezicht van Ur Jan drukte verbazing uit, toen hij mij herkende. „Jij!” riep hij.

„Ja, ik, Ur Jan.”

„Wat doe je hier?”

„Ik ben hier gekomen om je te doden, Ur Jan,” antwoordde ik, waarop hij met een gedwongen lachje antwoordde.

Nu werd mijn aandacht getrokken door den man op den troonzetel. Hij was zeer zwaarlijvig, met een arrogant gezicht, en ik merkte die teekenen van ouderdom bij hem op, welke bij de roode mannen van Barsoom zoo zelden aan den dag treden. Dezelfde sporen waren mij ook bij sommigen van de aanwezigen opgevallen, wat er op wees, dat deze schepsels het voorrecht van de bijna eeuwige jeugd, zooals bij de Marsbewoners, ontzegd was.

Op den anderen troonzetel was een jonge en zeer schoone vrouw gezeten. Zij keek dromerig naar mij door de zware wimpers van haar half gesloten oogleden. Ik kon haar oplettendheid alleen verklaren, doordat mijn huidskleur anders was dan die van mijn metgezellen, want bij mijn vertrek uit Zodanga, had ik de roode verfstof verwijderd.

„Heerlijk!” lispelde zij verlangend.

„Wat zeg je?” vroeg de man. „Wat is heerlijk?”

Zij schrok, als ontwaakte zij uit een droom. „O,” zei zij. „ik bedoelde, dat het heerlijk zou zijn, als je hen kon stil houden; maar hoe kun je dat, wanneer wij voor hen onzichtbaar en onhoorbaar zijn, tenzij” — liet zij volgen — „je hen stilte oplegt door het zwaard.”

„Je weet, Ozara,” wees de man haar terecht, „dat wij hen moeten bewaren voor den Vuurgod — wij mogen hen niet nu doden.”

De vrouw trok haar schouders op. „Waarom hen al doden? Zij lijken wezens van verstand te zijn. Het zou interessant zijn hen te sparen.”

Ik keerde mij tot mijn metgezellen. „Kan een uwer zien, of hooren, wat er in deze zaal voorvalt?” vroeg ik.

„Behalve ons groepje, kan ik niemand zien of hooren,” zei Gar Nal en de anderen antwoordden hetzelfde.

„Wij zijn allen het slachtoffer van een soort van hypnose,” legde ik hen uit, „waardoor wij onze ontvoerders niet kunnen zien of hooren. Door inspanning van alle krachten van onze geestvermogens, kunnen wij ons van dien invloed bevrijden. Ik zelf ben er reeds in geslaagd. Gelukt het u ook, dan staan onze kansen op een eventueele ontsnapping beter. Zich verbeeldend, dat zij voor ons onzichtbaar zijn, zullen zij nooit tegen ons op hun hoede zijn. Zooals de zaken nu staan, zou ik zelfs den Jeddak en zijn Jeddara het zwaard kunnen ontrukken en hen op hetzelfde oogenblik op hun tronen dooden.”

„Wij kunnen niet samenwerken,” antwoordde Gar Nal, „terwijl de eene helft van ons zich voorgenomen heeft, de andere helft te dooden.”

„Laten wij dan al onze geschillen begraven, tot wij aan dit volk zijn ontsnapt,” stelde ik voor.

„Dat is eerlijk,” zei Gar Nal. „Ik ga er mee accoord.”

„En jij, Ur Jan?” vroeg ik dezen.

„Mij ook goed,” antwoordde de moordenaar van Zodanga.

„En jij?” vroeg Gar Nal nu aan Jat Or.

„Wat de — eh — wat Vandor ook mocht bevelen, zal ik doen,” zei de padwar.

Ur Jan wierp mij een blik van plotseling begrijpen toe. „Ha!” riep hij, „heet jij ook Vandor. Nu begrijp ik veel, dat mij eerst niet duidelijk was. Wist Rapas de Rat ergens van?”

Ik deed alsof ik zijn vraag niet gehoord had. „Laat ons dan,” zei ik nu, „onze handen opsteken en zweren dat wij ons aan dezen wapenstilstand zullen houden, tot wij allen aan de Tarids ontsnapt zijn, en verder, dat ieder van ons alles zal doen wat in zijn macht staat om de anderen te redden.”

Gar Nal, Ur Jan, Jat Or en ik staken onze handen op en legden den eed af.

„De vrouwen ook,” zei Ur Jan, en toen zwoeren wij alle zes tot in den dood voor elkaar te zullen strijden, tot wij van onze vijanden ontslagen zouden zijn.

Het was een vreemde toestand, want ik was aangewezen om Gar Nal te doden, en Ur Jan had mijn dood gezworen, terwijl ik hetzelfde voornemen had met hem; en Zanda, die ons beiden haatte, wachtte slechts op de gelegenheid mij te doden, zoodra zij vernomen zou hebben wie ik werkelijk was.

„Kom, kom,” riep de dikzak op den troon, „wat brabbelen zij daar in een vreemde taal? Wij moeten hen het zwijgen opleggen; wij hebben hen niet hier laten komen om naar hen te luisteren.”

„Neem dan de betoovering van hen af,” stelde Ozara voor. „Laten zij ons zien en hooren. Er zijn slechts vier mannen bij; zij kunnen ons niets doen.”

„Zij zullen ons zien en hooren, wanneer zij naar buiten worden geleid om te sterven,” antwoordde de man, „en niet eerder.”

„Ik heb een vermoeden, dat de blanke man ons nu kan zien en hooren,” zei de vrouw.

„Waarom denk je dat?”

„Ik voel het, wanneer hij zijn oogen op mij laat rusten,” antwoordde zij droomerig. „En ook wanneer jij spreekt, Ul Vas, richten zijn oogen zich op je gezicht; wanneer ik dan spreek, gaan ze naar mij terug. Hij ziet ons, Ul Vas, en kan ons hooren.”

Ik had inderdaad naar de vrouw gekeken, toen zij sprak, en begreep nu, dat het mij moeilijk gemaakt zou worden om verder te huichelen, zoodat ik, toen Ur Vas weer sprak, naar de vrouw bleef kijken, en niet naar hem.

„Dat is onmogelijk,” zei hij. „Hij kan ons niet zien of hooren.” Daarna keek hij naar den aanvoerder van zijn krijgslieden bij de deur. „Zamek,” vroeg hij, „wat denk jij? Kan dat wezen ons zien of hooren?”

„Ik denk het niet, Allerhoogste,” antwoordde de man. „Toen wij hem kwamen halen, vroeg hij dezen Masena of er iemand in de kamer was, hoewel wij met z'n vijfentwintigen daar binnen kwamen.”

„Ik dacht wel, dat je je vergiste,” voegde de jeddak zijn jeddara toe, „jij verbeeldt je altijd dingen.”

De vrouw trok haar fraai gevormde schouders op en wendde zich met een geeuw van verveling af, maar weldra richtte zij haar oogen weer op mij, en ofschoon ik haar blik nu trachtte te vermijden, viel mij op, dat zij haast geen oog meer van mij afhield.

„Laat ons voortgaan,” zei Ul Vas nu.

Een bejaard man kwam naar voren en plaatste zich voor den troon. „Allerhoogste,” begon hij met zangerige stem, „de dag is gunstig, de gelegenheid is gunstig, de tijd is gekomen. Wij brengen voor u, verheven zoon van den Vuurgod, zeven vijanden van de Tarids. Door u, spreekt uw vader, en maakt zijn volk zijn wenschen kenbaar. Gij hebt met den Vuurgod, uw vader, gesproken. Zeg ons, Allerhoogste, of deze offers hem welgevallig zijn.”

Sedert wij hier waren gekomen, had Ul Vas ons aandachtig gadeslagen, en voornamelijk Dejah Thoris en Zanda sterk aangekeken. Nu schraapte hij zijn keel.

„Mijn vader, de Vuurgod, wenscht te weten wie deze vijanden zijn,” zei hij.

„Een van hen,” zei de oude, dien ik voor een priester hield, „is een Masena, die door onze krijgers werd gevangen genomen, terwijl hij buiten onze muren op de jacht was. De andere zes zijn vreemde wezens. Wij weten niet vanwaar zij komen. Zij kwamen in twee zonderlinge uitvindzels, die zich als vogels door de lucht bewogen, ofschoon ze geen vleugels hadden. In ieder van deze zaten twee mannen en een vrouw. Zij landden binnen onze muren, en zijn zeer zeker voornemens ons leed te berokkenen, zooals allen, die het kasteel van de Tarids naderen. Zooals u zult gezien hebben, Allerhoogste, zijn vijf van hen rood van huid, maar de zesde blank. Meer weten wij niet. Wij wachten op de wenschen van den Vuurgod van de lippen van zijn zoon, Ul Vas.”

De man op den troon spitste zijn lippen, als in gedachten, terwijl zijn oogen opnieuw de rij gevangenen monsterde, om ze dan op Dejah Thoris en Zanda te laten

blijven rusten. Toen sprak hij:

„Mijn vader, de Vuurgod, wenscht dat de Masena en de vier vreemde mannen te zijner eere zullen sterven, op ditzelfde uur, nadat hij zeven malen rondom Ladan is gewenteld.”

Nadat hij met spreken opgehouden had, ontstonden er eenige oogenblikken van drukkende stilte — die eindelijk door den ouden priester werd verbroken.

„En de vrouwen, Allerhoogste?” vroeg hij. „Wat wenscht de Vuurgod, uw vader, dat met hen geschiedt?”

„Om zijn groote liefde te toonen,” antwoordde de jeddak, „heeft de Vuurgod de twee vrouwen geschonken aan zijn zoon, Ul Vas, om er naar willekeur mee te handelen.”

HOOFDSTUK XIX.

Ozara.

Het leven is zoet, en nadat de lippen van Ul Vas, den jeddak, het vonnis uitgesproken hadden, dat vijf van ons den zevenden dag moesten sterven, bleef dit natuurlijk niet zonder uitwerking op mij, maar ik was er mij niet van bewust in het aangezicht van de veel grootere beroering, te weeg gebracht door het besef, dat het lot van Dejah Thoris erger dan de dood zou zijn.

Ik was blij, dat zij barmhartig doof was voor hetgeen ik had gehoord. Het zou haar niets gebaat hebben, of zij haar lot al wist, en indien zij mijn doodvonnis mede aangehoord had, zouden haar angsten er slechts door vermeerderd zijn.

Al mijn metgezellen, die niets gezien of gehoord hadden, stonden als stom vee voor den troon van hun wreeden rechter. Voor hen was die troonzetel leeg; voor mij zat daar een wezen van vleesch en bloed.

Ul Vas sprak opnieuw. „Breng hen nu weg,” beval hij. „De mannen in de Turkooizen- en de vrouwen in den Diamanten Toren.”

Toen kreeg ik lust op hem toe te springen en hem te wurgen, maar mijn beter oordeel zei mij, dat dit Dejah Thoris niet zou redden van het lot dat haar wachtte. Het kon alleen mijn eigen dood ten gevolge hebben; dus ik liet mij met mijn metgezellen rustig weggeleiden.

Umka en ik keerden niet naar onze eerste cel terug, maar met Jat Or, Gar Nal en Ur Jan in een groot vertrek in den Turkooizen Toren gebracht.

Wij spraken niet, totdat de deur achter ons gesloten was door hen, die alleen door Umka en mij gezien wa-

ren. De anderen waren verbijsterd; dit stond op hun aangezichten duidelijk te lezen.

„Wat betekende dat alles, Vandor?” vroeg Jat Or. „Waarom moesten wij in stilte in die leege zaal voor leege troonzetels blijven staan?”

„Er heerschte geen stilte en de zaal was vol wezens,” antwoordde ik. „De Jeddak en zijn Jeddara waren op die tronen gezeten, en de Jeddak sprak het doodvonnis over ons uit — wij moeten op den zevenden dag sterven.”

„En de prinses en Zanda?” vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd. „Zij, helaas, niet.”

„Waarom „helaas”?” vroeg hij met verwondering.

„Omdat zij den dood zouden verkiezen boven hetgeen hen te wachten staat. De Jeddak wil beiden voor zichzelf behouden.”

„En legt u zich daarbij neer? Heeft u alle hoop opgegeven?” vroeg hij.

„Je behoorde mij beter te kennen, Jat Or,” zei ik. „Ik hoop een plan tot ontsnapping te kunnen vormen, en ofschoon ik op dit oogenblik op niets hoop, ben ik toch niet hopeloos. Zoo noodig, zal ik haar althans op het laatste oogenblik wreken, want ik heb boven deze wezens een voordeel, dat zij niet weten dat ik bezit.”

„Waarom willen zij ons doden?” vroeg Gar Nal, die naar mijn gesprek met Jat Or geluisterd had.

„Wij moeten dienen tot offer aan den Vuurgod, dien zij aanbidden,” was mijn antwoord.

„De Vuurgod?” riep Ur Jan. „Wie is dat?”

„De zon,” legde ik hem uit.

„Maar hoe kun je hun taal verstaan?” vroeg Gar Nal. „Zij kunnen onmogelijk de op Barsoom gebruikelijke taal spreken.”

„Neen; dat is waar, maar Umka, met wie ik al dien tijd gevangen heb gezeten, heeft mij de taal van de Tarids onderwezen.”

„Wie zijn dat, de Tarids?” vroeg Jat Or.

„Zoo heet het volk in welks macht wij zijn,” lichtte ik hem in.

„Wat is hun naam voor Thuria?” vroeg Gar Nal.

„Dat weet ik niet zeker, maar ik zal het Umka vragen.” En toen ik dezen in zijn eigen taal had aan gesproken, antwoordde hij: „De naam van de wereld waarop wij leven, is Ladan. Je hebt Ul Vas hooren zeggen, dat wij moeten sterven wanneer de Vuurgod zeven malen zijn kringloop rond Ladan heeft volbracht.”

Nu volgde een algemeen gesprek, dat mij de gelegenheid schonk om Gar Nal en Ur Jan beter te bestudeeren.

Evenals de meeste Marsbewoners, was eerstgenoemde van onbestemden leeftijd. Hij was niet zoo oud, dat hij er de sporen van vertoonde, zooals Fal Sivas. Hij had van honderd tot duizend jaren oud kunnen zijn. Voor een bewoner van Mars had hij een hoog voorhoofd en dun haar, en er was niets bizonders aan zijn gelaatstrekken, met uitzondering van zijn oogen. Ze bevielen mij niet; ze waren sluw, gluisperig, en wreed.

Ur Jan, dien ik al eerder had gezien, was juist zooals verwacht had kunnen worden — een forsche, plumpe zwaardvechter van het laagste type, maar van het tweetal, zou ik veel meer vertrouwen hebben gesteld in Ur Jan dan in Gar Nal.

Terwijl wij ons in onze eigen taal met elkaar onderhielden, zat Umka er voor spek en boonen bij. Ik was zeer bevriend met hem geraakt, en omdat wij hem misschien zeer noodig konden hebben, legde ik hem, tot zijn genoegen, het door ons gesprokene uit.

Dagen achtereen, had ik Umka zien spelen met het vreemde gevogelte, dat hem tot voedsel gebracht werd, maar dezen dag zag ik mijn metgezellen vol afschuw naar den Masena kijken, en Gar Nal scheen letterlijk bang van hem te zijn.

Kort na den maaltijd ging de deur open, en verscheidene krijgers kwamen binnen. Zamak, hun hoofdman, voerde wederom het bevel.

Alleen Umka en ik hadden hun binnenkomen kunnen zien, en ik nam met eenige moeite den schijn aan van niets gezien te hebben.

„Dat is hij,” zei Zamak, en wees naar mij. „Grijpt hem.”

Zijn soldaten grepen mij bij beide armen en duwden

mij naar de deur.

„Wat is dat?” riep Jat Or. „Wat overkomt je? Waar ga je heen?” De deur stond nog open, en hij zag, dat ik er heen liep.

„Ik weet niet waarheen, Jat Or,” antwoordde ik. „Zij brengen mij weer weg.”

„Mijn prins, mijn prins,” riep hij en snelde mij na, maar ik werd haastig over den drempel geduwd, terwijl de deur in het slot viel.

„'t Is maar goed, dat zij ons niet kunnen zien,” zei een van de krijgers. „Anders zou het tot een hevig gevecht zijn gekomen, geloof ik.”

„Deze schijnt een geduchte vechtersbaas te zijn,” merkte een ander op. „Zijn armspieren zijn zoo hard als zilver.”

„Zelfs de beste zwaardvechter kan niet tegen een onzichtbaren tegenstander op,” zei een derde.

„Deze verrichtte goed werk, den dag dat wij hem gevangen namen,” zei de eerste spreker nu. „Hij verwondde verscheidene lijfwachten van den jeddak met zijn leege handen en doodde er twee.”

Dit was de eerste aanduiding, dat ik bij die ontmoeting eenig succes had gehad, en het deed mij genoeg. Ik kon mij nu beter voorstellen hoe zij zich gevoelen zouden, wanneer zij wisten, dat ik hen zien en hooren kon.

Deze ingebeelde veiligheid was oorzaak, dat zij zoo laks waren, dat ik bijna ieder van hen zijn wapen had kunnen ontrukken, en ofschoon ik beslist zelf best daarbij gevaren zou zijn, kon ik niet inzien welk profijt mijn medegevangenen er van konden hebben, dus liet ik het na.

Ik werd naar een geheel ander deel van het gebouw gebracht, dan waar ik reeds geweest was.

Wij kwamen aan een deur, waarvoor verscheidene wachters geplaatst waren. Zij lieten ons binnen, en ik zag een vertrek, dat met zulk een verfijnde weelde en schoonheid was ingericht, dat woorden te kort zouden schieten om het te beschrijven. Er hingen draperieën in

op aarde onbekende kleuren, tegen een achtergrond, die een muur van ivoor scheen te zijn. Wat het in werkelijkheid was, kon ik niet zeggen. En toch, bij al dien rijkdom, voerde in zekeren zin eenvoud den boventoon.

Bij onze komst was er niemand. In het midden van het vertrek hielden wij halt.

Nu ging een deur aan het andere einde open, en een vrouw verscheen. Zij was een zeer schoone jonge vrouw — en slavin, naar ik later vernam.

„Je moet op de gang wachten, Zamak,” zei zij tegen mijn cipier. „Je gevangene moet mij volgen.”

„Wat! Alleen? Zonder bewaking?” vroeg Zamak verbaasd.

„Zoo luiden mijn bevelen,” antwoordde de vrouw.

„Maar hoe kan hij je volgen, indien hij je niet zien of hooren kan?” vroeg Zamak.

„Ik zal hem geleiden.”

Toen zij mij naderde, lieten de krijgers mij los, en zij leidde mij bij een hand buiten de kamer.

De kamer waarin ik nu gebracht werd, was, ofschoon kleiner, nog veel mooier dan de eerste. Ik nam mijn omgeving echter niet dadelijk nauwlettend op, want mijn aandacht werd onmiddellijk getrokken door de eenige daar aanwezige.

Ik verbaas mij niet spoedig, maar nu was ik het, eerlijk gezegd wel, want de vrouw op een divan, die mij door haar lange wimpers oplettend beschouwde, was Ozara, de Jeddara van de Tarids.

De slavin bracht mij naar het midden van de kamer en stond daar stil. Zij wachtte en keek de Jeddara vragend aan, terwijl ik, die verondersteld werd doof en blind te zijn, mijn blik trachtte af te wenden van de schoone keizerin, wier versluisde oogen tot op den bodem van mijn ziel schenen te lezen.

„Je kunt gaan, Ulah,” sprak zij eindelijk, waarop de slavin boog en ging.

Gedurende verscheidene oogenblikken na haar vertrek werd de stilte niet verbroken, maar ik voelde de blikken van de vrouw voortdurend op mij gevestigd.

Eindelijk lachte zij zeer muzikaal en vroeg: „Hoe heet je?”

Ik nam den schijn aan van haar niet te hooren, en bewonderde nu de schoonheid van het vertrek. Ze scheen het boudoir van de keizerin te zijn.

„Hoor mij aan,” sprak zij nu, „je hebt Ul Vas en Zamak en den Hoogepriester en alle anderen kunnen misleiden, maar mij misleid je niet. Je kunt je prachtig beheerschen, dat moet ik erkennen, maar je oogen verraden je. Ze verrieden je in de troonzaal, en wederom, toen je hier binnenkwam. Er stond verrassing in te lezen; een bewijs, dat ik door je herkend werd. Ik wist ook, dat je in de troonzaal alles verstond wat er werd gesproken. Je bent een hoog ontwikkeld wezen, en het veranderende licht in je oogen weerkaatst de reactie, van wat je in de troonzaal hebt vernomen.

„Laat ons oprecht jegens elkaar zijn, want jij en ik hebben meer met elkaar gemeen dan je denkt. Ik ben je niet onvriendelijk gezind. Ik begrijp, waarom je het in je voordeel acht om den blinde en den doove te spelen, maar ik verzeker je, dat je niet slechter af zult zijn, indien je mij vertrouwt, want ik weet reeds, dat ik noch onzichtbaar, noch onhoorbaar voor je ben.”

Wat zij er mee bedoelde, dat wij veel met elkaar gemeen hadden, wist ik niet, tenzij het een list was om mij de bekentenis te ontlokken, dat ik de Tarids kon zien en hooren. Van den anderen kant echter, zag ik niet in, welk voordeel zij of anderen er uit konden trekken, indien zij het wisten. Ik bevond mij volkomen in hun macht, en voorts was deze vrouw buitengewoon schrandere, zoodat ik mijn rol op den duur niet zou kunnen volhouden. Ik keek haar dus recht in de oogen en glimlachte.

„Ik zal met de vriendschap van de Jeddara Ozara zeer vereerd zijn,” zei ik.

„Hoor!” riep zij. „Had ik geen gelijk?”

„Toch twijfelde u misschien een weinig.”

„Zoo ja, dan komt het, omdat je een meester in de kunst van misleiden bent.”

„Ik voelde, dat de levens en de vrijheid van mijn metgezellen afhankelijk konden zijn van mijn bekwaamheid om voor uw volk te verbergen, dat ik het kan zien en hooren.”

„Je spreekt onze taal niet zeer goed,” zei zij. „Hoe heb je die geleerd?”

„Van den Masena, die mijn gevangenis met mij deelde.”

„Vertel mij eens iets van jezelf,” verzocht zij, „je naam, je land, de vreemde vogels, waarin je hier gekomen bent, en de reden daarvan.”

„Ik ben John Carter,” antwoordde ik, „Prins van het Huis van Tardos Mors, Jeddak van Helium.”

„Helium?” peinsde zij. „Waar ligt dat? Ik heb er nooit van gehoord.”

„Het ligt op een andere wereld,” zei ik, „op Barsoom, de groote planeet, die u uw groote maan noemt.”

„Ben je dan in je eigen land een prins? Ik dacht al zoiets,” vervolgde zij. „Ik vergis mij zelden in mijn schatting van menschen. De twee vrouwen en een van de andere mannen in je gezelschap zijn beschaafd en opgevoed,” ging zij voort, „de twee andere mannen niet. Een van hen, echter, bezit een schitterend vernuft, terwijl de ander een onontwikkeld man is, een beestmensch.”

Ik kon niet anders, dan om haar juist oordeel omtrent mijn metgezellen glimlachen. Dit, inderdaad, was een schitterende vrouw. Indien zij mij werkelijk vriendelijk gezind was, kon zij veel voor ons verrichten, maar ik stelde mijn verwachtingen niet te hoog, want achteraf was zij de gemalin van Ul Vas, den Jeddak, die ons ter dood had veroordeeld.

„U heeft hen juist beoordeeld, Jeddara,” zei ik.

„En jij,” zei zij, „jij bent een groot man in je eigen wereld. Je zoudt in iedere wereld een groot man zijn, maar je hebt mij nog niet verteld waarom je naar ons bent gekomen.”

„De twee mannen, die het laatst door u beschreven zijn, ontvoerden een prinses van het regeerende huis

over mijn land.”

„Zij moet die zeer schoone vrouw zijn,” merkte Ozara op.

„Ja,” zei ik. „Met dien anderen man en het jonge meisje, achtervolgde ik hen in een ander schip. Kort nadat wij Ladan bereikten, zag ik hun schip op het plein van uw kasteel. Wij landden er naast, om de prinses te bevrijden en haar ontvoerders te straffen. Toen werden wij door uw volk gevangen genomen.”

„Je bent dus niet gekomen om ons leed te doen?” vroeg zij.

„Zeker niet,” antwoordde ik. „Wij wisten zelfs niets van uw bestaan.”

Zij knikte. „Ik was overtuigd, dat je geen kwaad in den zin hadt,” hernam zij, „want vijanden zouden zich nooit zoo volkomen in onze macht hebben geplaatst. Ik heb echter Ul Vas en de anderen niet kunnen overtuigen.”

„Ik stel uw vertrouwen in mij op prijs,” zei ik, „maar ik begrijp niet, waarom u zulk een belang stelt in mij, een volkomen vreemde.”

Zij beschouwde mij een oogenblik zwijgend, met droomerige oogen.

„Misschien omdat wij zooveel gemeen hebben,” zei zij, „en misschien ook, dank zij een kracht, die grooter is dan alle andere, en ons aangrijpt en beheerscht zonder onzen wil.”

Zij zweeg en keek mij ernstig aan; toen schudde zij ongeduldig haar hoofd.

„Wat wij gemeen hebben,” hervatte zij, „is, dat wij beiden gevangenen in het kasteel van Ul Vas zijn. De reden, waarom ik belang in je stel, zul je begrijpen, wanneer je voor één tiende zoo verstandig bent als waarvoor ik je houd.”

HOOFDSTUK XX.

Wij probeeren te Ontsnappen.

Ozara mocht mijn verstand overschat hebben, maar zij onderschatte mijn behoedzaamheid. Ik mocht niet laten voorkomen, alsof ik de slotsom begrepen had, welke zij verwachtte dat ik uit haar woorden zou trekken. Uiteraard, was de bijbeteekenis zoo doorzichtig, dat ik in 't eerst geneigd was om te denken aan een list, nadat zij mijn vertrouwen had weten te winnen, zoodat ik mij er uit trachtte te redden door het te laten voorkomen alsof ik over haar eerste mededeeling verbijsterd was.

„U, een gevangene?” zei ik. „Ik dacht, dat u de Jeddara van de Tarids was.”

„Dat ben ik,” antwoordde zij, „maar niettemin een gevangene.”

„Is dit dan uw eigen volk niet?” vroeg ik.

„Neen; ik kom uit Domnia. Mijn land ligt ver over het gebergte, voorbij het woud, dat het kasteel van Ul Vas omringt.”

„En uw familie huwelijkte u uit aan Ul Vas, Jeddak van de Tarids?”

„Neen,” antwoordde zij. „Hij stal mij. Mijn familie weet niet wat er van mij geworden is. Zij zou mij nooit vrijwillig naar Ul Vas gezonden hebben, noch zou ik hier blijven, indien ik kans tot ontsnappen zag. Ul Vas is een beest. Hij verandert dikwijls van jeddara. Zijn werktuigen zoeken aanhoudend andere landen af, naar schoone jonge vrouwen. Vinden zij een schoonere dan ik, dan ga ik den weg van mijn voorgangsters, maar ik geloof, dat hij er nu al een gevonden heeft, die beter van zijn gading is, en dat mijn dagen geteld zijn.”

„Denkt u, dat zij een schoonere hebben gevonden dan u?” vroeg ik. „Het schijnt bijna ongelooflijk.”

„Dank je voor het compliment, maar niet zijn agenten hebben een schoonere gevonden, doch Ul Vas zelf. Is het je niet opgevallen, dat hij in de troonzaal zijn oogen niet van je schoone landgenootte kon afhouden — en hij spaarde haar leven.”

„Hij spaarde het leven van Zanda ook,” merkte ik op. „Zal hij die ook tot zijn jeddara maken?”

„Neen, hij mag er slechts een tegelijk hebben,” antwoordde Ozara. „Zanda, zoals je haar noemt, is voor den hoogepriester.”

„Indien hij die andere vrouw neemt,” zei ik, „zal zij hem dooden.”

„Maar dat zal mij niet helpen,” zei Ozara.

„Waarom niet?”

„Omdat, zoo lang de eene jeddara leeft, hij geen andere kan nemen.”

„Zult u dan gedood worden?”

„Ik zal verdwijnen,” zei zij. „Er gebeuren in het kasteel van Ul Vas vreemdsoortige en afschuwelijke dingen.”

„Ik begin te begrijpen waarom u mij heeft laten roepen,” zei ik. „U wilt graag ontsnappen, en denkt, dat indien u ons helpt om te ontsnappen, wij u zullen meenemen.”

„Je begint althans een deel van mijn redenen te begrijpen,” zei zij. „De andere, zul je mettertijd vernemen. Wij zouden bijvoorbeeld kunnen ontsnappen in het schip, dat nog op het plein ligt.”

Nu werd ik belangstellend. „Ligt daar nog één schip?” vroeg ik. „Slechts één? Zij hebben het toch niet vernield?”

„Dat zouden zij gedaan hebben, maar zij durven het niet te naderen. Terwijl jij gevangen zat, begaven twee van de krijgslieden van Ul Vas zich aan boord van het eene, en het vloog dadelijk met hen weg. Nu denken zij, dat deze schepen betooverd zijn.”

„Weet u ook, waar het andere schip gebleven is?”

vroeg ik.

„Het ligt stil in de lucht, hoog boven het kasteel, alsof het ergens op wacht. Ul Vas is er bang van.”

„Denkt u dan, dat er een kans bestaat om het schip te bereiken?”

„Er bestaat een kans,” antwoordde zij. „Ik kan je hier in mijn kamer verbergen, tot alles in het kasteel ter ruste is. Als wij dan voorbij de wacht en op het plein kunnen komen, zouden wij slagen. 't Zou de moeite loonen om een poging te wagen, maar je zult tegen de wacht moeten vechten. Kun je goed omgaan met het zwaard?”

„Laat dat aan mij over,” antwoordde ik, „maar hoe kunnen mijn metgezellen op het plein komen?”

„Alleen jij en ik zouden gaan,” antwoordde zij.

Ik schudde mijn hoofd. „Ik kan niet vertrekken, tenzij mijn gezelschap meegaat.”

Zij keek mij plotseling wantrouwig aan. „Waarom niet? Je bent op een van die vrouwen verliefd; je wilt niet gaan zonder haar.” Haar toon was vol wrok; zij sprak als een vrouw, die jaloersch is.

Indien ik de ontsnapping van de anderen, en bovenal van Dejah Thoris, wilde bewerken, mocht ik haar niet de waarheid zeggen, bedacht ik snel, en er schoten mij twee goede redenen te binnen, waarom zij en ik niet samen zouden vertrekken.

„In mijn land maakt het een punt van eer uit,” zei ik, „zijn kameraden niet in den steek te laten. Om die reden kan ik, niet zonder hen gaan, maar er bestaat nog een andere, dringender reden.”

„Welke dan?” vroeg zij.

„Het schip op het plein behoort aan mijn vijanden, de twee mannen, die de prinses uit mijn land hebben ontvoerd. Het schip boven het kasteel is het mijne. Ik weet niets van het mechanisme van hun schip. Zelfs al kwamen wij er bij, dan zou ik het niet weten te besturen.”

Zij dacht een oogenblik over dit vraagstuk na, en keek mij toen aan. „Ik vraag mij af, of je de waarheid spreekt,” zei zij.

„Uw leven hangt van uw geloof in mij af,” antwoordde ik, „en ook het mijne, en dat van al mijn metgezellen.”

„Ik weet geen middel, om hen allen op het plein te krijgen,” zei zij, na weer even nagedacht te hebben.

„Ik meen er wel een te weten. Indien u mij de werktuigen kunt verschaffen waarmee wij de staven voor de vensters kunnen doorvijlen, en mij zegt waar de vrouwen opgesloten zijn, hebben wij een zekere kans van slagen.”

„Als ik dat deed, zou je zonder mij ontvluchten,” zei zij wantrouwig.

„Ik geef je mijn woord, Ozara, dat indien je doet wat ik zeg, ik niet zonder je zal vertrekken.”

„Wat eisch je dan van mij?”

„Kun je toegang krijgen tot de kamer waar de prinses en Zanda opgesloten zitten?”

„Ja, dat geloof ik wel,” antwoordde zij, „tenzij Ul Vas eenig vermoeden van mijn voornemen krijgt en misschien denkt, dat ik de vrouwen wil doden. En ik zou die werktuigen wel weten te verkrijgen, maar weet niet, hoe ik je die kan laten toekomen.”

„Als je mij eenig voedsel kon zenden, zou er een vijl of een zaag in de schaal verborgen kunnen worden,” stelde ik voor.

„Dat is de oplossing!” riep zij. „Ik zou je door Ulah een schotel met spijzen kunnen laten brengen.”

„En de staven voor de vensters van de vrouwen?” vroeg ik.

„Zij zijn in den Diamanten Toren,” antwoordde zij, „zeer hoog. Daar zijn geen staven voor de vensters, omdat langs dien weg niemand uit den toren kan ontsnappen. Aan den voet staan altijd schildwachten, want in dien toren heeft ook de jeddak zijn kwartier; dus als je de vrouwen door een venster wilt laten vluchten, kun je dat denkbeeld beter dadelijk laten varen.”

„Toch niet,” antwoordde ik. „Indien mijn plan slaagt, kunnen zij zelfs gemakkelijker uit den Diamanten Toren vluchten dan van het plein.”

„Maar jij en die andere mannen dan? Zelfs al kun je

uit het venster van je cel ontluchten, zul je ons nooit uit den Diamanten Toren kunnen bevrijden.”

„Laat dat aan mij over,” zei ik. „Stel vertrouwen in mij, en als jij je rol goed speelt, zullen wij allen kunnen ontluchten.”

„Vannacht?” vroeg zij.

„Neen, dat niet. Wij kunnen beter tot morgennacht wachten, want wij weten niet, hoe lang het doorzagen van de staven zal duren. Zend mij liever nu weg, en laat mij het voedsel en de gereedschappen brengen.”

Zij knikte. „Je hebt gelijk.”

„Nog iets,” zei ik. Hoe kan ik den Diamanten Toren kennen? Hoe vind ik dien?”

Zij scheen verbaasd. „Het is de middelste en hoogste toren van het kasteel, maar ik weet niet, hoe je er bij kunt komen zonder gids en zonder veel schildwachten te ontmoeten.”

„Laat dat aan mij over, maar jij moet mij helpen om de kamer te vinden waar de twee vrouwen opgesloten zijn.”

„Hoe kan ik dat doen?” vroeg zij.

„Als je er in bent gekomen, hang dan een rooden doek uit het venster.”

„Hoe kan je die van binnen in het kasteel zien?” vroeg zij.

„Dat doet er niet toe; slaagt mijn plan, dan zal ik hem vinden. Zend mij nu weg.”

Zij sloeg op een gong binnen haar bereik, en Ulah kwam binnen. „Breng den gevangene terug naar Zamak,” beval zij.

Ulah nam bij de hand en bracht mij naar den wachtenden Zamak, die mij naar mijn metgezellen terugleidde.

Jat Or slaakte een uitroep van verlichting, toen hij mij zag binnenkomen. „Ik dacht niet anders, prins, of ik zou u nooit terugzien,” zei hij. „In dien tusschentijd is het lot mij nog anders gunstig geweest — toen de deur open ging, zag ik de krijgers, die u terugbrachten.”

„Kon je hen zien?” vroeg ik.

„Ik kon hen zien en hooren,” antwoordde hij.

„En ik ook,” liet Gar Nal volgen.

„En jij, Ur Jan?” vroeg ik, want hoe meer van ons hen konden zien, des te gemakkelijker zou onze ontvluchting en die van de vrouwen er door gemaakt worden.

Ur Jan schudde somber zijn hoofd. „Ik heb niets gezien of gehoord.”

„Houd vol,” troostte ik. „Je moet hen op den duur kunnen zien.”

„En verder,” richtte ik mij tot Gar Nal, „heb ik goede tijding. Onze schepen zijn veilig; dat van jou is nog op het plein. Zij zijn er bang van. En het mijne hangt boven het kasteel.”

„Heb je dan nog meer mensen uit Barsoom meegebracht?” vroeg hij. En toen ik ontkende: „Maar er moet toch iemand aan boord zijn, anders zou het niet kunnen stijgen en bestuurbaar zijn.”

„Er is iemand aan boord,” zei ik.

Hij keek verbijsterd. „En je hebt niemand meegebracht, zei je.”

„Er zijn twee krijgslieden van de Tarids aan boord.”

„Maar hoe kunnen die er mee overweg? Wat kunnen zij van het ingewikkelde mechanisme van het schip van Fal Sivas weten?”

„Zij weten er niets van en kunnen er niet mee overweg.”

„Hoe, in den naam van Issus, is het dan opgestegen?” vroeg hij.

„Dat is iets, wat je niet hoeft te weten, Gar Nal,” zei ik. „Neem het voor lief, dat het daar is.”

Hij knikte, maar ik zag hem zijn oogen sluw halfdichtknijpen. Zou hij verraad in den zin hebben? Ik zette het denkbeeld echter met een schouderophalen van mij af, omdat het werkelijk van weinig belang was wat Gar Nal dacht, zoo lang ik een oog op hem kon houden, tot Dejah Thoris veilig aan boord van mijn schip zou zijn.

Ur Jan zat op een divan in de ruimte te staren, en ik wist dat hij zijn dom verstand concentreerde, in een poging om den hypnotischen invloed van zich af te wentelen, waaronder de Tarids hem geplaatst hadden.

De deur werd geopend, en Ulah verscheen, een groo-

ten aarden pot met voedsel in haar handen. Zij zette dien neer, en vertrok. Zoodra de deur was gesloten, liep ik er heen, en toen ik mij weer omgedraaid had, zag ik Ur Jan met wijd opengesperde oogen naar de deur staren.

„Wat scheelt je, Ur Jan?” vroeg ik. „Je kijkt alsof je een spook ziet.”

„Ik heb haar gezien!” riep hij. „Spook of geen spook, ik zag haar!”

„Mooi!” riep Jat Or, „dan zijn wij allen van die verwenschte toovenarij verlost.”

„Ik geloof, dat wij in dat voedsel middelen tot ontvluchting zullen vinden,” zei ik nu, waarna de anderen mij omringden. Diep onder in den pot vond ik drie vijlen, en daarmee begonnen wij dadelijk de staven voor onze vensters door te vijlen.

„Niet heelemaal doorvijlen,” vermaande ik, „maar slechts zoo ver, dat wij ze gemakkelijk kunnen verwijderen, wanneer het uur geslagen is.”

Het metaal waarvan de staven gegoten waren, was op Aarde onbekend, en het was zeer hard, bijna even hard als onze vijlen. Wij vijlden den geheelen nacht en den volgenden dag aan de staven.

De avond viel. De tijd naderde, waarop ik de proef zou kunnen nemen van het eerste deel van mijn voornemen, van welks slagen het gelukken van onze geheele onderneming afhing. Mislukte het, dan was al ons werk aan de staven voor niets geweest, en ging onze hoop op ontvluchting in rook op. Ik had de anderen niet gezegd wat ik van plan was, en liet ook niet blijken welke angsten en vreezen ik omtrent het slagen koesterde.

Ur Jan stond door het venster te kijken. „Wij kunnen die staven nu zoo wegnemen,” zei hij, „maar ik begrijp niet wat ons dat baten zou. Al bonden wij al ons leergoed aan elkaar, dan zouden wij het dak beneden ons nog niet bereiken kunnen. Al onze moeite schijnt voor niets geweest.”

„Ga daar zitten,” beval ik hem, „en weest allen stil; spreekt of beweegt niet, tot ik het zeg.”

Ik ging naar het venster, zocht den hemel af, maar

kon van ons luchtschip niets ontdekken. Niettemin beproefde ik mijn gedachten te concentreren op het mechanische brein, waar het zich ook mocht bevinden. Ik prentte het in om te dalen en het venster van den toren te naderen, waar ik stond. Nooit in mijn leven, geloof ik, heb ik mijn gedachten zoodanig op één enkel onderwerp geconcentreerd. Het zweet parelde op mijn voorhoofd.

Achter mij heerschte in de kamer een doodsche stilte, en door het open raam, waar ik voor stond, drongen geen geluiden uit het slapende kasteel door.

De seconden gingen langzaam voorbij en leken mij een eeuwigheid. Zou het brein buiten het bereik van mijn macht geraakt zijn? Was het schip voor altijd voor mij verloren? Deze gedachten bestormden mij, toen mijn concentratie-vermogen verminderde: In mijn brein woelde een chaos van tegenstrijdige hoop en verwachtingen, en glimpen van succes, die even snel verdwenen als ze opgekomen waren. En toen, zag ik in den nacht een groot zwart voorwerp, dat zich langzaam naar mij toe bewoog.

Gedurende een ondeelbare seconde, werd de reactie mij te machtig; toen herstelde ik mij en verwijderde de drie staven, die wij doorgevijld hadden.

De anderen, die vermoedelijk ook door een venster hadden gekeken, schaarden zich nu om mij heen. Ik hoorde uitroepen van verbazing, opluchting, extase. Ik vermaande hen tot stilte.

Ik beval het brein om het schip dicht bij het venster te brengen; toen keerde ik mij opnieuw naar mijn metgezellen.

„Er zijn twee Tarids aan boord,” zei ik. „Indien zij de proviand hebben gevonden, zijn zij nog in leven, en waarom zou die door twee van honger stervende wezens niet gevonden zijn? Daarom moeten wij op een gevecht voorbereid zijn. Ieder van die twee mannen is vermoedelijk met een lang zwaard en een dolk gewapend. Wij zijn ongewapend. Wij zullen hen met onze leege handen moeten overmeesteren.” Ik vervolgde tegen Ur Jan: „Zoodra het deurtje open gaat, moeten twee van ons ge-

lijktijdig de cabine insnellen, op goed geluk af, dat zij hen overrompelen. Wil jij met mij gaan, als eersten, Ur Jan?”

Hij knikte, met een verwrongen glimlachje om zijn lippen. „Ja,” zei hij, en het zal een vreemd schouwspel zijn, Ur Jan en John Carter zij aan zij te zien vechten.”

„Jat Or en Gar Nal moeten mij en Ur Jan op de hielen volgen,” ging ik voort. En in zijn eigen taal beval ik Umka: „En als het gevecht niet dadelijk afgelopen is, weet jij wat je met de twee Tarids te doen staat.” Hij trok een bitteren grijns met zijn bovenmond en sprong genoeglijk.

Ik stapte op het vensterkozijn, en Ur Jan kwam naast mij. De romp van het schip schraapte bijna tegen den buitenmuur, slechts ongeveer een voet van ons af.

„Klaar, Ur Jan?” fluisterde ik, en toen gelastte ik het brein het zijdeurtje zoo spoedig mogelijk te openen.

Bijna tegelijkertijd, namen wij ieder onzen sprong; het volgende oogenblik was Ur Jan reeds in de cabine. Achter ons, volgden onze drie metgezellen. In de schemering daarbinnen, zagen wij twee mannen tegenover ons, en zonder hen den tijd te geven hun wapen te trekken, gaf ik een ruk aan de beenen van den voorste, die als een blok neerviel, en wiens polsen ik op zijn rug vastbond.

Ik weet niet, hoe Ur Jan met zijn man handelde, maar het duurde niet lang of de beide Tarids waren ontwapend.

Ur Jan en Gar Nal wilden hen op staanden voet doden, doch dat duldde ik niet. In een gevecht kan ik een man zonder eenige gewetenswroeging doden, maar niet een weerloos man in koelen bloede, ook niet, wanneer hij mijn vijand is.

„Wat nu?” vroeg Gar Nal. „Hoe komen wij bij de vrouwen?”

„Ik zal beginnen met het heroveren van je schip,” zei ik, „want zelfs indien wij onzen wapenstilstand verlengen, hebben wij meer kans om op Barsoom terug te keeren, wanneer wij beide schepen in ons bezit hebben, omdat een van hen iets zou kunnen overkomen.”

„Je hebt gelijk,” zei hij. „en ik zou mijn schip ook niet graag kwijt zijn. Het is de vrucht van een levenslangen arbeid en studie.”

Ik liet het schip nu stijgen en kruisen, tot ik meende uit het gezicht van het kasteel te zijn, om hiermee de Tarids ons spoor bijster te doen geraken. Op dien afstand gekomen, liet ik laag vliegen en naderde het kasteel opnieuw aan de zijde waar het schip van Gar Nal op het plein lag.

Weldra kon ik er de omtrekken van onderscheiden, maar aan die zijde van het kasteel was niets van schildwachten te bespeuren, zoodat ik fluisterend aan Umka vroeg, of het kasteel des nachts niet bewaakt werd.

„Binnenin staan den geheelen nacht posten,” zei hij, „en ook buiten den Diamanten Toren, om te voorkomen dat Ul Vas vermoord wordt. Zij vreezen niet, dat een vijand bij nacht van buiten zal naderen, want alle aanslagen hebben overdag plaats gehad. De wouden van Ladan wemelen van wilde dieren, en indien er 's nachts menschen in de bosschen kwamen, zouden de beesten zulk een gebrul aanheffen, dat de Tarids bijtijds gewaarschuwd zouden worden.”

Aldus gerustgesteld, dat wij niet op schildwachten zouden stuiten, liet ik het schip over den muur vliegen en naast dat van Gar Nal landen.

Ik gaf snel mijn aanwijzingen wat nu gedaan moest worden. „Gar Nal,” zei ik, „gaat aan boord van zijn schip, bestuurt het, en volgt mij. Wij gaan naar het venster van de kamer, waar de vrouwen gevangen zitten. Wanneer ik langzaam vlieg en bij hun venster stop, zullen beide deurtjes in mijn schip open zijn. Open het deurtje aan bakboord van je schip en breng het langs het mijne, zoodat je, zoo noodig, door mijn schip kunt loopen en de kamer waar de vrouwen zijn, binnen gaan. Wij zouden alle hulp noodig kunnen hebben, waarover wij beschikken, indien de vrouwen sterk bewaakt worden.

HOOFDSTUK XXI.

In den Diamanten Toren.

Bange voorgevoelens grepen mij aan, toen ik Gar Nal in zijn schip zag stappen. Zij schenen een voorbode van onheil, van tragedie, maar ik was mij bewust, dat ze op niets anders gebaseerd waren dan mijn instinctmatigen afkeer van den man, dus deed ik mijn best hem te vertrouwen en mijn gedachten bij de zaak te bepalen.

De nacht was donker. Mars en Cluros waren geen van beide opgekomen. Zelfs omdat ik wist dat zij op dit uur niet aan den hemel zouden staan, had ik juist dat uur voor ons avontuur gekozen.

Weldra hoorde ik de motoren van het schip van Gar Nal, het afgesproken teeken dat hij gereed was tot opstijgen. Ik steeg ook op, en hield een koers van het kasteel af. De donkere romp van het andere schip was achter ons.

In een breede spiraal steeg ik hooger en cirkelde terug naar de tegenovergestelde zijde van het kasteel; toen naderde ik den Diamanten Toren. Ergens daarbinnen waren Dejah Thoris en Zanda, en indien Ozara mij niet verraden had en er niets in den weg gekomen was, zou de Jeddara nu bij hen zijn.

Ozara, Jeddara van de Tarids, was echter niet de eenige dubieuse factor in het vraagstuk, dat voor mij lag. Ik vertrouwde Gar Nal ook niet. Ur Jan was mijn erkende vijand. Zijn eigenbelang eischte, dat hij mij doodde of verried.

Intusschen moest Zanda van Dejah Thoris vernomen hebben, dat ik John Carter was, en zich daardoor van alle verplichtingen jegens mij ontslagen achten; immers zij

had een duren eed gezworen, John Carter te zullen doden, indien de gelegenheid zich aanbood. Aldus bleven alleen Jat Or en Umka over, op wie ik kon vertrouwen, terwijl ik, uit den aard der zaak, Umka niet blindelings vertrouwde. Zijn bedoelingen konden van de beste zijn, maar ik wist te weinig van zijn dapperheid en omgang met de wapens, om in hem een sterk bondgenoot te zien.

Al deze ontmoedigende gedachten woelden door mijn hoofd, terwijl ik langzaam rond den Diamanten Toren vloog, en den rooden doek in 't oog kreeg.

Onhoorbaar kwam het schip dichterbij. De deuren in beide zijden van de cabine stonden open, om Gar Nal te vergunnen van zijn schip naar het venster in den toren over te gaan. Ik stond op den drempel aan bakboord, gereed om de kamer binnen te springen, zoodra wij dichtbij genoeg waren.

Het zien van den rooden doek had mij niet geheel en al gerustgesteld, want deze kon zeer goed als lokaas uitgehangen zijn, maar omdat ik de gestalten van vrouwen in het zwakke licht binnen de kamer onderscheiden kon, volgde hieruit, dat Ozara dit deel van onze afspraak was nagekomen.

Ik nam juist mijn sprong, toen ik aan den voet van den toren een alarmkreet hoorde slaken. Wij waren ontdekt.

Toen ik in de kamer op den vloer belandde, riep Dejah Thoris overgelukkig uit: „Mijn opperhoofd! Ik wist, dat je zoudt komen. Waarheen zij mij gevoerd hadden, ik wist dat je zou volgen.”

„Tot aan het einde van het heelal, mijn prinses,” antwoordde ik.

De alarmkreet beneden ons, waarschuwde mij dat het nu geen tijd was voor verwelkomingen en explicaties, noch ook wilden Dejah Thoris en ik ons in het bijzijn van vreemden door onze aandoeningen laten overheerseren. In plaats van haar dus aan mijn hart te drukken en met kussen te overladen, sprak ik alleen: „Kom, wij moeten dadelijk aan boord van het schip gaan. Er is alarm gemaakt.”

Zanda greep mij bij een arm. „Ik wist, dat je zoudt

komen, Vandor.”

Dat zij dien naam gebruikte, verbaasde mij. Zou Dejah Thoris haar dan toch niet verteld hebben wie ik was? De Jeddara verwelkomde mij niet. Zij monsterde mij door haar lange wimpers heen met half gesloten oogen, waarin ik een zweem van boosaardigheid meende te ontdekken, maar het kan ook verbeelding zijn geweest.

Toen ik met Dejah Thoris het venster genaderd was, stond ik als verpletterd. De schepen waren verdwenen! Ik boog mij uit het venster, en aan mijn linkerhand zag ik beide schepen zich in den nacht verwijderen. Wat was er gebeurd, om aldus mijn plannen op het moment van slagen in duigen te doen vallen?

De drie vrouwen deelden mijn schrik, en uitten jammerkreten.

Eensklaps werd mij duidelijk wat er gebeurd was. Ik had het brein gezegd het venster te naderen, maar niet om tot stilstand te komen. Ik had den sprong genomen, en het was doorgevlogen voor mijn makkers mij hadden kunnen volgen, en Gar Nal, niet wetend wat er was voorgevallen, had mijn schip gevolgd, zooals ik hem gezegd had.

Ik richtte mijn gedachten onmiddellijk op het mechanische brein, opdat het schip naar het venster zou terugvliegen en daar stilliggen. Zelfverwijt baatte niet, maar toch voelde ik hevige wroeging, dat mijn onachtzaamheid hen, die van mij redding hadden verwacht, in zulk een neteligen toestand gebracht had.

Ik kon de krijgslieden nu duidelijk hooren naderen. Uit het venster kon ik beide schepen nu zien wenden. Zouden zij bijtijds komen? Ik liet het brein topsnelheid aannemen. Het gehoorzaamde. Intusschen moesten de Tarids nog slechts één verdieping lager gekomen zijn dan waar wij waren. Het volgende oogenblik zouden zij de deur bereikt hebben.

Ik droeg het lange zwaard van een van de Tarids, die wij in de cabine overmeesterd hadden, maar wat was één zwaard tegenover de vele, die ik tegenover mij zou krijgen?

De schepen waren nu dichtbij; dat van Gar Nal naast het mijne. Ik zag Jat Or en Ur Jan bij het deurtje van het schip van Gar Nal staan.

„Er is alarm geslagen, en de Tarids zijn bijna bij onze deur,” riep ik hen toe. „Ik zal trachten hen tegen te houden, terwijl jullie de vrouwen aan boord nemen.”

Ik had nog niet uitgesproken, of ik hoorde den vijand bij de kamerdeur. „Gaat dicht bij het venster staan,” zei ik tegen de vrouwen, „en gaat aan boord, zoodra het schip langs het kozijn strijkt.” Toen richtte ik mijn schreden naar de deur, het lange zwaard in mijn hand.

Nauwelijks was ik daar gekomen, of ze werd open geworpen, en twaalf krijgers stormden naar binnen. Den vorsten reeg ik aan de punt van mijn zwaard, en terwijl ik dit uit zijn lichaam trok, drongen drie andere de kamer in, voortgestuwd door hen, die achter hen waren. De een deed een ontzettenden houw naar mijn hoofd. Ik pareerde dien, en kloofde met mijn kling een tweeden den schedel.

Voor een oogenblik vergat ik alles, in de opwinding van het gevecht. Mijn lippen plooiden zich tot het glimlachje, waar om ik op twee werelden beroemd ben. Wederom als bij zoovele gelegenheden, scheen mijn zwaard geïnspireerd, maar de Tarids vochten prachtig, en zij waren ook geen lafaards. Zij drongen verder naar binnen, over de lijken van hun kameraden heen.

Ik geloof, dat ik hen alleen baas had kunnen blijven, want ik wijdde mij met al mijn krachten aan de verdediging van mijn prinses, maar nu hoorde ik van beneden het getrappel van vele voeten — versterkingen waren onderweg!

Het was tot zoo ver een schitterende strijd geweest. Zes lijken lagen aan mijn voeten, maar zes levende mannen stonden nog tegenover mij, en ik zou den moed niet hebben laten zinken, indien de versterking niet zoo snel naderde.

Op dat oogenblik was mijn toestand hachelijk, want hij, die nu mijn tegenstander was, hanteerde het zwaard meesterlijk, en ik werd ook van rechts en links aangeval-

len. Twee vijanden vielen neer, en toen zag ik, dat Jat Or en Ur Jan aan mijn zijde streden.

Toen de drie overgebleven Tarids de plaats van hun gevallen makkers dapper innamen, kwam de voorhoede van de versterkingen aan, en een ware stroom van brullende krijgers golfde de kamer binnen. Toen ik mijn tegenstander eindelijk neergehouwen had, kon ik een blik achterwaarts werpen. Ik zag de drie vrouwen en Umka bij het venster, en Gar Nal op het raamkozijn staan.

„Vlug, Gar Nal,” riep ik, „neem de vrouwen aan boord!”

De volgende paar minuten had ik het zoo druk als nog nooit tijdens mijn leven het geval geweest is. De Tarids hadden mij omsingeld. Ik moest mij voortdurend tegen twee of drie zwaarden tegelijk verdedigen. Ik kon niet zien wat er elders in de kamer voorviel, maar mijn gedachten waren steeds bij Dejah Thoris en haar veiligheid, tot mij plotseling inviel, dat indien alle strijders in de kamer gedood werden, zij zonder verdediger in de macht van Gar Nal zou blijven.

Jat Or vocht naast mij. „De prinses!” riep ik hem toe. „Zij is aan boord, alleen met Gar Nal. Worden wij beiden gedood, dan is zij verloren. Voeg je dadelijk bij haar.”

„En u verlaten, prins?” vroeg hij.

„'t Is geen verzoek, maar een bevel,” antwoordde ik, en hij gehoorzaamde.

„Ga hem helpen, Ur Jan,” beval ik dezen.

Met ons drieën slaagden wij er in, voor Jat Or een pad naar het venster te banen, en toen wij er met onze ruggen naar toe gekeerd stonden, zag ik iets, dat mij met schrik vervulde. In den greep van twee krijgslieden, worstelde Ozara, Jeddara van de Tarids.

„Red mij, John Carter,” riep zij, „red mij, of ik word gedood!”

Er bleef mij niets anders over. Geen andere weg zou met de eer strooken. Ozara had onze vlucht mogelijk gemaakt. Misschien was, dankzij haar handelen, Dejah Thoris reeds in veiligheid. Mijn eigen onachtzaamheid had ons in dezen toestand geplaatst, en nu werd het le-

ven van de jeddara er ernstig door bedreigd.

Jat Or, Ur Jan en ik waren er in geslaagd onze onmiddellijke tegenstanders neer te houwen, en de anderen, vermoedelijk de minst dappere van den troep, schenen te aarzelen om ons rechtstreeks aan te vallen.

Ik keerde mij naar mijn metgezellen. „Gaat vlug aan boord,” riep ik, „en houdt den ingang van het schip vrij, tot ik daar kom met de jeddara.”

Toen ik op de aanranders van Ozara losstormde, zag ik Umka naast mij. Hij had zich in het gevecht schitterend gehouden, ofschoon hij geen zwaard droeg, wat ik toen niet begreep, want er bevonden zich wapens in overvloed op het schip, doch later vernam ik, dat het bij de Masenas geen gewoonte is om vechten met zwaarden of dolken, waarvan het gebruik hen vreemd is.

Ik had opgemerkt hoe hij vocht, en ik moest erkennen, dat zijn krachtige spieren en de verschrikkelijke kaken van zijn benedensten mond, wapens waren, welke tegen die van een zwaardvechter opwogen.

Umka had een paar verwondingen opgelopen en bloedde hevig, zooals in feite wij allen, maar omdat ik meende te zien dat hij op was, beval ik hem naar het schip terug te keeren. Hij verzette zich eerst, maar nadat hij gehoorzaamd had, bleef alleen ik met de Tarids in de kamer over.

Ik wist, dat mijn toestand hopeloos was, maar kon de vrouw, die mij behulpzaam was geweest, niet aan haar lot overlaten. Toen ik haar aanvallers bestookte, drongen nieuwe versterkingen de kamer binnen. Nu was er voor mij inderdaad geen ontkomen meer aan.

De nieuwgekomenen letten niet op mij; zij renden door naar het venster, waar het schip was. Slaagden zij er in, aan boord te komen, dan was het lot van Dejah Thoris bezegeld. Er bestond slechts één weg om hen te voorkomen, ofschoon die tot mijn eigen doodvonnis zou leiden.

De twee mannen, die Ozara vasthielden, wachtten tot ik hen zou aanvallen, maar ik wachtte daarmee, tot ik het mechanische brein van het schip van Fal Sivas een stil

bevel had kunnen overbrengen.

Ik wierp er een achterwaartschen blik naar. Ur Jan en Umka stonden bij het deurtje; Jat Or was daar niet, maar op hetzelfde oogenblik, dat het schip zich op mijn bevel verwijderde, sprong hij te voorschijn.

„Prins,” riep hij, „wij zijn verraden. Gar Nal is in zijn schip met Dejah Thoris gevlucht.”

Toen stortten de Tarids zich op mij. Een houw op mijn hoofd deed mij barmhartig het bewustzijn verliezen.

HOOFDSTUK XXII.

In de donkere Cel.

In duisternis gehuld, omringd door de stilte van het graf, kwam ik bij kennis. Ik lag op een kouden steenen vloer; mijn hoofd hamerde, en wanneer ik het met mijn handen bevoelde, was het stijf van geronnen bloed, en mijn handen zaten geplakt.

Duizelig, nam ik een zittende houding aan en stond toen op. Nu kwam het besef, dat ik waarschijnlijk niet ernstig gewond was, en ik nam mijn omgeving op.

Ik liep voorzichtig, mijn handen tastend voor mij uit, tot ik weldra op een steenen muur stuitte. Dezen volgend, kwam ik aan een deur. Ze was zeer stevig, en aan de buitenzijde evenzoo stevig gesloten. Ik zette mijn inspectie voort, tot ik weer bij de deur uitkwam. Ik zat opgesloten in een kleine cel. Ik kon niets zien of hooren. Ik begon eenig denkbeeld te krijgen van de wereld, waarin blinden en dooven leven. Alleen de drie zintuigen: de smaak, de reuk en het gevoel, waren mij overgebleven.

Onder mijn omstandigheden was het eerste mij natuurlijk van geen nut; mijn neus snoof in 't begin een vochtige en mufte lucht op, maar nadat ik er aan gewend was, bemerkte ik er niets meer van. Ten slotte bleef dus alleen het gevoel over. Een dikke muur, door een houten deur onderbroken — ziedaar mijn wereld.

Ik was nieuwsgierig, hoe lang zij mij hier zouden laten. Het stond gelijk met levend begraven te zijn. Ik moest mijn wil tegen de afschuwelijke eentonigheid er van stalen, met dien muur, die deur en mijn gedachten tot gezelschap.

Mijn gedachten! Die waren ver van aangenaam! Dejah Thoris in de macht van Gar Nal; de arme Jat Or gevangene op een luchtschip, dat hij niet besturen kon, met Ur Jan, de wreede moordenaar van Zodanga! En Zanda, de door het Lot zoo zwaar bezochte, wie nu een bijna wissen dood boven het hoofd hing. En Umka. Och, Umka had verwacht te sterven, zoodat hij niet slechter af zou zijn, dan wanneer hij mij nooit ontmoet had.

De bitterste gedachte van alle echter, was die, dat wij allen ons lot alleen aan mijn onachtzaamheid hadden te wijten.

Spoedig begreep ik, dat indien ik aan deze sombere gedachtengang toegaf, ik verloren zou zijn. Ik leefde immers nog! Ik begon dus in mijn cel heen en weer te loopen, en mat de groote ervan. Dit kon ik niet blijven doen, dus verzon ik een ander spelletje, en begon de steenen in den muur te tellen.

Van den tijd had ik natuurlijk geen begrip. Ik wist niet, hoe lang ik hier al geweest was, maar werd eindelijk slaperig. Ik legde mij op den kouden vloer.

Toen ik wakker werd, wist ik niet hoe lang ik had geslapen, maar voelde mij verkwikt. Ik was huiverig, en begon weer lichaamsbeweging te nemen, toen ik geluiden hoorde buiten de deur van mijn cel.

Ik bleef staan en luisterde. Ja, er naderde iemand. Weldra ging de deur open en een licht straalde naar binnen.

Het verblindde mijn aan de duisternis gewende oogen, zoodat ik ze beschutte met mijn hand. Toen ik weer kon zien, stond daar een krijgsman, met een fakkel, een kruik water en een schaal eten.

Hij had de deur slechts zoo ver geopend, als noodig was om alles er door te steken en neer te zetten. Ik zag, dat een zware ketting het verdere openen van de deur belette.

De man hield de fakkel boven zijn hoofd om zich bij te lichten, en zei, toen hij mij zag: „Dus je bent er niet door gedood.”

„Dat kun je niet zeggen van anderen, die gisteren-

nacht in de toren vochten,” zei ik. „Het was immers gisterennacht.”

„Neen; eergisterennacht,” antwoordde hij. „Het moet er heet toegegaan zijn. Ik was er niet bij, maar er wordt in het kasteel gezegd, dat je de grootste zwaardvechter bent, die ooit bestaan heeft. Ul Vas is woedend, en zal niet tevreden zijn, tot hij je heeft laten sterven.”

„En de Jeddara?” vroeg ik. „Waar is zij?”

„Hij heeft haar opgesloten, en ook zij zal ter dood gebracht worden. Op dezelfde manier als jij, vermoed ik,” merkte hij op en vertrok.

Ik vond op den tast mijn weg naar het voedsel, want ik had honger en dorst, en gedurende den maaltijd, dacht ik na over wat ik gezien had, toen de man zijn fakkel hoog hield. De vlam had het geheele binnenste van de cel verlicht, althans in de hoogte tot een zwaren houten balk, die de cel ongeveer twintig voet van den vloer overspande.

Deze balken gaven mij stof tot denken. Daarboven scheen niets dan een leege ruimte te zijn, ofschoon de zoldering van de cel veel hooger was. Eindelijk besloot ik te gaan onderzoeken wat er boven die balken was. Op Mars, vergunnen mijn aardse spieren mij, buitengewone hoogtesprongen te maken. Ik herinnerde mij de berekening, dat een volwassen aardbewoner op Thuria in staat zou zijn om een hoogtesprong van 225 voet te maken. Ik wist, natuurlijk, dat mijn lengte verminderd was, zoodat ik in verhouding tot Thuria niet grooter was dan ik op Barsoom geweest was, maar toch was ik overtuigd, dat mijn spieren mij zouden vergunnen om hooger te springen, dan welke bewoner van Ladan ook.

Hierbij ondervond ik echter de ernstige hinderpaal, dat ik niet kon zien. Onder het springen zou ik mijn hoofd kunnen stooten, met zeer pijnlijke, zoo niet noodlottige gevolgen. Ik moest het dus aan het geluk overlaten.

Ik begon met een kleinen hoogtesprong te maken, met mijn handen boven mijn hoofd, en zoo telkens hooger. Dit bleek een goede methode, want eindelijk raakte ik

een balk. Ik sprong weer, kon nu den balk grijpen, en trok er mij aan op. Ik ging er rechtop staan en reikte omhoog, maar ik kon niets voelen. Ook niet toen ik naar het andere einde geschoven was.

Het zou zelfmoord geweest zijn, om verder te onderzoeken door van af den balk op te springen, zoodat ik mij weer op den vloer liet neerkomen. Ik nam een sprong naar een anderen balk, met hetzelfde gevolg. Zoo kreeg iedere balk zijn beurt, maar ik vond niets.

Mijn teleurstelling was niet te beschrijven. In een toestand als de mijne, klampt men zich aan een stroohalm vast. Ik weigerde echter om mijn nederlaag te erkennen. Ik brak mij het hoofd over een plan tot ontsnapping. Hier zat ik als een rat in de val.

Eindelijk kwam ik op een denkbeeld. Het scheen door den Hemel gezonden — een wanhopig, dolzinnig plan, afhankelijk van vele dingen waarover ik geen macht had. Slaagde het, dan moest het Lot mij inderdaad zeer gunstig gezind zijn.

Ik zat mistroostig op den laatsten balk, toen het mij ingegeven werd. Ik liet mij onmiddellijk op den vloer vallen en luisterde aan de deur.

Hoe lang ik daar bleef, weet ik niet. Toen werd ik door vermoeienis overmand en ik ging liggen slapen, met mijn oor tegen de deur.

Eindelijk hoorde ik datgene, waarnaar ik mijn oor te luisteren gelegd had. Er naderden voetstappen. Ik hoorde metaal tegen metaal kletteren. Een krijgsman. Ik nam een sprong naar den balk recht boven de deur, en als een roofdier ineengedoken, wachtte ik.

De voetstappen hielden bij mijn deur op, deze werd geopend en een licht verscheen. Een hand en een arm werden uitgestrekt en zetten mijn maaltijd neer. Toen werd de fakkel naar binnen gestoken, door een mannenhoofd gevolgd. Ik zag den man in de cel rond kijken.

„Heidaar!” riep hij, „waar ben je?” De stem was niet dezelfde als die van den man, die mij den eersten keer voedsel gebracht had. Ik antwoordde niet.

„Bij de kroon van den Jeddak,” mompelde hij, „zou

hij ontsnapt zijn?”

Ik hoorde hem morrelen aan den ketting van de deur, en mijn hart stond stil. Zou mijn dolzinnige hoop verwezenlijkt worden? Op deze mogelijkheid waren al mijn toekomstige plannen en verwachtingen gebouwd.

De deur ging wijd open en de man kwam voorzichtig de cel in. Hij was een fersch krijgsman. In zijn linkerhand droeg hij de fakkel, en in zijn rechter een lang zwaard. Hij keek bij iederen stap voorzichtig om zich heen.

Nog was hij te dicht bij de deur. Zeer langzaam naderde hij het midden van de cel, en in de duisternis, op den balk boven zijn hoofd, volgde ik hem als een panter zijn prooi. Hij liep steeds te mompelen van verbazing, en nu was hij recht onder mij. Toen nam ik mijn sprong.

HOOFDSTUK XXIII.

De geheime Deur.

De echó's van het geschreeuw van den krijgsman schenen buiten de cel en de gang voldoende te zijn om elken strijdbaren man in het kasteel op de been te brengen, toen ik op hem neerplofte, zoodat hij ineenzakte. Daarbij ging de fakkel uit, zoodat wij in het pikdonker worstelden. Mijn eerste daad was, zijn geschreeuw te smoren, door met mijn vingers zijn keel dicht te knijpen.

Het scheen bijna op den weg van een wonder te liggen, dat mijn droom tot ontvluchting verwezenlijkt zou worden, stap voor stap, bijna zooals ik het mij had voorgesteld, en dit verleende mij hoop, dat ik aan de klauwen van Ul Vas zou ontkomen. De man was niet zoo sterk als ik, en ik had hem weldra onder de knie, en ik beloofde hem te zullen sparen indien hij geen tegenstand meer bood en met schreeuwen ophield.

Tijd was de hoofdzaak voor mij, en zelfs indien de kreten van den man niet gehoord waren, lag het voor de hand, dat zijn kameraden naar hem zouden gaan zoeken, indien hij voor zijn verderen dienst niet was teruggekeerd. Hij was zoo verstandig om op mijn voorstel in te gaan.

Ik bond hem dadelijk met zijn eigen riemen en stopte hem, bij wijze van voorzorg, een prop in den mond. Vervolgens nam ik hem zijn dolk af, verliet mijn cel en sloot de deur van buiten af.

Op de gang was het pikdonker. Toen ik een glimp van deze opgevangen had, terwijl mijn voedsel werd neergezet, had ik den indruk ontvangen, dat ze van den ingang recht op mijn cel toeliep, en nu tastte ik in de

duisternis in die richting. Met één hand tegen den muur, om mij den weg te wijzen, kwam ik vlug voorwaarts, en ik had misschien honderd ellen afgelegd, toen ik recht voor mij uit een zwak licht meende te zien. Niet dat van een fakkel, maar eerder gedempt daglicht. Het nam in sterkte toe, naarmate ik naderde, en ik kwam weldra aan den voet van de trap, waarboven het scheen.

Met de uiterste behoedzaamheid, klom ik een verdieping hooger. Hier was het veel lichter. Ik stond op een korte gang, met een deur aan weerskanten; voor mij uit, eindigde de gang op een dwarsgang. Ik was op het punt die in te slaan, toen ik op den hoek tegen een lichaam bonsde.

Het was een vrouw. Haar verrassing was waarschijnlijk groter dan de mijne, want zij gaf een gil. Ik wist, dat ik, vóór alles, beletten moest dat zij te keer ging; ik sloot haar mond dus met mijn hand. Ik kon de dwarsgang in haar volle lengt afzien, en zoodra ik de vrouw het zwijgen had opgelegd, zag ik twee krijgslieden aan het andere einde aankomen.

Indien mijn gevangene het niet belemmerd had, zou ik een schuilplaats hebben kunnen zoeken, of mij in hinderlaag leggen, maar nu had ik geen van mijn handen vrij; met de eene hield ik haar vast, en met de andere haar mond gesloten.

Ik kon haar niet doden, en liet ik haar vrij, dan zou het geheele kasteel mij binnen weinige oogenblikken op het lijf vallen. Toch wilde ik de hoop niet opgeven.

Ik herinnerde mij de twee deuren, die ik op de korte gang gezien had. De eene was slechts weinige schreden achter mij, en ik sleepte de vrouw daarheen. De deur was gelukkig niet afgesloten, maar wat er achter lag, wist ik niet. Ik moest snel een besluit nemen. Er scheen mij geen keuze over te blijven; ik zou de vrouw er in moeten duwen en mij tegen de twee krijgslieden te weer stellen, indien zich iemand in die kamer bevond. Er was echter niemand, zooals ik dadelijk bij mijn binnenkomen zag. Na de deur gesloten te hebben, plaatste ik mij er met mijn rug tegen en luisterde. Ik had nog niet

gekeken naar de vrouw in mijn armen; ik had te gespannen geluisterd, of de twee mannen naderden. Zouden zij deze gang inslaan? Zouden zij juist deze kamer binnengaan?

Ik moet mijn druk op de lippen van de vrouw onwillekeurig verzwakt hebben, want voor ik het beletten kon, duwde zij mijn hand weg en zei: „John Carter!”

Nu zag ik tot mijn verbazing, dat het Ulah was, de slavin van Ozara.

„Ulah,” zei ik, „dwing mij niet om je leed te doen. Ik wensch niemand in het kasteel kwaad toe; ik wensch alleen te ontvluchten. Daarvan hangt méér af dan mijn leven, zóóveel meer, dat ik zelfs de ongeschreven wet van mijn kaste zou overtreden, en een vrouw doden, indien het noodzakelijk was om mijn doel te bereiken.”

„Je hoeft niets te vreezen,” zei zij, „ik zal je niet verraden.”

„Je bent een verstandig meisje,” zei ik. „Je hebt je leven zeer goedkoop gekocht.”

„Ik beloofde het je niet om mijn leven te redden,” antwoordde zij. „Ik zou je in geen geval hebben verraden.”

„En waarom?” vroeg ik. „Je bent mij niets verschuldigd.”

„Ik houd van mijn meesteres, Ozara,” antwoordde zij eenvoudig.

„En wat heeft dat er mee te maken?” vroeg ik.

„Ik wil niemand kwaad doen, die door mijn meesteres bemind wordt.”

Ulah was natuurlijk aan het dwepen en liet haar verbeeldingskracht werken, maar omdat het er niet op aan kwam wat zij dacht, zoo lang zij mij behulpzaam was, sprak ik haar niet tegen.

„Waar is je meesteres nu?” vroeg ik.

„In dezen zelfden toren,” antwoordde zij. „Zij is opgesloten in de kamer boven deze, en moet daar blijven, tot Ul Vas haar ter dood laat brengen. O, red haar, John Carter, red haar!”

„Jij weet in het kasteel beter den weg dan ik, Ulah,”

zei ik, „weet je een uitweg hoe ik de jeddara zou kunnen redden? Kun je haar een boodschap doen toekomen? Zouden wij haar uit die kamer kunnen bevrijden?”

„Neen,” antwoordde zij. „De deur is gesloten en wordt dag en nacht door twee schildwachten bewaakt.”

Ik liep naar het venster en keek naar buiten. Er scheen niemand in de nabijheid te zijn. Toen boog ik mij er zoo ver mogelijk uit. Ongeveer vijftien voet hooger was nog een venster. Ik keerde in de kamer terug.

„Weet je zeker, dat de jeddara in de kamer recht boven deze is?” vroeg ik.

„Ja,” antwoordde Ulah.

„En wil je meehelpen om haar te laten ontvluchten?”

„Ja, er is niets, dat ik niet graag voor haar zou willen doen.”

„Waarvoor wordt die kamer gebruikt?” vroeg ik nu.

„Op 't oogenblik heelemaal niet; het stof licht er dik.”

„Acht je het waarschijnlijk, dat iemand hier binnen zal komen? Denk je, dat wij hier tot den avond veilig zijn?”

„Volkomen; ik zou niet weten, wat iemand hier moest komen doen.”

„Welnu dan, als je je meesteres behulpzaam wilt zijn, bezorg mij dan een touw en een stevigen haak. Een touw van ongeveer twintig voet lang, en ik zou het voor middernacht in mijn bezit moeten hebben.”

„Daar kan ik voor zorgen,” zei zij. „Ik zal het dadelijk gaan halen.”

Ik moest vertrouwen in haar stellen; er zat niets anders op, dus liet ik haar gaan.

Na haar vertrek sloot ik de deur met een ijzeren bout af, zoodat niemand mij kon overrompelen. Toen ging ik zitten wachten.

De lange uren kropen voorbij, maar tegen het einde van den middag hoorde ik over de gang voetstappen naderen — het eerste geluid, dat ik na het vertrek van Ulah hoorde — ik geloofde vast, dat het krijgslieden waren, die mij kwamen halen. Zou Ulah mij verraden hebben? Ik besloot mijn leven duur te verkoopen, en stond gereed, mijn zwaard in de hand, maar de voetstap-

pen gingen voorbij. Zij volgden de trap naar de benedenverdieping. Ik herademde, en mijn vertrouwen in Ulah werd wederom versterkt.

De avond viel. Waarom kwam Ulah niet terug? Had zij geen touw en haak kunnen vinden? Werd zij door iets belemmerd? Welke zotte vragen komen in de uiterste wanhoop bij iemand op!

Eindelijk hoorde ik bij mijn deur eenig gerucht. Ik had niemand hooren aankomen, maar daar was iemand, die tegen de deur duwde en binnen wilde komen. Ik liep er heen en legde mijn oor tegen het paneel. Toen hoorde ik een stem: „Doe open, 't is Ulah.”

Groot was mijn blijdschap, toen ik de bout wegtrok en Ulah inliet. Het was nu in de kamer geheel donker; wij konden elkaar niet zien.

„Hier heb ik alles,” zei zij, en ik voelde, dat zij mij een touw en een haak in de hand drukte.

„Mooi!” zei ik. „Heb je nog iets kunnen ontdekken, dat ons zou vergemakkelijken om de jeddara behulpzaam te zijn?”

„Neen; integendeel. Wel iets, dat het je moeilijker zal maken om uit het kasteel te komen. Je ontsnapping is ontdekt. De man, die je voedsel kwam brengen keerde niet terug, en toen ze gingen kijken, vonden zij hem gekneveld in je cel.”

„Dan heb ik hen vanmiddag voorbij deze deur hooren gaan,” zei ik. „'t Is vreemd, dat zij niet in deze kamer gezocht hebben.”

Nadat Ulah mij gevraagd had of zij nog iets voor mij kon doen, waarop ik ontkennend antwoordde, wenschte zij mij veel succes en liet mij alleen.

Na de bout opnieuw voor de deur te hebben geschoven, ging ik naar het venster. Het was buiten zeer donker. Ik had willen wachten tot na middernacht en tot alles in het kasteel ter ruste zou zijn, voordat ik het plan dat ik uitgedacht had om Ozara te bevrijden, ten uitvoer bracht, maar nu er overal in het kasteel naar mij gezocht werd, was haast het voornaamste.

Ik bond het eene einde van het touw stevig aan den

haak vast. Toen ging ik op het raamkozijn zitten en boog mij naar voren. Ik nam het eene einde van het touw in mijn linkerhand, waar ik mij aan de lijst vasthield, en hield den haak in mijn rechter, en liet de boog van het touw vrij hangen tegen den buitenmuur van den toren.

Ik schatte den afstand naar het kozijn van het venster boven mij. Zooals ik daar zat, scheen die te groot om het touw met succes te kunnen werpen, zoodat ik op het kozijn ging staan, wat mij dichter bij mijn doel bracht en mij tevens meer bewegingsvrijheid verleende.

Ik was zeer verlangend om reeds bij den eersten worp te slagen, want als ik miste, zou het gekletter van den haak tegen de steenen misschien de aandacht trekken.

Ik stond verscheidene minuten te wikken en te wegen en maakte alle bewegingen om den haak te werpen, zonder het inderdaad te doen. Toen ik meende alle kansen goed berekend te hebben, wierp ik.

Ik kon het kozijn boven mijn hoofd zien, omdat er uit de kamer eenig lichtschijnsel op viel. Ik zag den haak, en hoorde het metaal op het hout neerkomen; toen trok ik het touw strak.

De haak had gepakt! Ik trok met alle kracht aan het touw, en de haak bleef houden. Ik wachtte een oogenblik om te zien of Ozara of een ander in haar kamer iets verdachts gehoord zouden hebben. Toen alles stil bleef, hing ik mij aan het touw en klom langzaam naar boven. De afstand was kort, maar het scheen een eeuwigheid geduurd te hebben, voor ik mijn hand op het kozijn kon leggen. Ik trok mij voorzichtig op, eerst tot mijn knieën er op rustten, om dan een gemakkelijker houding aan te nemen.

Bij het licht in de kamer kon ik zien dat ze bewoond werd. Ik ging naar binnen, en nam den haak met mij mee. Een vrouw rees uit haar bed op, en keek naar mij met hevig verschrikte oogen. Het was Ozara. Ik hield mijn hart vast, dat zij zou gaan schreeuwen.

Ik legde waarschuwend een vinger op mijn lippen en

zei: „Houd je doodstil, Ozara; ik ben gekomen om je te bevrijden.”

„John Carter!” Zij lispelde den naam zoo zacht, dat het buiten de deur niet hoorbaar had kunnen zijn. Zij kwam naar mij toe, en sloeg haar armen rond mijn hals.

„Kom mee,” zei ik, „wij moeten dadelijk van hier. Spreek niet; het zou gehoord kunnen worden.”

Ik bracht haar naar het venster, palmde het touw in, en bond het losse einde rond haar middel.

„Ik zal je laten zakken tot het raam van de kamer hier vlak onder,” fluisterde ik. „Zoodra je veilig binnen bent, maak je het touw los en hang het uit voor mij.”

Zij knikte en ik liet haar zakken. Kort daarop hing het touw slap, en ik wist, dat zij nu op het laagste kozijn stond. Ik wachtte tot zij het touw van haar middel losgemaakt had; toen liet ik mij zelf langs het touw zakken.

Ik wenschte het touw en den haak niet in dien stand te laten, omdat voor het geval iemand de kamer van Ozara mocht binnengaan, zij onmiddellijk naar de kamer daaronder zouden wijzen, en ik wist niet, hoe lang het ons vergund zou zijn daar te wachten. Ik schudde den haak dus los, en ving dien onder het vallen op.

Ozara kwam naar mij toe en legde haar handen op mijn borst. Zij beefde en ook haar stem trilde.

„Ik was zoo verrast je te zien, John Carter,” zei zij, „omdat ik dacht dat je dood was. Ik zag, dat je werd neergehouwen en Ul Vas vertelde mij dat je dood was. Welk een vreeselijke wond; ik begrijp niet, dat je herstelde. Toen je hierboven voor mij stond, met dat geronnen bloed op je huid en in je haren, was het, alsof je uit den dood verreezen was.”

„Ik was vergeten welk een schouwspel ik moest bieden,” zei ik. „Sedert ik gewond werd, heb ik nog geen gelegenheid gehad om het bloed af te wasschen. Het weinige water, dat mij werd gebracht, was nauwelijks voldoende om mijn dorst te lesschen, maar over mijn wond maak ik mij niet ongerust. Ik ben geheel hersteld — het was slechts een vleeschwond.”

„Ik zat zoo over je in angst,” hernam zij, „en dan te

denken, dat je al die gevaren liep voor mij, wanneer je met je vrienden had kunnen ontkomen.”

„Denk je, dat zij inderdaad ontkomen zijn?” vroeg ik.

„Ja,” antwoordde zij, „en Ul Vas is er woedend om. Hij zal jou en mij er voor laten boeten, tenzij wij vluchten.”

„Weet je een manier, om buiten dit kasteel te komen?” vroeg ik.

„Er is een geheime deur, die alleen aan Ul Vas en zijn twee trouwste slaven bekend is,” zei zij. „Althans, Ul Vas denkt dat slechts drie personen het geheim kennen, maar ik ken het ook. Die deur leidt naar een gang, die uitkomt bij het water, dat tegen den kasteelmuur kabbelt.

„Ul Vas is bij zijn volk niet bemind. Er wordt in het kasteel gekuipt en samengezwoeren. Er zijn partijen, die Ul Vas van zijn troon willen stooten en een nieuwen jeddak kiezen. Sommigen van deze vijanden zijn zoo machtig, dat Ul Vas hen niet openlijk ter dood durft brengen. Hij laat dezen in 't geheim vermoorden, en hij en zijn twee vertrouwde slaven dragen de lijken door de geheime gang en werpen ze in de rivier.

Iets van dien aard vermoedend, volgde ik hem op een keer, omdat ik hoopte eenmaal langs dien weg naar mijn familie in Domnia te kunnen ontsnappen, maar na gezien te hebben waar de gang eindigde, werd ik bevreesd. Ik durfde niet in de rivier te springen, en trouwens, daar achter ligt een verschrikkelijk woud. Zoo ver ik weet, John Carter, zijn wij hier niet slechter af dan in de rivier of in het woud.”

„Blijven wij hier, Ozara, dan sterven wij en kunnen niet vluchten. In het woud of in de rivier hebben wij tenminste een kans, want wilde dieren zijn dikwijls minder wreed dan menschen.”

„Dat weet ik slechts al te goed,” antwoordde zij, „maar zelfs in het woud zijn verschrikkelijke menschen.”

„Wij moeten het er niettemin op wagen, Ozara,” zei ik. „Wil je meegaan?”

„Waarheen jij gaat, John Carter, ga ik. Bij jou zal ik

gelukkig zijn. Ik was zeer boos, toen ik vernam dat je van die vrouw uit Barsoom hield, maar nu zij weg is, heb ik je voor mij alleen.”

„Zij is mijn gemalin, Ozara.”

„Heb je haar lief?” vroeg zij.

„Natuurlijk.” antwoordde ik.

„Goed, maar zij is weg, en nu ben je de mijne.”

Ik had geen tijd om over die dingen te praten. Het was duidelijk, dat zij eigenzinnig was; zij had altijd haar zin gekregen, en was niet gewoon om te worden gedwarsboomd. Op een anderen keer zou ik haar misschien tot rede kunnen brengen; nu ging onze ontvluchting vóór alles, zoodat ik haar eenvoudig vroeg mij die geheime deur te wijzen.

Wij kwamen op de gang, die ik op den tast gevolgd was, door mij aan de eene zijde te houden. Nu volgde Ozara de andere, en sloeg kort daarop een zijgang in naar rechts, die ik voorbijgegaan was, zonder het te weten, omdat het zoo donker was geweest, dat ik niets kon zien. Nu kwamen wij in een verlichte gang.

„Als wij aan het einde van deze kunnen komen, zonder gezien te worden,” zei Ozara, „zijn wij in veiligheid. Daar is een looze deur, die naar de geheime gang leidt, welke bij de deur boven de rivier eindigt.”

Langs de gang gaand, zag ik dat zich aan weerskanten kamerdeuren bevonden, die echter alle gesloten bleken te zijn. Wij waren ongeveer halfweg de gang gekomen, toen ik achter mij eenig gerucht meende te hooren, en, mijn hoofd omwendend, zag ik twee mannen komen uit een kamer, die wij juist voorbijgelopen waren. Zij liepen in tegengestelde richting als wij, en ik slaakte reeds een zucht van verademing, toen een derde man hen uit dezelfde kamer volgde. Door een wreede speling van het lot echter, keek deze onzen kant uit, en dadelijk liet hij een uitroep van verbazing en tot waarschuwing hooren.

„De Jeddara!” riep hij, „en de zwartharige man.”

Zij snelden met z'n drieën dadelijk op ons af.

Nu is vluchten in het aangezicht van den vijand iets,

dat in mijn woordenboek niet voorkomt, maar hier had ik geen keuze, want standhouden en vechten zou onze wissen ondergang beteekenen; dus sloegen Ozara en ik op de vlucht.

Onwillekeurig had ik toch mijn zwaard getrokken, en gelukkig ook, want toen wij bij een deur aan onze linkerhand kwamen, stapte er een man uit. Hij trok zijn zwaard, toen Ozara vlak bij hem was, maar zonder mijn gang te vertragen, kloofde ik hem zijn schedel.

Nu waren wij bij de deur, en Ozara zocht naar de geheime veer, die haar moest openen. De drie mannen naderden ons meer en meer.

„Doe het op je gemak, Ozara,” zei ik, want in haar haast en zenuwachtigheid zag ik haar vingers beven. „Ik zal hen alle drie tegenhouden.”

Nu waren zij bij ons. De voorste was te onstuimig, en dacht mij met den eersten stoot te kunnen doorsteken. Ik stak hem door zijn hart.

Toen hij viel, kwamen de twee anderen op mij af, maar voorzichtiger. Ik moest met hen afgerekend hebben, voor er versterking kwam opdagen. Na een parure, gaf ik den een een prik boven zijn hart, en toen hij terugdeinsde, gaf ik den ander een houw over de borst.

Geen van beide wonden was doodelijk, maar ze stelden mijn tegenstanders buiten gevecht. Ozara had de veer nog niet gevonden, en ik vreesde al, dat haar treuzelen ons noodlottig zou worden, want de twee gewonden hadden zich in zooverre hersteld, dat zij den aanval opnieuw openden. Plotseling echter, hoorde ik een vreugdekreet van Ozara.

„Ze is open, John Carter! Kom! Haast je!”

Ik gehoorzaamde nog juist bijtijds, waarna Ozara de deur onmiddellijk achter mij sloot.

Wij stonden weer in dikke duisternis. Ik hoorde de mannen achter ons de deur openen, en wij wisten dat zij ons achtervolgden; er moesten er minstens twintig zijn. Wij liepen wat wij loopen konden, tot ik eensklaps tegen Ozara botste. Wij waren aan het andere einde gekomen en zij stond bij de deur. Zij kon deze vlugger

open krijgen, en toen zag ik beneden ons de donkere rivier stroomen. Aan den overkant teekende zich een donker woud af.

Hoe koud en geheimzinnig zag de rivier er uit. Welke gevaren hielden zij en dat duistere woud voor ons verborgen?

Doch ik was mij dergelijke gedachten slechts vaag bewust. Onze achtervolgers en de dood waren ons nu zeer nabij, zoodat ik Ozara in mijn armen nam en met haar in het water sprong.

HOOFDSTUK XXIV.

Terug naar Barsoom.

Donkere, onheilspellende wateren sloten zich over onze hoofden en spatten om ons heen, toen wij aan de oppervlakte kwamen, en een even donker onheilspellend woud vertoonde zich aan ons. Achter ons, zonden de krijgslieden in de deur ons verwenschingen na.

Ik zwom naar den tegengestelden oever, met Ozara in mijn eenen arm en haar mond en neus boven water houdend. Zij hing zoo slap, dat ik dacht dat zij flauw gevallen was, wat mij niet zou hebben verwonderd, want zelfs een vrouw met de sterkste zenuwen zou verzwakken na wat zij de laatste twee dagen doorstaan had.

Aan den anderen oever gekomen, klom zij echter er tegen op, in het volle bezit van al haar zinnen.

„Ik dacht, dat je flauw gevallen was,” zei ik. „Je lag zoo stil.”

„Ik kan niet zwemmen,” antwoordde zij, „en ik wist, dat als ik spartelde, ik je hinderen zou.” Er zat meer in de voormalige Jeddara van de Tarids dan ik aanvankelijk gedacht had.

„Wat gaan wij nu doen, John Carter?” vroeg zij. Haar tanden klapperden van koude, of van angst; en zij scheen zeer ellendig.

„Je bent koud,” zei ik, „als ik iets droogs kan vinden, zal ik een vuur aanmaken.”

„Ik heb het wat koud,” zei zij, en drong zich dicht tegen mij aan. „Maar dat is niets; ik ben zoo vreeselijk bang.”

„Maar waarvoor, Ozara? Denk je, dat Ul Vas ons zal laten achtervolgen?”

„Neen, 't is niet dat,” antwoordde zij. „Hij zou bij nacht zijn mannen dit woud niet in kunnen krijgen, en zelfs overdag zouden zij aarzelen om zich hier te wagen. Morgen zal hij weten, dat hij ons niet behoeft te laten achtervolgen, want dan zullen wij dood zijn.”

„Waarom zeg je dat, Ozara?”

„De beesten,” zei zij, „die des nachts in het woud jagen; aan hen kunnen wij niet ontkomen. Luister, je kunt hen al hooren!”

In de verte waren inderdaad geknor en een dof gebrul hoorbaar.

„Zij zijn niet dichtbij,” zei ik.

„Zij zullen op ons af komen,” antwoordde zij.

„Dan zal ik toch een vuur aanmaken; dat zal hen verwijderd houden.”

Ik wist, dat er in elk woud doode takken moesten liggen, dus begon ik, ofschoon het pikdonker was, te sprokkelen, zoodat ik weldra takken en droge bladeren verzameld had. De Tarids hadden mij mijn tondeldoos niet afgenomen, zoodat die mij nu goed te stade kwam.

„Je zei daarstraks, dat de Tarids zouden aarzelen om zelfs overdag dit woud te betreden,” zei ik nu. „Hoe komt dat?”

„Voor de Masenas,” antwoordde zij. „Zij steken dikwijls in grooten getale de rivier over, om jacht te maken op Tarids, en wee hem, die buiten de kasteelmuren aangetroffen wordt.”

„En waarom maken zij jacht op Tarids?” vroeg ik.

„Om te eten,” antwoordde zij.

„Je wilt toch niet zeggen, dat de Masena menscheneters zijn?”

Zij knikte. „Jawel; zij zijn dol op menschevleesch.”

De bladeren hadden eindelijk vlam gevat, en nu bouwde ik met dunne twijgen een vuurtje op. Nu zei ik tegen Ozara: „Maar ik zat een geruimen tijd met een Masena gevangen, en hij scheen zeer vriendelijk.”

„Onder die omstandigheden sprak dat vanzelf,” zei zij, „hij zou niet probeeren je op te eten. Hij mag toen zeer vriendelijk tegen je geweest zijn, maar indien je

hem hier in het woud ontmoette, zou hij geheel anders zijn.”

Intusschen was mijn vuur flink aangewakkerd. Het verlichtte het woud en den waterspiegel van de rivier en het kasteel aan de overzijde. Toen het hoog oplaaide en ons bescheen, schreeuwden de Tarids ons toe, dat wij spoedig zouden sterven.

Na onze onderdompeling in het koude water was de warmte van het vuur zeer aangenaam. Ozara strekte haar lenig, jong lichaam behaaglijk er naast uit. De gele vlammen speelden op haar blanke huid, verleenden een groene tint aan haar blauwe haren, en wekten een sluimerend licht in haar kwijnende oogen.

Eensklaps richtte zij zich op, haar oogen wijd open van schrik. „Kijk!” zei zij en wees.

Ik keek in de aangewezen richting. Uit de donkere schaduwen achter het schijnsel van het vuur, flikkerden twee gloeiende oogen ons tegen. Ik nam een brandend stuk hout uit het vuur en slingerde het naar den bespieder. Toen de oogen verdwenen, hoorde ik een afgrijselijk gegrom, dat mijn bloed deed verstijven.

Ozara zat te beven en wierp angstig blikken naar alle zijden. „Daar is er nog een,” zei zij.

Ik zag even een groot lichaam, dat in de schaduwen sloop, en toen ik mij omkeerde, zag ik vurige oogen aan alle kanten. Ik wierp nog meer brandende stukken hout, maar de oogen verdwenen slechts voor een oogenblik, om telkens terug te komen.

Ik begreep, dat mijn vuur niet lang levensvatbaarheid zou hebben, als ik met brandende takken bleef werpen, want ik beschikte niet over voldoende hout om het te voeden. En toch, iets moest er gedaan worden. Ik keek wanhopig om mij heen naar een weg ter ontsnapping, en mijn oog viel op een boom, die gemakkelijk te beklimmen scheen. Alleen zulk een boom zou ons van dienst kunnen zijn, want ik twijfelde niet, of de monsters zouden ons dadelijk aanvallen, zoodra wij begonnen waren te klimmen. Ik nam dus twee brandende takken uit het vuur, gaf die aan Ozara, en koos er vervolgens twee uit

voor mij.

„Wat gaan wij doen?” vroeg Ozara.

„In dien boom klimmen. Misschien kunnen die wezens ook klimmen, maar dat moeten wij er op wagen. Wij zullen langzaam naar den voet van dien boom loopen. Daar aangekomen, werp je je fakkels naar het voorste van de beesten, en begint dan te klimmen. Zoodra je buiten hun bereik bent, volg ik je.”

Wij deden zooals gezegd was, en nauwelijks was Ozara in veiligheid, of ik slingerde een van mijn fakkels en klom haar na, met de tweede fakkel tusschen mijn tanden. De beesten openden onmiddellijk den aanval, maar ondanks den rook in mijn oogen en de op mijn naakte huid spattende vonken, konden zij mij niet naar omlaag trekken. Ik had mijn eene fakkel behouden, omdat ik niet wist welke vijanden wij in den boom zouden kunnen ontmoeten.

Ik klom naar de hoogste takken, die mijn gewicht konden dragen, lichtte mij met mijn fakkel bij, maar in den boom was niemand dan Ozara en ik. Toen deed ik tusschen de takken een gelukkige vondst — een kolossaal nest, uit zacht en lang gras gevlochten. Ik was op het punt Ozara toe te roepen zich bij mij te voegen, toen ik haar dadelijk beneden mij zag. Zoodra zij het nest gezien had, vertelde zij mij, dat het moest zijn van een Masena, die hier zijn kwartier had opgeslagen tijdens een jachtexpeditie in het woud, maar hoe dan ook, het was een aangename rustplaats om er den verderen nacht in door te brengen.

Ozara had mij verteld, dat haar land, Domnia, voorbij het gebergte lag, dat zich achter het woud uitstreckte, en dat het bereikt kon worden door de rivier over een aanzienlijken afstand te volgen tot waar wij langs een andere rivier naar Domnia zouden komen, dat aan den overkant lag.

Het merkwaardigste van de twee nu volgende dagen was, dat wij die overleefden. Wij vonden voedsel in overvloed, en omdat wij steeds den rivieroever volgden, hadden wij nooit gebrek aan water, maar bij dag en bij

nacht verkeerden wij steeds in gevaar van door zwervende menscheneters aangevallen te zullen worden. Wij probeerden ons altijd te redden door in boomen te klimmen, maar toch werd ik genoodzaakt om bij drie gelegenheden mijn zwaard te trekken en de monsters af te maken. Tusschen al deze bedrijven door, kwam Ozara weer geheel op haar verhaal, zij was dikwijls zeer vroolijk en een aangenaam gezelschap, voornamelijk op den derden dag, toen het er op begon te lijken dat wij onze bestemming werkelijk zouden bereiken.

Het woud scheen buitengewoon stil, en wij hadden den geheelen dag geen wilde beesten gezien, toen wij van alle kanten een afschuwelijk gebrul hoorden en een aantal monsterachtige wezens zich van tusschen het gebladerte lieten vallen. Het opgewekte gepraat van Ozara verstomde opeens. „De Masenas!” riep zij.

Zoodra zij ons hadden omsingeld, hield het gebrul op, en begonnen zij te miauwen en te spinnen. Dit klonk mij nog veel onheilspellender in de ooren. Naarmate zij ons meer insloten, besloot ik ons leven zoo duur mogelijk te verkoopen, ofschoon ik wist, dat wij op den duur het onderspit zouden moeten delven. Ik had Umka zien vechten, en wist wat ik verwachten moest.

Ofschoon zij mij nauw insloten, schenen zij geen haast te hebben mij aan te vallen. Ik werd steeds achteruit gedrongen, toen mij plotseling inviel, dat zij mij naar een bepaalde plaats schenen te willen hebben. En inderdaad, onder de takken van een dikken boom, werd ik van boven plotseling besprongen door een Masena, zoodat ik op den grond plofte. Ik werd dadelijk door anderen vastgegrepen, terwijl weer anderen zich van Ozara meester maakten. Ik was dus ontwapend, voor ik een houw had kunnen toebrengen.

Zij sleepten ons mee, en na ongeveer een uur kwamen wij in het woud op een plek, waar al het kreupelhout weggehakt was. De onderste takken van de boomen verhieven zich hoog boven den grond. Toen wij bij deze soort van parkaanleg kwamen, hieven onze vijanden een oorverdoovend gebrul aan, dat van uit de boomen werd

beantwoord. Wij werden naar den voet van een hoogen boom gesleept; waarin verscheidene Masenas als katten naar boven klommen.

Toen kwam het vraagstuk hoe wij er in konden komen. Ik kon zien, dat de Masenas er verlegen mee zaten. De stam van den boom was zoo dik van middellijn dat geen gewoon mensch dien kon beklimmen, en de laagste takken hingen veel hooger, dan een man kon springen. Ik zou ze gemakkelijk hebben kunnen bereiken, maar verzweeg het wijselijk. Ozara echter, zou er alleen nooit in geslaagd zijn.

Eindelijk, na veel gemiauw en gespin en niet weinig gegrom, liet een van de Masenas in den boom een buigzame liaan zakken. Een van hen, die op den grond stonden, vatte Ozara om het middel, bond de liaan vast, en zij werd opgeschen. Vervolgens was ik aan de beurt.

Na vasten voet te hebben gekregen, was het hooger klimmen niet moeilijk, en ik kon een blik werpen op de vreemdsoortige woningen, die de Masenas zich als nesten tusschen het gebladerte gebouwd hadden. Die, waarin wij nu gebracht werden, was zeer ruim en kon niet alleen de twintig Masenas bevatten, die ons gevangen genomen hadden, maar nog wel vijftig anderen, die zich er weldra bijvoegden. De Masenas hurkten met hun gezicht naar een manlijk wezen, dat geheel alleen zat, en dat ik voor hun koning hield.

Ik had tot zoo ver hun taal niet kunnen verstaan, en werd nu ongeduldig. Mij herinnerend, dat Umka de taal der Tarids had gesproken, achtte ik het niet onwaarschijnlijk, dat er meer Masenas zouden zijn, die deze taal verstonden. Ik sprak hen dus daarin aan.

„Waarom zijn wij gevangen genomen?” vroeg ik. „Wij zijn uw vijanden niet. Wij zijn ontvlucht van de Tarids, die het wel zijn. Wij waren hun gevangenen en zij wilden ons laten sterven. Begrijpt een uwer wat ik zeg?”

„Ik versta u,” zei hij, dien ik voor den koning aanzag. „Ik versta uw woorden, maar de strekking gaat niet op. Wanneer wij onze woningen verlaten en in woud afdalen, wenschen wij geen wezen kwaad te doen, maar dat

beschermt ons nog niet tegen de roofdieren, die zich voeden met hun prooi. Er zijn weinig argumenten, die de eischen van de maag het zwijgen kunnen opleggen.”

„U schijnt dus van plan te zijn, ons op te eten?” vroeg ik.

„Zeer zeker,” antwoordde hij.

Ozara drong zich tegen mij aan. „Dit is dus het einde!” zuchtte zij. „O, hoe vreeselijk! Onze vlucht heeft ons geen geluk aangebracht.”

„Wij hebben althans drie dagen van vrijheid gehad, die wij anders gemist zouden hebben,” merkte ik op. „En trouwens, een mensch moet eenmaal sterven.”

De koning sprak nu in zijn taal tegen zijn volk, wat met een luid gespin beantwoord werd, en daarna werden Ozara en ik gegrepen om naar den uitgang te worden gesleept. Wij waren daar bijna aangekomen, toen een enkele Masena binnen kwam en voor ons bleef stilstaan.

„Umka!” riep ik uit.

„John Carter!” riep hij. „Wat doe je hier, met de Jeddara van de Tarids?”

„Wij zijn voor Ul Vas gevlucht, en worden straks door je volk opgegeten.”

Umka sprak tegen de mannen, die ons wilden wegslepen, en bracht ons daarna voor den koning, dien hij gedurende verscheidene minuten toesprak.

Hierna, schenen de koning en de anderen een hevige discussie te voeren. Toen de orde hersteld was, richtte Umka zich tot ons: „Je zult in vrijheid gesteld worden, voor hetgeen je voor mij deedt, maar moet ons land dadelijk verlaten.”

„Wij zouden niets liever wenschen,” antwoordde ik.

„Eenigen van ons zullen u vergezellen, opdat ge niet aan nieuwe aanvallen door de onzen zult blootstaan,” liet Umka volgen.

Nadat wij ons met ons vreemdsoortig geleide op weg hadden begeven, vroeg ik Umka mij te vertellen wat hij van mijn vrienden wist.

„Na het verlaten van het kasteel,” begon hij, „kruisten wij geruimen tijd door de lucht. Zij wenschten den

man te volgen, die de vrouw in het andere schip meegenomen had, maar wisten niet waar hem te zoeken. Vandaag keek ik in de laagte en zag dat wij over Masena vlogen, zoodat ik verzocht mij op den grond te zetten. Dit geschiedde, en voor zoo ver ik weet, zijn zij er nog, omdat zij versch water en fruit wilden innemen en jacht maken op wild.”

Het bleek, dat de landingsplaats niet ver verwijderd lag, en op mijn verzoek bracht Umka ons daarheen.

Toen wij de plek naderden, klopten de harten van tenminste twee van ons tot berstens toe, door de spanning waarin zij verkeerden. Want voor Ozara en mij, kon het een kwestie zijn van leven en dood... En toen zagen wij het groote luchtschip op een open plek tusschen de boomen liggen.

Umka oordeelde het best, dat hij en zijn gezellen het schip niet naderden, omdat hij voor dezen niet durfde instaan, bij het zien van menschen, wien zij niet de vrijheid hadden beloofd. Hier bedankten wij hem dus en namen afscheid van hem, waarna hij en de zijnen tusschen het dichte geboomte verdwenen.

Geen van het drietal aan boord had ons zien naderen, en wij waren vlak bij het schip, voor het ons ontdekte. Wij werden geestdriftig begroet, als uit den dood verzeenen. Zelfs Ur Jan scheen blij te zijn mij te zien.

De moordenaar van Zodanga was woedend op Gar Nal, omdat hij zijn eed had geschonden, en nu wierp hij, tot mijn ongekende verbazing, zijn zwaard voor mijn voeten, en zwoer mij eeuwige trouw.

„Nooit in mijn leven,” zei hij, „heb ik zij aan zij gevochten met zulk een zwaardvechter, en nooit zal van mij gezegd worden, dat ik het zwaard tegen hem getrokken heb.”

Ik aanvaardde zijn onderwerping en vroeg hem mij te zeggen hoe zij er in waren geslaagd om het schip naar hier te brengen.

„Zanda was de eenige, die iets van het mechanisme of de wijze van besturen wist,” vertelde Jat Or, „en na een weinig oefening, kon zij er mee overweg.” Hij wierp haar

een blik vol trots toe, en ik las veel in het glimlachje, dat zij wisselden.

„Je schijnt bij al je avonturen niet slecht gevaren te zijn, Zanda,” zei ik tegen haar. „Je ziet er zeer gelukkig uit.”

„Ik ben zeer gelukkig, *Vandor*,” antwoordde zij. „Véél gelukkiger, dan ik ooit verwacht had te zullen worden.” Zij legde den klemtoon op „*Vandor*”, en ik meende dat er een lichte glans in haar oogen verscheen.

„Is je geluk zóó groot, dat het je den eed om John Carter te dooden heeft doen vergeten?” vroeg ik.

„Ik kan niemand, die John Carter heet,” antwoordde zij en beantwoordde mijn glimlach.

„Ik hoop voor zijn bestwil, dat je hem nooit ontmoet, Zanda,” ging ik voort, „want ik mag hem gaarne en zou hem liever niet dood zien.”

„Ja,” zei zij, „en ik evenmin, want hij is de dapperste en trouwste vriend op de wereld — met misschien één uitzondering,” eindigde zij, met een blik naar Jat Or.

Nu bespraken wij onzen toestand, en besloten eindelijk om in te gaan op het voorstel van Ozara, dat wij naar Domnia zouden gaan en de hulp van haar vader inroepen. Vandaar zouden wij de nasporingen naar Gar Nal en Dejah Thoris beter kunnen beginnen.

Ik zal niet stilstaan bij onze reis naar Domnia en de ontvangst, die ons daar ten deel viel. De vader van Ozara was Jeddak van Domnia, en een zeer machtig man. Hij onderhield geregelde betrekkingen met andere landen, en het duurde niet lang, of hij ontving bericht, dat in een deze, Ombra geheeten, een vreemd voorwerp verongelukt was, dat door de lucht vloog. Er waren een man en een vrouw in, die gevangen genomen waren.

Men zei ons hoe wij Ombra konden bereiken, en na beloofd te hebben, dat wij zouden terugkeeren om den uitslag van ons avontuur te vertellen, vlogen wij er heen.

Mijn afscheid van Ozara was tamelijk pijnlijk. Zij bekende mij oprecht haar liefde, maar was bereid te berusten, omdat mijn hart een andere toebehoorde. Zij legde een grootmoedigheid van karakter aan den dag, die ik

haar niet had toegekend. Zij wenschte mij alle geluk met mijn prinses, en wij vertrokken, bijna zeker van te zullen slagen, want volgens de vader van Ozara was de Jeddak van Ombra een geboren lafaard, wien onze eerste demonstratie het hart in de schoenen zou laten zinken.

Het was mijn voornemen om laag te vliegen, en de teruggave van Dejah Thoris en Gar Nal te eischen, zonder ons zelve aan de macht van de Ombranen over te leveren.

Weigerden zij, waarvan ik bijna overtuigd was, dan zou ik de vuurwapens van mijn schip een weinig op hen laten spelen, en ik twijfelde niet, of dit zou hem terstond tot rede brengen.

Kort daarop, maakte Zanda mij opmerkzaam, dat wij een aanzienlijke hoogte bereikten, en klaagde zij over duizeligheid. Opeens voelde ik die ook, terwijl Ur Jan tegelijkertijd ineenzeeg. Door Jat Or gevolgd, strompelde ik naar de stuurcabine, en een blik op den hoogtemeter, zei mij dat wij tot gevaarlijke hoogten gestegen waren. Ik beval het mechanisch brein dadelijk, om voor den toevoer van zuurstof te zorgen, en liet het dichterbij de oppervlakte van de satelliet dalen. Het brein gehoorzaamde, voor wat de zuurstof betrof, maar wij schenen nog aldoor te stijgen. Toen Thuria ver achter ons verdween, bemerkte ik, dat wij vlogen met een snelheid, veel grooter dan die, welke ik gewild had.

Het brein was blijkbaar uit den band gesprongen. Ik kon hier niets uitrichten, dus voegde ik mij weer bij de anderen. Na den toevoer van zuurstof, hadden Zanda en Ur Jan zich hersteld.

Ik vertelde hen, dat het schip er zoo goed als vandoor was, en dat wij nu alles aan het toeval moesten overlaten. Mijn hoop, die zoo vurig was geweest, ging hoe langer hoe meer in rook op, naarmate wij ons van Thuria verwijderden. Eerst toen wij Barsoom begonnen te naderen, herleefde die hoop eenigszins. Dicht bij de oppervlakte van de planeet gekomen, bleek, dat het schip weer geheel normaal vloog, en ik vroeg mij af, of het brein het vermogen zou hebben verkregen om oorspronkelijk

te denken, omdat het iets gedaan had, wat ik, noch een van mijn metgezellen had bevolen.

Het was een zeer donkere nacht. Wij naderden een groote stad, en toen wij lichten zagen, herkenden wij Zodanga.

Als door menschelijke hand en brein bestuurd, streek het schip over den oostelijken stadsmuur, daalde in de schaduwen van een donkere vlakte en zette zijn weg naar een onbekende bestemming voort. Deze zou ons echter niet lang onbekend blijven. Wij herkenden weldra den omtrek. Wij vlogen nu zeer langzaam. Zanda stond bij mij in de stuurcabine door een van de patrijspoorten te kijken.

„Het huis van Fal Sivas” riep zij plotseling.

Nu herkende ik het ook, en recht voor ons uit, zagen wij de geopende deuren van de hangar, waaruit ik het schip gestolen had. Met de grootste juistheid, draaide het langzaam zijn staart naar die opening, vloog achterwaarts, en kwam op den steiger te rusten.

Nu liet ik het deurtje openen en de touwladder zakken, en het volgende oogenblik was ik op zoek naar Fal Sivas, om hem ter verantwoording te roepen. Ur Jan en Jat Or vergezelden mij met uitgetogen zwaard en Zanda volgde kort bij.

Ik begaf mij rechtstreeks naar de slaapkamer van Fal Sivas. Daar was niemand, maar een plakkaat was naast een deur geprikt. Het was aan mij gericht en ik las:

„Van Fal Sivas van Zodanga, aan John Carter van Helium; weet dit: Gij hebt mij verraden. Gij hebt mijn schip gestolen. Gij dacht met uw bekrompen verstand Fal Sivas te kunnen bedotten; zeer goed, John Carter, het zal een tweegevecht zijn tusschen uw verstand en het mijne. Laat ons zien wie winnen zal. Ik roep het schip terug, waar het ook mocht zijn. Geen ander brein kan de koers er van veranderen. Ik beveel het, in zijn hangar terug te keeren, om daar voor altijd te blijven, tenzij het van mij andere instructies ontvangt.

„Weet dan, John Carter, als ge dit leest, dat ik, Fal Sivas, overwonnen heb, en dat nooit een ander brein

dan het mijne, het schip weer in beweging kan brengen. Ik had het schip tegen den grond te pletter hebben kunnen doen vallen, maar dan zou ik mij niet over u hebben kunnen vermeien, zooals nu.

„Probeer niet, mij op te sporen. Ik ben verborgen waar ge mij nooit kunt vinden. Ik heb geschreven. Dat is alles.”

Er sprak ijzige vastberadenheid uit deze woorden, en een zeker gezag, dat iederen zweem van hoop scheen uit te sluiten. Ik was overbluft.

Ik overhandigde het papier zwijgend aan Jat Or en verzocht hem het aan de anderen voor te lezen. Toen hij dit gedaan had, bood Ur Jan mij zijn kort zwaard, met het gevest naar voren.

„Ik ben het, die de oorzaak is van uw nederlaag,” zei hij. „Mijn leven behoort u toe. Ik bied het u hierbij aan als zoenoffer.”

Ik schudde mijn hoofd en duwde zijn hand weg. „Je wist niet wat je deedt, Ur Jan,” zei ik.

„Misschien is dit nog niet het einde,” merkte Zanda op. „Waar zou Fal Sivas zich verborgen houden, waar vastberaden mannen hem niet vinden kunnen?”

„Laat ons dit tot ons levensdoel maken,” stelde Jat Or voor, en hier, in Fal Sivas eigen slaapvertrek, zwoeren wij zijn dood.

Op de gang gekomen, zag ik een man op zijn teenen in onze richting sluipen. Hij zag mij niet dadelijk, omdat hij juist over zijn schouder heen een blik achterwaarts wierp. Toen hij weer vooruit keek, waren wij beiden verrast — het was Rapas de Rat.

Toen hij mij en Ur Jan naast elkaar zag staan, werd hij aschgrauw. Hij wilde omkeeren en hard wegloopen, maar bedacht zich en keerde zich weer naar ons. Toen wij hem genaderd waren, grijnslachte hij en zei: „Wel, Vandor, dit is een verrassing. Ik ben blij je te zien.”

„Ja, dat zal wel,” antwoordde ik. „Wat doe je hier?”

„Ik moet Fal Sivas spreken.”

„Dacht je hem dan hier te vinden?” vroeg ik.

„Ja.”

„Waarom liep je dan op je teenen?” vroeg de moordenaar. „Je liegt, Rapas. Je wist, dat Fal Sivas hier niet was. Als je dacht van wel, zou je niet hier hebben durven komen, omdat Fal Sivas weet, dat je in mijn dienst staat.” Ur Jan deed een stap voorwaarts en greep Rapas bij zijn keel. „Hoor eens, Rat,” zei hij, „jij weet waar Fal Sivas is. Zeg op, of ik wurg je!”

De man begon te kennen en te jammeren. „Au, au, je doet mij pijn,” riep hij. „Je zult mij doden.”

„Nu spreek je voor één keer eens de waarheid,” mompelde Ur Jan. „En nu, vlug; zeg mij de waarheid. Waar is Fal Sivas?”

„Als ik het zeg, beloof je dan mij niet te zullen doden?” vroeg de Rat.

„Wij beloven je dat en nog meer,” zei ik. „Zeg ons waar Fal Sivas is, en ik zal je met je gewicht in goud beloonen.”

„Fal Sivas is in het huis van Gar Nal,” fluisterde Rapas, „maar zeg hem niet, dat ik het verteld heb, anders zal hij mij een vreeselijken dood laten sterven.”

Wij durfden Rapas niet vrij te laten, uit vrees dat hij ons zou verraden, doch hij beloofde bovendien ons toegang tot het huis van Gar Nal te verschaffen en ons naar de kamer te brengen, waar wij Fal Sivas zouden aantreffen.

Ik kon mij niet voorstellen wat Fal Sivas daar deed, tenzij hij van de afwezigheid van Gar Nal gebruik wilde maken om wederom geheimen te stelen, maar hij was er, en volgens Rapas zou ik hem daar vinden.

Wij kwamen aan het huis, dat Rapas ons liet binnengaan, om ons naar de derde verdieping te brengen. Wij liepen zwijgend en onhoorbaar, tot wij bij een deur staan bleven.

„Hier binnen is hij,” fluisterde Rapas.

Ik beval hem de deur open te maken, maar ze was afgesloten. Toen zette Ur Jan zijn zware schouders tegen het paneel, dat weldra bezweek. Ik nam een sprong naar binnen, en daar, aan een tafel gezeten, zag ik Fal Sivas en Gar Nal — Gar Nal, van wie ik niet beter wist, of hij

zat in Ombra gevangen.

Toen de twee mannen Ur Jan en mij herkend hadden, waren zij opgesprongen; hun gemeene gezichten waren studies in verbluftheid en angst.

Ik maakte mij van Gar Nal meester voor hij zijn zwaard had kunnen trekken, en Ur Jan stortte zich op Fal Sivas. Hij zou hem op staanden voet hebben gedood, maar ik verbood het. Ik wenschte vóór alles het lot van Dejah Thoris te weten.

„Wat doe jij hier, Gar Nal?” vroeg ik. „Ik meende, dat je in Ombra gevangen genomen was.”

„Ik ben ontvlucht,” antwoordde hij.

„En weet je waar mijn prinses is?”

„Ja.”

„Waar dan?”

Er kwam een sluwe blik in zijn oogen. „Dat zou je graag willen weten, nietwaar?” vroeg hij schamper, „maar dacht je, dat Gar Nal zoo dwaas was om het je te zeggen? Neen, zoo lang ik het weet en jij niet, zul je mij niet durven dooden.”

„Ik zal de waarheid uit hem krijgen,” zei Ur Jan nu. „Rapas, maak een dolk gloeiend voor mij. Witgloeiend.” Maar toen hij omkeek, was Rapas er niet. Toen wij de kamer binnengingen, had hij zijn kans schoon gezien.

„Och,” zei Ur Jan, „ik kan het zelf ook; maar laat mij eerst Fal Sivas dooden.”

„Neen, neen,” gilte de oude uitvinder. „Niet ik heb de Prinses van Helium ontvoerd; het was Gar Nal.”

En toen begonnen zij elkaar te beschuldigen, en nu werd ik gewaar, dat deze twee groote en schurkachtige uitvinders, na den terugkeer van Gar Nal uit Thuria een wapenstilstand gesloten hadden, uit gemeenschappelijken angst voor mij. Gar Nal zou Fal Sivas een schuil verleen, in ruil waarvoor Fal Sivas hem het geheim van zijn mechanisch brein zou uitleggen. Ik begon echter mijn geduld te verliezen.

„Waar is mijn prinses, Gar Nal?” vroeg ik. „Als je het mij zegt, zal ik je leven sparen.”

„Zij is nog in Ombra,” antwoordde hij.

Toen keerde ik mij tot Fal Sivas. „Dat is je doodvonnis,” zei ik.

„Waarom?” vroeg hij. „Wat heb ik er mee te maken?”

„Je hebt je schip onbruikbaar voor mij gemaakt, en alleen daarmee kan ik Ombra bereiken.”

Ur Jan hief zijn zwaard op, om de hersenpan van Fal Sivas te splijten, maar de lafaard viel op zijn knieën en smeekte om genade.

„Spaar mij,” riep hij, „en ik zal je de macht over het brein weergeven.”

„Ik kan je niet vertrouwen,” zei ik.

„Je kunt mij met je meenemen,” antwoordde hij, „dat zal verkieslijker zijn dan de dood.”

„Zeer goed, maar als je mij bedriegt of kunsten uithaalt, zul je met je leven er voor betalen.”

Ik keerde naar mijn metgezellen terug om hen te zeggen, dat ik dadelijk naar Thuria zou vertrekken. „Fal Sivas zal mij vergezellen,” ging ik voort, „en wanneer ik terugkeer met mijn prinses (en zonder haar zal ik niet terugkeeren) hoop ik u allen langs stoffelijken weg voor uw trouw te beloonen.”

„Ik ga met u mee, prins,” zei Jat Or, „en ik wensch geen belooning.”

„En ik ook,” riep Zanda.

„En ik,” mompelde Ur Jan, „maar, prins, laat mij eerst mijn zwaard door het hart van dezen schurk stooten,” en onder het spreken was hij Gar Nal genaderd. „Hij zal sterven voor wat hij gedaan heeft. Hij gaf u zijn woord, en brak het.”

Ik schudde mijn hoofd. „Neen,” zei ik. „Hij heeft mij gezegd waar mijn prinses is, en daarvoor waarborgde ik zijn veiligheid.”

Ur Jan stak mopperend zijn zwaard in de scheede. Met ons vieren, en Fal Sivas, richtten wij onze schreden naar de deur. Ik was de laatste, die de kamer verliet, en op hetzelfde oogenblik hoorde ik aan het andere einde van die kamer een deur open gaan. Ik draaide mijn hoofd om, en daar, in de deuropening, stond Dejah Thoris.

Zij snelde met uitgespreide armen op mij toe, terwijl

ik haar tegemoet snelde.

Haar ademhaling ging zeer snel en zij beefde, toen ik haar in mijn armen sloot. „O, mijn prins,” riep zij, „ik vreesde, dat je niet bijtijds zoudt komen. Ik hoorde alles wat er in deze kamer werd gesproken, maar ik was gekneveld en had een doek voor mijn mond, en kon je niet waarschuwen, dat Gar Nal je misleidde. Eerst een oogenblik geleden slaagde ik er in, om mij te bevrijden.”

Mijn uitroep van verbazing, toen ik haar voor 't eerst zag, had de aandacht van mijn metgezellen getrokken, en allen waren in de kamer teruggekeerd. En terwijl ik mijn prinses in mijn armen hield, snelde Ur Jan langs mij heen en stiet zijn zwaard Gar Nal door het verdorven hart.

EINDE.